

9/D'liler

9 D'lilerin Hikâyesi

Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen,

Türk istiklâlini,

Türk Cumhuriyetini,

İlelebet,

Muhafaza ve müdafaa

Etmektir.....!

Mustafa Kemal Atatürk

İÇİNDEKİLER

• ÖNSÖZ.....	5
• VETERİNER.....	6
• BENİ BIRAK ANNE.....	9
• BİLİNÇSİZ İLK YARDIM.....	12
• CAN DOSTLARIMIZ.....	15
• YILDIZLI RÜYALAR.....	19
• ELMA ŞEKERİ.....	22
• DOSTLUĞUN ÖDÜLÜ.....	24
• KARA TREN.....	28
• ARDA'NIN YALANCILIĞI.....	30
• GEÇMİŞİMİN BUGÜNÜ.....	32
• GÖKYÜZÜNDEKİ KARANLIK.....	34
• FEDAKÂRLIK.....	37
• GARGAMEL.....	40
• GERÇEK ARKADAŞLIK	42
• GEYİK	44
• BİR TOMAR PARA.....	46
• TATİL.....	49
• SESSİZLİK	51
• KARAR.....	57

• ALİ'NİN HİKÂYESİ.....	59
• KÜÇÜK PATİLER.....	62
• ÜÇ YARAMAZ ÇOCUK.....	66
• MISIR SAVAŞI.....	69
• ÖN YARGI.....	72
• RESİM.....	74
• YOLCULUK.....	77
• ÇOCUK.....	81
• SINAV.....	83
• FERİBOT KAZASINDAN SONRA.....	87
• GÖZYAŞI.....	90
• TEKNE GEZİNTİSİ.....	93
• GİZLİ NOT.....	100
• ESKİŞEHİR HATIRASI.....	102
• YALAN.....	104
• HASTA ŞEHİRLERİN HASTA İNSANLARI.....	106
• YANLIŞIN BEDELİ.....	108
• DOST KAZIĞI.....	110

ÖN SÖZ

Başkalarının başından geçenleri öğrenme ve onları anlatma isteği tarih boyunca bütün kültürlerde hep canlı kalmıştır. Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana başkalarının hayatlarında seyahat ederiz. Zaman ve mekân olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok anlatının olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bir insanın ömrü boyunca başından geçenler ya da duydukları doğal olarak sınırlıdır. Oysaki kendi dışında sınırsız bir âlem akmaktadır; burada yaşananlar, hayalleri dolduracak kadar çeşitli ve bitimsiz olduğu için asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri hep bu âlemden beslenmiş fakat bugün için uzak bir mazi olarak kalmışlardır. Roman ve hikâyelerin kurmaca dünyası, yalnızca var olanla yetinmemiş; neredeyse insanın dokunduğu her şeyi konu alarak zaman ve mekân engellerini aşip modern insanın merakının baskılarını azaltmıştır.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri hikâyelerini bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığınızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerimle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Veteriner

Bugün genç veteriner Alya için çok özel bir gündü. Çünkü meslek hayatında ilk defa veterinerler ve hayvanseverler ile birlikte sokak hayvanlarının bulunduğu barınağa gidip oradaki hayvanlara yemek, mama, su dağıtacak; hasta olanları ise tedavi edeceklerdi.

Alya hazırlanıp evden çıktı gidecekleri yere doğru. Yolda giderken çok heyecanlıydı çünkü bu tarz bir barınağa ilk kez gidecekti. Arabasını barınağın önünde durdurduğunda gözlerine inanamadı. 'Bu gerçek olamaz!' diye geçirdi içinden. Yirmiden fazla zayıflıktan kemikleri sayılan köpek vardı. Uzun zamandır doğru düzgün beslenmedikleri uzaktan bile belli oluyordu. Gözleri doldu o köpekleri öyle görünce. Hemen arabasından indi köpeklerin yanına gitti. O sırada diğerleri de geldiler ve aldıkları mamaları, yemekleri, suları kaplara koyarak köpeklere verdiler. Alya, etrafına bakınırken yaşlı bir köpek dikkatini çekti. O köpeğin yanına doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Yanına gittiğinde hemen köpeğin patisine baktı ve şoke oldu. Gördüğü manzara karşısında gerçekten şok geçirdi. Çünkü bu köpeği hatırlıyordu. Bu köpek onun veteriner olmasını sağlayan köpekti. Küçükken köpeklerden çok korkardı. Ne zaman bir köpek görse hemen anne-babasının arkasına saklanırdı. Fakat bir gün yaralı bir köpek gördü. Tatlı, minik ve ayağı yaralı. Veteriner olmayı diledi o an. "Keşke..." dedi. "Keşke veteriner olsam da onu iyileştirebilsem." Köpek sendeleyerek yanına geldi. Alya'nın içinde buruk bir heyecan oluştu. Hemen babasına seslendi:

-Babacığım, onu veteriner götürebilir miyiz? Bak, dedi köpeğin ayağını işaret ederek. Ayağı kanıyor.

Babasıyla birlikte onu veteriner götürdüler. Alya veteriner kliniğini görünce çok şaşırıldı. Çünkü daha önce hiç veteriner gitmemiştii ve veteriner kliniğinin harika bir dekorasyonu vardı. Alya ve babası bekleme odasında beklerken bir veteriner geldi yanlarına. Köpeğin nesi

olduğunu sordu. Daha sonra muayene etti köpeği. “Patisini keskin bir yere çarpmış. Bu yüzden ayağı kesilmiş. Kanamasının nedeni de bu.” diye açıklamada bulununca Alya’nın içi az da olsa rahatladı. Çünkü kanı görünce ciddi bir şey olduğunu sanmıştı. Oradan çıktıktan sonra köpeği buldukları yere doğru gittiler. Alya’nın içi içini yiyordu çünkü bu yaralı, minik köpeği bırakmayı hiç ama hiç istemiyordu. Babasına ne kadar yalvarsa da babası

“Apartmanda yaşıyoruz, bakamayız.” diyerek reddetti.

İkisi de içleri elvermeyerek onu orada bıraktılar. Alya o an bir karar verdi kendi kendine: ‘Ben büyüyünce veteriner olacağım ve evsiz olan sokak hayvanlarına barınak yaptıracağım. Yeri olmayan hayvanlara orada bakacağım!’ diye.

O köpek şu an karşısında duruyordu. Alya şaşkınlıkla köpeğe bakarken köpeğin de onu tanımış olma ihtimali geldi aklına ve yüzünde bir gülümseme oluştu. Aklına gelen anılardan biri de, köpeği bıraktıktan sonra her gün gizlice köpeğin yanına gider ona yemek, su verirdi. Fakat bir gün gittiğinde köpeği bulamadı. Nedeni de; belediyenin sokak hayvanlarını alıp bir barınağa bırakmış olmasıydı. Çok üzülmüştü Alya bunu duyunca. Günlerce ağlamıştı odasına kapanıp. Birkaç barınağa bakmışlardı ama bulamamışlardı onu. Tesadüfe bakın köpeğin karşısında on iki yaşında bir kız çocuğu olarak değil de yirmi üç yaşında bir veterinerdi.

Akşama doğru hayvanların mamaları, yemekleri, suları, düzgün bir şekilde koyup köpekleri yeni kulübelerine yerleştirip yumuşak battaniye tarzı şeyler de koyarak oradan ayrıldılar. Alya köpeğini de alarak evine gitti. Evinde ona güzel bir banyo yaptırdı. Daha sonra bahçesindeki salıncağın yan tarafına büyük bir karton kutu koydu içerisine de battaniye, yastık koyarak yumuşak bir hale getirdi. Kendisi de salıncakta sallanarak köpeği incelemeye başladı. “Çok yaşlanmış. Kocaman olmuş.” dedi kendi kendine. “Çok zayıflamış.” O sırada köpek hareketlendi ve Alya’nın kucağına oturdu. Alya böyle bir şeyi

beklemediği için çok Şaşırdı. Köpeği minicik olsa da o zamanlar, onu unutmamıŐtı. Gerçek dostluk bu olsa gerekti.

Alya o an içinden “İyi ki o gün o köpekle karşılaŐıp veteriner olmuşum. İyi ki bugün böyle bir etkinlik düzenleyip onunla karşılaŐmışım.” dedi...

Belinay Nazlı ÇULLU

Beni Bir Bırak Anne

Yine bir gün okuldan çıkmış eve yürüyordum. Aklımda ise eve gidince yapacağım ödevler değil oynayacağım oyun vardı. Eve vardım. Hemen odama geçip kapıyı kapattım. Annem mutfaktaydı ve yemek yapıyordu. Kokulara bakılırsa bugün sebze yiyecektik. Hemen bilgisayarımı açtım ve oyun oynamaya başladım. Yaklaşık 1 saat sonra annem kapımı çaldı ve içeri girdi:

- Oğlum ödevlerine başladın mı ?
- Hayır anne.
- Ama oğlum ders çalışmalısın yarın matematik sınavın var.

Bunu nerden öğrenmişti ? Ona hiç sınavlarımı söylemem. Yoksa hemen gelip oyunumu kapattırır.

Bir şey demedim ve bilgisayarı kapattım. Sonra elime bir test kitabı alıp çözmeye başladım. Daha bir soru olmuştu ama bana yıllardır soru çözüyorum gibi geldi. Bu iş bana göre değildi. Ben ders çalışmıyorum. Neden bilmiyorum -çok büyük ihtimalle oyunlar yüzünden- çok çabuk sıkılıyorum. Hemen bilgisayarımı açtım ve oyuna devam ettim.

Hep bilgisayar oynuyorum. Yani, okuldan gelip yaklaşık 1-2 saat oynuyorum ama daha önce başka şekilde vakit geçirmeye çalıştım. Fakat maymun iştahlı olduğum için her şeyden çabuk sıkılıyorum. Bana ileride ne olacaksın diye sorduklarında hep bilgisayar mühendisi, diyorum. Şimdi ne alakası var diyeceksiniz. Ben bilgisayarda oyun oynamak dışında bir de bilgisayar mühendisinin yaptığı program yazma vb. şeyleri yapıyorum ve gerçekten çok eğleniyorum. Her ne kadar bu çoğu ebeveyne göre saçma bir meslek olsa da benim ilgi alanım bu. Diğer hiçbir işte bu kadar konsantre ve bu kadar dikkatli değilim. Annemin sesi duyuldu:

- Cem hadi oğlum yemek hazır.

Hemen oyunu durdurup gittim çünkü çok açtım.

Biraz kendimden bahsedeyim. Ben Cem. Uzun boylu, gözlüklü 18 yaşında bir gencim. En sevdiğim şeyler bisiklete binmek ve bilgisayarda uğraşmak. Evet, hiç bahsetmedim ama tam bir bisiklet tutkunuyum. Demir'le fırsat bulduğumuzda bisikletleri alıp dolaşırız. Yolda konuşur dertlerimizi anlatırız. Demir benim en yakın arkadaşım. Aynı yaşta ve aynı sınıftayız.

Yemeğimi bitirdim. Odama gittim ve çok şaşırtıcı bir şekilde matematik sınavıma çalıştım. Ama bunu iki şey yüzünden yaptım. Bir, annem daha fazla kendini paralamasın, iki, artık 12. sınıfın sonlarına geliyoruz. Üniversite sınavında bilgisayar mühendisliği için çalışmalıyım. Gittim bilgisayarımı anneme verdim:

- Anne sen bunu al. Artık ders çalışmalıyım. Malum sona yaklaşıyoruz. Biraz dersleri sıkmam gerek.

Annem şaşırdı ve “ Tamam oğlum.” dedi. Odama gittim biraz ders çalıştım yattım.

Alarm sesi ile uyandım. Kalktım. Elimi yüzümü yıkadım. Kıyafetlerimi giydim çantamı aldım ve bisikletimi aldım. Demir geldi ve birlikte okula gittik.

Annem ve babam hep bilgisayara merakıma karşı çıktılar. Sen oyun oynamak için bilgisayar mühendisi oluyorsun dediler. Ama hiçbirini dinlemiyorum. Çünkü benim ilgi alanım bu. Ben bundan oluşuyorum. Ama annemlerin kaygısını da anlıyorum. Oğulları iyi bir meslek sahibi olsun istiyorlar ve bilgisayar mühendisliği bölümü bitirilince bir meslek bulmak çok zor.

Sınıfa girdik. Damla -sıra arkadaşım- beni bekliyordu. Hemen yanıma geldi ve:

- Cem, matematik sınavına çalıştın mı, diye sordu.

“Evet.” cevabını alınca da şoke oldu. Gerçi Demir ve diğerleri de bir anda bana baktı ve durdu. Matematik dersi geldi. Hoca, kâğıtları dağıttı ve sınavı başlattı. Okul sonu Demir ile birlikte bisiklet sürdük. Sonra evlere dağıldık.

2 ay sonra...

Sınav günü geldi çattı. Biz annem ve babamla sınava gireceğim yerde hazır bekliyorduk. Sonunda kapıları açtılar ve içeri girdik. Fazlasıyla gergin bir ortam vardı. Kimsenin sesi soluğu çıkmıyordu. Kitapçıkları dağıttılar ve süre başladı.

Sınav bitmişti. Annem ve babam beni kapının önünde bekliyorlardı.

Annem:

- Nasıl geçti oğlum?
- İyi geçti anne.
- Nasıl bekliyorsun? Çok takıldın mı?
- İyi bekliyorum. Çok fazla zorlamadı.

Bu diyalogdan sonra eve gittik. Annem bize güzel bir kahvaltı hazırladı.

1 ay sonra...

Sınav sonuçları bugün açıklandı. Hemen bilgisayardan girip kaç puan aldığıma baktım ve görünce şoke oldum. Hemen annelere bağırdım. Onlar da geldi ve onlarda şoke oldu. Sınavdan 500 tam puan üzerinden 490 almıştım. İyi bekliyordum fakat bu süperdi. Hemen anneme sarıldım. Sırada okul seçimi vardı. Hiç beklemeden girip istediğim okulları yazdım. Sonuçlar kısa sürede açıklandı. İstedğim yeri kazandım.

Çok mutluydum. Hemen Demir'i aradım. Bisiklet binmek için dışarı çağırdım. O da istediği yeri kazanmıştı. Hemen dışarı çıktım. Benden mutlusu yoktu. Artık anneler de benim kararlarıma saygı duyuyordu. Artık ben de derslere önem veriyordum. Hayatım çok güzel ilerliyordu. Sonunda istediğim okuldaydım. Demir ile her gün bisiklet biniyorduk. Artık bazı sorumluluklarım ve görevlerim vardı. Her şey çok güzeldi.

Berke DİRLİKLİ

Bilinçsiz İlk Yardım

İnce ince hafif yağın yağmurun bir anda artan şiddetinin ortasında yirmi beş dakikadır bekliyordum. Hâlbuki evden vaktinde çıkmıştım. Havada tutmaktan yorulduğum kolumdan şemsiyeyi diğer elime geçirirken otobüsü kaçırdığımı kabullenmek hiç de kolay olmadı.

Bir sonraki otobüsün içinin sıcak hayaliyle içimi ısıtmaya çalışırken ağır adımlarla karşıdan karşıya geçen amca, hayallerimi tuzla buza çevirdi, “Yağmurlu günlerde otobüs alt caddeden geçiyor, buraya girmiyor.” Durakta bekleyen üç mağdurdan biriydim. Mecburen alt caddenin yolunu tuttuk. Otobüs hemen geldi de bizi daha fazla üşütmedi. Otobüye bindiğimde yağmur devam ediyor, otobüsün silecekleri cama çarpan yağmur damllarına yetişmekte zorlanıyordu. Kapının iki sıra arkasında cam kenarına oturup daha da hızlanan yağmur damllarını seyretmeye koyuldum.

Koridorun karşı tarafındaki koltuklarda siyah çantalı kadın ile arkasında kalpaklı bir amca oturuyordu. Önümde ise sırtına battaniye sarmış gibi gözüken gözlüklü bir teyze vardı. Otobüs, her durakta yolcuları birer ikişer topluyor, teyze boş koltuklara yerleşen her yolcuya aynı soruyu soruyordu: “Sizi de otobüs tutar mı?” Kimisi duymazlıktan geliyordu teyzeyi, kimisi evet yahut hayır şeklinde kısa cevaplarla geçiştiriyordu. Koltuklar dolup soruyu yöneltmediği yolcu kalmayınca sıranın bana geleceğini tahmin ettiğim için içimden cevap hazırlamaya başlamıştım. Evet mi demeliydim hayır mı? Belli ki teyze, kısa yolculuğu muhabbet ederek geçirmek istiyordu. Şu durumda sohbet etme isteğime göre bir cevap bulmalıyım. Beklenen an gelmişti. Battaniyeyi sırtından alma bahanesiyle arkaya dönen teyze, göz göze geldiğimiz anda malum soruyu yapıştırdı: “Sizi de otobüs tutar mı? “Evet, maalesef” dedim usulca. Küçüklüğünden beri otobüslerle arasının iyi olmadığından başlayıp 65 yılı geride bıraktığı halde bu illetten kurtulamadığından,

yutturulan hapların faydasızlığından, yanında her daim poşet taşıdığından bahsettikten sonra “Hanım kız adın ne senin? ”dedi. Begüm, dedim benimki de Sevim dedi ve ekledi “Sana döneceğim diye boynum ağrıdı iyice, dediği sırada elini kalbinin üstüne koydu ve yere düştü.

Tüm insanlar teyzenin etrafında toplandı. Bir iki kişi, “Açın orayı, orayı açın nefes alsın” demeye bazıları da “Nabız atıyor mu acaba? Nabzını bulun, nabzını bulamazsanız karnına bakın, inip çıkıyor mu?” demeye başladı. Ben teyzeye neler olduğunu anlamaya çalışırken teyzenin yanına eğilen bir kadın bağırarak “Çenesi kitlenmiş, sert bir şey verin, açmamız gerek.” diye bağırırdıktan sonra kalabalığın arasından biri cebinden evinin anahtarını çıkardı ve kadına uzattı. Kadın teyzenin ağzına anahtarı soktu ve çevirmeye başladığı sırada teyze kıpırdamaya başladı belki ki acı çekiyordu ama yardım severler durmak bilmedi. Akıllarına bu sefer kadını ters çevirmek geldi ama hızlı bir hareketle aradan kalpaklı amca çıktı ve kalp masajı yapmak gerekiyor dedi ve ayakta kadının üstüne eğilerek kalp masajı yapmaya başladı -tabii adına kalp masajı denirse- kimsenin aklına ambulansı aramak ya da şoförü bilgilendirmek gelmemişti. Olanlara daha fazla dayanamadım ve şoförün yanına gidip olanları anlatacakken yaşlı kadını hastaneye yetiştirebilmek için güzergâhını en yakın hastaneye çoktan çevirmiş olduğunu fark ettim. Olanlara aynadan bakıp bilinçsizce ilk yardım yapılan teyzenin acı çektiğini görünce otobüsü müsait bir yere park edip dörtlülerini yaktı kapıları açtı ve koltuktan kalkıp hızla teyzenin yanına ilerledi ilk önce bana ambulansı aramamı söyledi ve teyzeye yardım etmeye çalışanlara “Nasıl yapılacağını bilmiyorsanız ilk yardıma soyunmayın.” dedi. Kalabalığa çıkmasını söyledi. Soğukkanlılığını koruyarak eğildi ve nabzına baktı ve kalp masajı yapmak için kadının üstündeki fazlalıkları çıkardı ve göğüs kafesinin alt ve üst kısmını buldu ve bulunduğu yerin orta alt kısmına elini yerleştirdi ve diğer elini ona kenetledi. Dizlerinin üstüne çıktı ve ritmik olarak “1 ve 2 ve 3 ve 4 ve 5 ve 6 ve 7 ve 8 ve 9 ve 10 ve 11,12...29, 30 “ saydı. Vakit kaybetmeden cebinden peçete çıkardı ve

teyzenin ağızına yerleştirdi burnunu kapattı ağızına soluk verdi.Nabzı gelene kadar sırayla hızlı biçimlerde yapmaya devam etti.Bir süre sonra ilk yardım ekiplerinin gelmesiyle baygınlık geçiren kadın yine, açılın, sözleri arasında bu kez emin ellerde hastanenin yolunu tuttu.

O yardımların iyi niyetle yapıldığını biliyordum ama bu sonucu değiştirmiyordu çünkü bilinçsiz yapılan tek bir hamle o kurtarılmaya çalışan hayatları darmadağın ediyordu.

Yeşim SÜRMELE

Can Dostlarımız

Lise zamanlarımda başında, hayatımın her anını doyasıya yaşamayı seven, hayatı merak eden, hayatla ilgili fazla düşünen biriydim. Ne için gelmiştik bu hayata, asıl olan görevimiz neydi bizim?.. Her şeyden önce iyi bir insan olmak, doğaya canlılara yaşamın bize verdiği bu muhteşem güzelliklere saygı göstermekti. Ailem benim her zaman bu hayata ilişkin sorularıma cevap bulmamı sağladı.

Yakın bir akrabamız vefat etmişti, çok da sevdiğimiz biriydi. Ailem, vefat ettiği günden beri her gün mezarlığa dua etmeye giderlerdi. Annemlerle birlik de ben de mezarlık ziyaretine gitmeye karar vermiştim. İşte, her şey o gün başladı ve birçok şey de değişti diyebilirim size. Evden çıktık, ailece arabamıza bindik ve mezarlığa doğru yola çıktık. Mezarlık, şehrin sonunda dağların eteğinde, karşısında fabrika atıkları bulunan bir yerdedi. Şaşırımtım, kurak, sessiz, ürkütücü bir yer gibi düşündüm. Ailem ile birlik de dua ettik. Mezarların üzerine su dökmem için babam bana seslendi. Sonra elime bir pet şişe alıp su doldurmaya gittim. Çeşmenin yanında, akan toprağa karışmış su birikintilerinden su içmeye çalışan, anne bir köpek gördüm. Zayıf çelimsiz, bakımsız bir köpek, bitkin görünüyordu. Avucuma biraz su döktük den sonra ona içirdim. Hemen ileride yavruları olduğunu fark ettim. Babamdan pet şişeyi kesmesini ve içebilmeleri için su koymasını söyledim. Yanımızda yiyecek bir şeyler yoktu. Babam arabaya atlayıp bir dükkândan onlara ekmek almaya gitti. Şanslılardı ki ekmek bulmuştu, hemen yemeye başlamışlardı. Uzun zamandır yemek yemedikleri belliydi.. Daha sonra oradan ayrıldık.

Eve geldiğimde kendimi düşünmekten alamadım. Nasıl, dedim nasıl hayatta kalıyorlar orada, daha su bile içemezlerken, nasıl yavrularına bakabiliyordu? Buna bir çözüm bulmalıydım. Gördüğüm şeyi görmezlikten gelemezdim. Sabah kalktım mahallemizin kasabından kalan kemikleri, etlerin kullanmadığı kısımlarını bana vermesini rica ettim.

Kumbaramdan aldığım paralarımıla petshoptan birkaç paket mama aldım. Daha sonra eve geldim. Beni seven komşularımdan kalan yemek ve ekmek parçalarını çöpe atmamaları için onlara ricada bulundum.

Akşamüzeri oldu. Babamın gelmesini sabırsızlıkla beklemeye başladım. Evdeki kullanmadığımız battaniyeleri de ayırdıktan sonra gitmek için hazırdım. Babam geldi, bugün yaptıklarımı anlattım ve beni mezarlığa götürmesini istedim. Çok sevindi ve evden çıktık. Arabadan indikten sonra hemen onlarla karşılaştığım yere koştum. Oradaydılar, aç ve bitkin halde yatıyorlardı. Hemen getirdiğim ekmek parçalarını döktüm bir poşetin üstüne, mamalarla artakalan yemekleri karıştırdım onları da bıraktım. Doyasıya yediler, sonra birbirleriyle oyunlar oynamaya başladılar. Onları böyle mutlu, görmek paha biçilemezdi. Babam da kalan mamalardan ve kemiklerden, arabayla dolaşip mezarlığın farklı yerlerine koydu. Bu kocaman yerde sadece bizim gördüğümüzden çok daha fazlası vardı. Sularını da doldurduktan sonra ve eve geldik.

Ertesi günü babam işten geldiğinde benden önce kasaptan kemikleri almış, kuşlara da biraz buğday almış. Hemen mezarlığa doğru yola koyulduk. Ben bizimkileri doyururken babam mezarlıkların üzerine, kuşların yemesi için buğdayları elleriyle avuç avuç attı. Baba- kız bir şeyler başarabilmiş gibi mutluyduk o gün. Her iki günde bir atılacak yemekleri toplayıp, kasabımıza uğrayıp mamalar alıp gitmeye başladık. İnanır mısınız, o kadar hızlı alıştılar ki bize, arabanın sesini duyduklarında her bir taraftan havlıyorlardı.

Hayvanları hep severdim, sokakta gördüğümde bir şeyler alıp marketten verirdim ama bu kadar bizim onların üzerinde görevimiz olacağı aklıma gelmezdi dürüstçe söylemek gerekirse. Şimdi düşünüyorum da kâinatı yaratan Yüce Allah her canlının elbette ki rızkını verir ama bunun haricinde bizimde üzerimize düşen şeylerin çok fazla olduğunu düşünüyorum. Ben ne zaman kapımızın önüne bir kap yemek koysam bir daha o kabı dolu gördüğüm olmadı. Demek ki dışarıdaki canlıların karınları aç. O kaplar boş, açlar ki çöplerin içlerinde attığımız

yemek artıklarını arıyorlar. Düşünmeden attığımız, o çöplerin içine kesici ya da delici aletlerin onlara zarar verdiğini söyleyemiyorum bile. İstemedenden olsa hem onlara yardımda bulunmayıp hem de hayatlarına engeller koyabiliyoruz. Bir düşünce bin düşünce doğurur. Birlikten kuvvet doğar. Bizim için hayvanlara yaptığımız küçücük bir iyilik, onların dünyasında kocaman bir şeyler olabilir. Derdini anlatamayan, arabaların altında ezilen, yollardan dahi alınmayan üzerinden binlerce araç geçen hayvanlar var, sakat kalan, bu yaşam savaşında gözlerini kaybeden, sahiplerinin bakıp sonradan sokaklara bırakılan ve تنها yerlerde yaşamaya çalışan hayvanlar var. Hayatımızın içinde olan bu hayvanları görmezlikten gelemeyiz, gelmemeliyiz.

Ben de o günden sonra buna sessiz kalmadım. Okul yaz tatillerinde veterinerde çalışmaya başladım. Haftalık paralarımınla gittiğim mezarlıktaki köpeklere mamalar almaya devam ettim. Sokağımızdaki kediler için belediyeye bir dilekçe yazdım. Kış günlerinde üşümemeleri için çok güzel yuvalar getirdiler. Her akşamüzeri işten geldiğimde apartmanın kapısında ciğer yemek için beni bekliyorlardı.

Lise bittikten sonra veterinerlik fakültesini kazandım ve sonunda veteriner oldum. Ailemin de desteğiyle bir veteriner kliniği açtım. Şimdi neler yapıyorum, diye soracak olursanız, sokağımızdaki hayvanların hepsinin aşılarını yapıyorum, yardıma ihtiyacı olan hayvanların tedavilerini yapıyorum. Kliniği kapattıktan sonra köpeğim Raks ile mezarlığa oradan, fabrikaların olduğu yerlere mama götürmeye gidiyoruz. Bir yardım derneği de kurduk aynı zamanda. Eski okul arkadaşlarım ve veteriner arkadaşlarla birlikte hafta sonları ormanlık alanlarda zarar görmüş aç kalmış, terk edilmiş, sakat kalmış hayvanları alıp tedavi ediyoruz ve sahiplendiriyoruz.

Bu güzel canlılar hayatımızın her anındalar, içindeler. Onlara sahip çıkalım onları koruyalım, yaşamalarına ve karınlarını doyurmalarına izin verelim ve yardım edelim. Onların küçük dünyası biz yardım edersek var, onları seversek, düşünürsek, asıl işte o zaman hayat

daha da güzel, keyifli bir yer haline gelir bizim için. Unutmayın, gördüğümüz şeyleri görmezlikten gelemeyiz. Çok sevdiğim bir söz vardır: Bir milletin büyüklüğü ve ahlaki gelişimi hayvanlara olan davranış biçimi ile değerlendirilir. (MahatmaGandhi)

Tuğba BARLAK

Yıldızlı Rüyalar

Yıldızların neşeyle parladığı bir yaz gecesi idi. 12 yaşında, araştırmaya meraklı olan Murat, penceresinden gökyüzüne bakıyordu. Önceden yıldızlara baktığında hiçbir şey hissetmeyen Muratın, sonradan bu konular ilgisini çekti. Hayal ettiği şey, uyuyakaldığında rüyasında, bir astronot olduğunu ve uzay gemisiyle Dünya'dan başlayıp gezegenleri tek tek dolaştı. İlk önce Merkür, Venüs, Dünya Mars Jüpiter. Satürn, Uranüs ve Neptün'ü uzaktan da olsa tek tek dolaştı.

Rüyasından uyandığında sabah olmuştu ve hemen kitaplardan ve internetten uzayla ilgili araştırma yaptı. Araştırmalarını yaptıktan sonra annesi onu uyandırmak için yanına geldi ama Murat zaten uyanmıştı. Annesi oğluna artık hazırlanması gerektiğini, yoksa okula geç kalacağını söyledi. Murat annesinin sözünü dinledi ve hazırlandı. Kahvaltısını yaptı ve okulun yolunu tuttu. Okula vardığında öğrendiği bütün bilgileri öğretmenine ve arkadaşlarına anlattı. Öğretmeni ve arkadaşları böyle bilgiyi onlarla paylaştığı için Murat a teşekkür ettiler.

Okul çıkışı, Murat eve geldiğinde annesinden parka gitmek için izin istedi. Annesi de oğlunu kırmadı ve ona yarım saatliğine izin verdi. Murat yeşilliklerin arasında hâlâ tesirinde kaldığı rüyayı düşündü ve gelecekteki planlarını buna göre kurabileceğini düşündü. Zaten gökyüzüne de ilgisi vardı. Biraz düşündükten sonra astronot olmaya karar verdi ve bu hayalini gerçekleştirmesi için çok çalışması gerektiğini biliyordu. Daha sonra evine gitti.

Akşam yemeğinde annesine ve babasına okulda yaptıklarını anlattı. Annesi ve babası arkadaşlarıyla bilgilerini paylaştığı için onu tebrik etti. Çünkü herkes bilgilerini paylaşmazdı. Sofrayı kaldırmasında anne ve babasına yardım eden Murat, daha sonra ödevlerini yapmak için odasına gitti. Ödevlerini bitirdikten sonra test çözmesi gerektiğini düşündü. Çünkü artık onun bir hedefi vardı. Testlerini de çözdükten

sonra anne ve babası gelerek artık uyuması gerektiğini söyledi. Murat anne babasının sözünü dinledi ve yine gördüğü rüyayı görmek umuduyla gözlerini yumdu ve uykuya daldı.

Aradan 20 yıl geçti. Murat artık 28 yaşında bir genç adam olmuştu. Artık o güzelim mavi gözleri, altın sarısı rengi saçlarıyla tam anlamıyla mankenlere taş çıkartacak bir görünüme sahip olmuştu. Murat küçükken de hayal ettiği gibi pilot oluştu. Artık ilk uçuş zamanı gelip çatmıştı. Çok heyecanlanmıştı. Tıpkı çocuklar gibi. Murat, pilot koltuğuna oturdu. Hazırlıklarını yaptı ve ilk anonsunu vermek üzere mikrofon gibi olan şeyi aldı ve şöyle dedi:

-Sayın yolcularımız, pilotunuz Murat Coşkun konuşuyor, az sonra uçuşa geçeceğiz, lütfen emniyet kemerlerinizi takınız, elektronik eşyalarınızı uçuş moduna alınız.İyi yolculuklar dilerim.

Yolcular pilotlarının sözünü dinleyerek dediklerini yaptılar. Vee sonunda uçuş... Murat ilk uçuşunu yaptı. Yardımcı pilotu da yolculara:

-Hayırlı yolculuklar, dedi. İlk uçuşları Almanya'ya idi. Her şey yolunda gidiyordu. İnişe bir- bir buçuk saat vardı. Tam o anda bulutlar birbirine yaklaştı ve şimşekler çakmaya başladı. Murat ne yapması gerektiğini biliyordu, soğukkanlıydı. İnecek yeri buldu ve oraya doğru sakın bir iniş yaptı. Yolcuların sevinçleri görülmeye değerdi. Hepsi Murat a minnettarlıklarını sundular. Yağmur dinince kalkış yaptılar. İki saatlik bir rötarin sonunda Almanya ya vardılar. Yolcular sakın bir şekilde uçağı boşalttı. Daha sonra Murat pilotluktan ayrılmak istedi. Çünkü küçükken hayal ettiği şey astronot olmaktı.

Birkaç sene sonra astronot oldu. İlk görevini Melek adında bir astronotla yapacaktı. Murat ve Melek tanıştılar. Murat ve Melek birbirlerine ilk görüşte âşık oldular ama çaktırmamaya çalıştılar. Aradan bir ay geçti ve Murat Melek'e olan hislerini ona anlattı. Melek de ona karşı boş olmadığını söyledi. Evlenmeye karar verdiler ama bu ancak Dünya'ya geri dönecekleri gün olacaktı. Tam birbirlerine bir şeyler daha söyleyeceklerdi ki uzay aracına çok büyük bir ateş topu geldi ve ikisi de

oracıkta gözlerini hayata yumdu. Derken bunların hepsi küçük Murat'ın bir rüyası idi. Murat gözlerini açtığında daha sabah olmamıştı. Hava daha karanlıktı. Böylesine ilginç rüyanın devamını görmek için tekrar gözlerini yumdu ve uykusuna devam etti.

Cemre Gül ARABACI

Elma Şekeri

Son kez umutsuzlukla bastığı zile iç çekerek baktı. Anahtarını evde unutmuştu ve şansa bakın ki annesi de evde değildi. Elinde duran poşeti açılmış elma şekerini ağzına götürdü ve dışarıda durduğunu belli eden şekerden bir ısırık aldı. Ağzında ktırdayan şeker parçacıkları genç kızı gülümsetti. Annesi gelene kadar etrafta dolaşabileceğini düşünerek ezber bildiği sokaklardan birine girip yürümeye başladı. Dügümlenmiş kulaklığının ona eşlik etmemesini pek önemsemedi. Hava, ellerini cebinden çıkarması için fazla soğuktu.

Çok geçmeden ayakları avucunun içi gibi bildiği Kordon'da yavaşladı. Deniz havası almanın mevsimi olmazdı ya! Kendini balıkçı amcalara en yakın bankta bıraktı ve belki de bilmem kaçınıcı seferini yapan vapuru izlemeye koyuldu. 20-25 dakika geçmiş, yanına 40'lı yaşlarının sonuna gelmiş bir amca oturuvermişti. Peşinde dolaşan 2-3 köpekle beraber. Genç kızımız açıkçası epey bir ürkmüştü. Hayvanları çok severdi sevmesine fakat kedi severdi daha çok. Adamı belli etmemeye çalışarak hafifçe süzdü. Adam gayet düzgün giyinmişti ve güler yüzlü gözüküyordu yüzüne. Kendi yaşlılarının hayranı olduğu aşk dizilerinin bir sahnesinde hissetmekten alıkoymadı kendini ve düşüncesine kıkırdadı. Adam bunu bekliyormuş gibi yanına dönüp ufak bir gülümseme bahşettiğinde kızarak kıkırdamasını durdurdu ve o da gülümsedi.

“Merhaba kızım izin olmadan oturdum ama rahatsız etmiyorumdur umarım.”

Elmasına geldiği şekeri cebine sıkıştırdığı pakete daha sonra yemek üzere koyarken kafasını önemli olmadığını belirtircesine iki yana salladı.

“Hayır efendim, sorun değil oturabilirsiniz.”

Yanına yaklaşan sarı renkli ve ufak köpek kendini kızın bacaklarına sürttüğünde kız ürpererek biraz geriye çekildi.

“Korkma kızım, biraz yapışkandır o. Her gördüğü insana sırnaşır onlardan zarar görmemiş gibi.”

Kız buruk bir şekilde gülümseyip elini köpeğin kafasına koydu ve hafifçe okşadı.

“Adı ne?”

Merakla sorduğu soruya karşın adam omuz silkmış ve denize bakmaya devam etmişti.

“Adı yok. Hepsini yavrumsu, diye severim ben.”

Genç kızın duyduklarıyla kaşları hilal şeklini almış fakat köpeğin kafasını okşamaya devam etmişti.

“Neden ki? Biz insanların bile kendine ait adları var. Siz neden onlara koymadınız?”

Adam yanında sakince duran köpeklerden birini sevmeye başlamış ve iç çekmişti.

“Onları sahiplenmeden önce çeşit çeşit insanla karşılaştılar. Bazıları iki üç saatlik belki dakikalık sahiplenme duygularıyla binbir çeşit isim taktı. Hayvancıkların kafası karışmıştır. Şimdi benimleler, bana alıştılar. İsim taksam ne olur ki?”

Genç kız adamın konuşmasından etkilenmiş bir şekilde tekrardan önündeki köpeğe döndü.

“Ama... Çok istersen senin sevdiğinin adını Elma Şekeri koyabiliriz. Hı?”

Adam gülümseyerek kıza göz kırptığında yediğı elma şekerine gönderme yaptığını anlayarak havaya ufak bir kıkırdama bahşetti.

“Evet, evet çok isterim.”

O gün bol bol elma şekerini sevmiş, yanındaki amcayla konuşmuş ve bolca deniz havası almıştı. Güzel bir gün sona ererken ise cebindeki yarım elma şekerini yemiş ve huzurlu bir uyku için gözlerini kapatmıştı.

Ceylin KARAKÖSE

Dostluğun Ödülü

Derya, evde sıkılmış bir şekilde oturmuş, televizyon izliyordu. Sonra birden aklına annesinin çalışmasını söylediği geldi. Fakat o buna aldırmış etmedi. Bunun yerine odasındaki büyük kitaplıktan bir kitap alıp okumaya karar verdi. Tam odasına gidecekken okuyacak hiç kitabının kalmadığını fark etti. Fakat canı şu anda başka bir şey yapmak istemiyordu. Sonra birden aklına halk kütüphanesinden kitap alabileceği geldi. Odasına gitti, hazırlandı ve yola koyuldu.

On dakika sonra kütüphaneye vardı. Okumak istediği kitapların olduğu rafa doğru giderken birdenbire kütüphanenin ortasındaki büyük masada kitap okuyan kız dikkatini çekti. Dikkatini çekmesinin sebebi ise çoğu insanın sevmediği fakat kendisinin en sevdiği kitabı okumasıydı. Bunun üzerine herhangi bir kitap alıp kızın yanına oturdu. Bir süre kitap okuyormuş gibi yaptı ama gözü yanındaki kızdaydı. Sonra birden cesaretini topladı ve kıza “Kitap güzel mi?” diye sordu. Kız da ona dönerek “Güzel olmasa okumam.” dedi ve gülümsedi. Derya da “Bu benim en sevdiğim kitap ama kime sorsam beğenmediğini, hoşuna gitmediğini söylüyor. Senin okuduğunu görünce merak edip kitap hakkındaki fikrini sormak istedim.” dedi. Kız da “Evet ben de aynı durumdayım. Çoğu kişi okumayı sevmediğini söylüyor. Ben ise bu kitaba bayılıyorum.” dedi. Derya, “Tanışmayı unuttuk. Ben Derya.” dedi. Kız “Ben de Deniz, memnun oldum.” dedi. Derya da memnun olduğunu belirtmek için elini uzattı ve tokalaştılar. Deniz kütüphanede olduklarından dolayı rahat konuşamadıklarını fark etti ve Derya’ya dışarı çıkmayı teklif etti. Derya da gülümsedi ve kabul etti. Elindeki kitabı bıraktı ve dışarı çıktılar.

Gidip bir parkta oturdular ve sohbet etmeye başladılar. Bir süre birbirlerini tanımak için klasik sorular sordular. Fakat sonra birdenbire durdular çünkü ikisi de çok ortak yönleri olduğunu fark etti ve aynı anda gülmeye başladılar. Örneğin ikisi de ders çalışmayı sevmiyordu ya da

kitap okumayı bayılıyordu ayrıca ikisi de bilimle ilgili şeyler okumayı veya izlemeyi çok seviyordu. Bu sohbetler hiç ayrılmak istemiyordu. Birkaç hafta devam etti. İkisi de konuştuğça konuşuyor ve hiç ayrılmak istemiyordu.

Bir süre sonra bu dışarı çıkmalar, eve gelmek istememeler Derya'nın annesini merak ettirdi ve bir gün Deniz'le tanışmak istediğini söyledi. Zaten Derya da annesini, Deniz ve annesiyle tanıştırmak istiyordu. Ertesi gün bir kafeye gittiler ve orada annelerini tanıştırdılar. Deniz'in annesini çok sevmiş olan Derya'nın annesi, onları eve davet etti. Deniz'in annesi de seve seve kabul etti. Kafeden çıkıp eve gelince Derya, Deniz'i odasına götürdü. Deniz, Derya'nın odasında ki kitaplığı görünce çok beğendi. Sonra dikkatini kitaplığın bir rafını dolduran bilim dergisi ve kitapları çekti. Çünkü neredeyse hepsini okumuştur. Oturup bu konu hakkında konuşmaya karar verdiler. Neredeyse iki saat konuştular. Sohbe devam ederken Deniz'in annesi kızını çağırılmaya geldi ama konuştuklarını duyunca birden duraksadı ve Derya'nın annesini çağırdı. Bir süre kızları dinlediler. Sonra hiçbir şey olmamış gibi odaya girdiler ve kızları çağırdılar. Deniz ve annesi tam giderken, Deniz arkasına dönüp "Yarın kaldığımız yerden devam ederiz." dedi. Derya da kafasını sallayıp gülümseyerek "Seve seve..." dedi.

Sonra kapıyı kapattılar ve Derya odasına doğru yönelirken annesinin ona baktığını görünce salona yöneldi. Annesi kızını karşısına alıp konuşmaya başladı ve "Anneciğim biz sizin konuştuklarınıza biraz kulak misafiri olduk. Bu kadar bilgiyi nereden edindiğinizi çok merak ettik." dedi. Derya önce durdu. Sonra ise "Anneciğim Deniz de benim gibi bilime meraklı. O da benim okuduğum dergi ve kitapların çoğunu okumuş. Kitaplığımdaki kitap ve dergileri görünce konu açıldı ve epeyce bu konu hakkında sohbet ettik." dedi. Annesi de "Anladım kızım. Ders çalışmıyorsun ama en azından yararlı bilgilere sahipsin." dedi ve güldü. Derya da ona eşlik etti. Ertesi gün annesi Derya'nın fen bilgisi öğretmenini aradı ve durumu anlattı. Öğretmeni önce şaşırды fakat bu

bilgilerin boşa gitmemesi, bir şekilde değerlendirilmesi gerektiğini söyledi. Annesi ne yapabiliriz diye sorduğunda ise öğretmeni “Bilimle ilgili bir yarışmaya katılabilirler ve bende bu konu hakkında onlara yardımcı olabilirim.” dedi. Bunun üzerine annesi çok sevindi ve Deniz’in annesini arayarak bu konu hakkında bilgi verdi. O da çok sevindi. Sırada bu konuyu kızlara kabul ettirmek vardı ve bunun zor olacağını düşündüler. Fakat kızlar bunu duyunca hemen kabul ettiler ve sevinçten havalara uçtular.

Derya’nın öğretmeni bir hafta sonra kızlarla konuşmak için evlerine geldi. Bu bir hafta içinde de neler yapabileceklerini düşünmüştü. Oturup kızlarla bir süre konuştu ve yapacakları projeyi anlattı. Kızlar da seve seve kabul etti. Katılacakları yarışmaya daha üç ay vardı ama şimdiden çalışmaları gerekiyordu. Tabii ki akıllarında sorular vardı. Projeyi nerede yapacaklardı, nasıl malzeme bulacaklardı ve daha birçok soru... Fakat öğretmenlerinin bir telefonuyla bütün sorular yok oldu. Çünkü öğretmenleri çalışabilecekleri bir laboratuvar ve bir sürü işlerine yarayacak malzeme bulmuştu. Bu haber ile kızlara bir rahatlama geldi. Üç gün sonra öğretmenleri ile birlikte laboratuvara gittiler ve çalışmaya başladılar. Yaptıkları şeyin insanlara yararı olmalıydı. Bu yüzden her hastalığın tedavi yöntemini bulan ve söyleyen bir robot yapıyorlardı. Yarışmaya kayıtlar başlamıştı. Kayıt işlerini de onlara hep yardım eden öğretmenleri halletmişti.

Yarışmaya beş gün kala projeleri bitti ve son kontrolleri yapıldı ve çalışmıştı. Zaman geçti, yarışma günü geldi ve heyecandan yerinde duramayan kızlar, o gün garip bir şekilde heyecanlarını yenmişlerdi. Yarışmanın yapılacağı yere geldiler, yarışma başladı, diğer yarışmacılar çıktılar. Jüri değerlendirme ve kontrolleri yaptı. Sıra Deniz ve Derya’daydı. Kendilerine güvenleri tam bir şekilde jürinin karşısına geçtiler ve projelerini sundular. Jüri değerlendirmesini ve kontrollerini yaptı ve kızları tekrar çağırmak üzere yerlerine gönderdi. Kızlar heyecanla sonucu bekliyorlardı. Kendilerinden sonra gelen yarışmacılar

da bitince sanki kalpleri yerinden çıkacaktı. Ama onlar kendilerini sakinleştirip hiçbir şey yokmuş gibi sabırla sonucu bekliyorlardı. Sonuçlar bir saat sonra açıklanacaktı. Bu arada bir şeyler yediler. Zaman geçti, beklenen an geldi. Sunucu sahneye geldi. Birinciyi açıklamak için yarışmacıları sahneye aldı. Önce bir konuşma yaptı ve heyecanı arttırarak “Ve kazanaaaaaan... Derya ve Deniz...” dedi. Herkes sevinçle birbirine sarılırken kızlar şaşkın şaşkın etrafa bakınıyordu. Sonra birden sevinç çılgınlıkları atarak birbirlerine sarıldılar.

Ardından sunucu yanlarına gelerek onları tebrik etti. Ödüllerini verirken, bu büyük icadı yurtdışındaki yarışmaya göndermek istediklerini söyledi. Kızlar da hiç düşünmeden bu teklifi kabul etti ve projelerini orada bırakarak eve döndüler.

Birkaç ay sonra bir haber geldi. Projeleri yurtdışında da birinci olmuştu. Bunun üzerine sevinçle hazırlandılar ve yurtdışına gittiler. Hemen eşyalarını otele bırakıp ödülleri almak için yola koyuldular.

Ödüllerini alacakları yere vardılar, sahneye çağırıldılar ve insanlığa sağladıkları bu yararın verdiği gurur, özgüven ve mutlulukla ödülleri havaya kaldırdılar...

Zişan PÜRMÜZ

Kara Tren

1920’de bir kış sabahıydı. Her yer bembeyaz bir örtüyle kaplanmıştı sanki. Etraf, yeni savaştan çıkmış toparlanmaya çalışan insanlardan ve gazete satmaya çalışan bir çocuğun bağırişından ibaretti. O boğucu ve kasvetli havada hafif kambur, kırmızı şallı, masmavi gözlü yaşlı bir kadın da vardı. O kadın her sabah saat 07.00’den akşam 19.00’a kadar-son trenin gelip gidişi-garda bekler, bekler ve bir damla gözyaşı ile ayrılırdı.

Eşini 1915 yılında Kurtuluş Savaşı’nda şehit vermişti. Eşinin yasını tutarken oğlunu da çağırmışlardı. Her gün oğlu için dua eder, o garda beklerdi. Bir gün acıyla uyanmıştı. Ana yüreğidir ya hissetmişti. Kapı çalındı. Haberi almadan gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı bile. Karşısındaki komutana baktı ve bir de elindeki yırtık üniformaya. Aldı ve son kez kokusunu içine çekti. O günden sonrada kendine gelememişti zaten. Yıllardır her gün gelip beklediği o gara yine gelirdi. Ama umudu yoktu artık. Kara trenin gelişini bekler, orada kavuşan aileleri izler, kendisi gibi olanlara da ağladıkları bir omuz olurdu. Bir sabah yine kırmızı şalına sarılıp gara gitti. Garda minik bir kız çocuğu duruyordu. Heyecanla annesine gelecek trenin zamanını soruyordu. Gardan insanlar inmeye başladıkça küçük kızın gülümseyişi sönmeye başladı. Kadın anlamıştı yine. Yetim kalan bir çocuk daha... Annesinin eline bir üniforma ve mektup tutuşturuldu. Kadıncağız acısından oraya yığılivermişti. Oluşan kalabalık küçük kızı yutuvermişti sanki. Kadın ayağa kalktı ve o minik bedeni aramaya başladı. Onu köşede sinmiş ağlarken buldu. İçinden:
-Ben kocaman bir kadın olarak kaldıramıyorken o ufacık kalbi nasıl kaldırebilsin, diye geçirdi. İçi bir kez daha parçalanmıştı. Küçük kızın yanına eğildi:

-Neden ağlarsın, bir şeyin mi var?

-Annem açlar teyze babamın üniformasına sarılıp. Anlamadım ben oysaki daha az önce buraya gelip sana o istediğin topacı verecek demişti.

Kadın ne diyeceğini bilememişti. Nasıl derdi baban şehit oldu? Diyemezdi. Diyemedi ama demek lazımdı.

-Baban...

-Babam? Söyle teyze söyle gerçek kötü de olsa bilinmezden daha iyidir.

-Baban şehit oldu miniğim.

Kadın bunu der demez küçük kızın gözlerine baktı. O her zaman gördüğü gözler değildi bunlar. Bu gözlerde gurur vardı. Kadın şaştı kaldı. Dedi ki:

-Üzülmedin mi?

-Üzıldüm teyze ama babam vatanı için şehit oldu. Babam bana hep derdi.Kendini ancak ve ancak vatanın , bayrağın için feda et diye.Bundandır ki babam şehit olurken gururla ve şerefle ölmüştür.Bana üzölmek değil gururla bunu taşımak düşer

Kadının gözlerinden birden yaşlar süzölmeye başladı. Şehit yakını olmanın gururunu taşımak yerine üzüntüye boğmuştu kendini. Bunu ufacık bir kızdan öğrenmişti hem de. Kızın o yumuşacık yanaklarını okşadı ve alnından öptü.

-Bu vatan bu bayrak sizinle var olacak, seninle gurur duyuyorum.Şimdi kaldır anneni yerden, konuş onunla ve her zaman gülümse tamam mı miniğim?

-Tamam teyze, sana çok teşekkür ederim.

Küçük kız ve yaşlı kadın birbirlerine sarıldılar ve son tren gelip gittiğinde yaşlı kadın son kez izledi kara trenin her yeri simsiyaha bürüyüp gidişini.

Şevval ÖZDOĞAN

Arda'nın Yalancılığı

Arda ilkokuldan yeni mezun olmuştu. Bir gün canı sıkılmıştı. Arkadaşlarını eve çağırdı. Bisikletlerini alıp şehirde bisiklet binmeye çıktılar. Parkın yanından geçerken büyük bir elma ağacı gördüler. Canları bayağı elma çekmişti. Ama çevrede insanlar vardı. Elma toplayamazlardı.

Plan yaptılar. Ahmet'in aklına fikir geldi."Ben ve Mustafa birbirimize çarpmış gibi yapalım. İnsanlar bizim başımıza toplanır. Siz de elma toplarsınız. Anlaştık mı?"Onayladılar ve harekete geçtiler. Ahmet ve Mustafa bisikletlerine binip birbirlerine çarpmış gibi yaptılar. Yapmacıktan yere düştüler. Kılını bile kıpırdatan olmadı. Yine plan yapmaya başladılar. Arda'nın aklına fikir geldi. "Ben yeni bir mağaza açılmış ve ilk gün her şey bedava diyeyim. Sizde elmaları toplarsınız." Fikir aklarına yatmıştı. Uygulamaya geçtiler.

Arda "Yeni mağaza açılmış, ilk gün her şey bedava..." diye bağırdı.. Millet Arda'nın gösterdiği yöne gitti. Diğerleri de elmaları toplamaya çalıştılar ama beceremediler. Boyları yetmemişti. Ağaca tırmanmak aklarına geldi ama ağaç çok yüksek olduğu için tırmanamadılar. Arda taş atmaya karar verdi. Birinciye iskaladı, yerden taş aldı, attı. Yine iskaladı. Bir dahaki atışında ağacın yanındaki evin camını kırdı. Ev sahibi camdan çıkıp "Kim attı o taşı?" diye bağırdı. Çocuklar oradan kaçmaya çalışırken yanlış yönlendirdikleri kişiler geldi. Arda'yı tanıyıp onu kovalamaya başladılar. Onlar da yandaki evin bahçesinin duvarının arkasına saklandılar. İnsanlar çevrede onları arıyordu. Kapıdan ev sahibi çıkıp:"Siz burada ne arıyorsunuz?"deyince Arda'da:"Annemin yüzüğünü anneme götürürken yanlışlıkla elimden fırlayıp bahçenize düştü."dedi. Adam da onlarla birlikte aramaya başladı. Bir vakit aradıktan sonra:"Anne ve babanızın bu durumdan haberi var mı?"diye sordu. Arda da "Yok."deyince ev sahibi, Arda'dan annesinin

numarasını istedi. Arda da yanlış numara verince adam aradığı numaraya ulaşamadı.

Arda'nın ailesi Arda'yı merak edince onu aramaya çıktılar. Hava kararmıştı. Ailesi parktan geçerken Arda'nın bisikletini görüp, durdular ve etraftaki insanlara Arda'yı sordular:”Burada kahverengi saçlı, 1.50 boylarında uzun saçlı, siyah gözlü bir çocuk gördünüz mü?” deyince oradaki insanlar:”Şu yalancı çocuktan mı bahsediyorsunuz?” dediler. Bu duruma Arda'nın ailesi çok şaşırılmıştı. Camı kırılan ev sahibi gelip:”Şu tarafa gittiler.” dedi. Az ilerde duvarın arkasında onları gördüler.

Yanlarına gidip hem kendilerini merakta bıraktıkları için hem de bu yalanlardan dolayı Arda'ya kızıp Arda'nın herkesten özür dilemesini istediler. Arda, herkesten özür dileyip bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz verdi.

Esat Efe ÇAPAR

Geçmişimin Bugünü

Bugün günlerden 16 Ocak 2018. Hava yine yağmurlu. Açık pencereden odaya sinen toprak kokusu aynı o günkü gibi.

Bugün yıllar önce geçirdiğimiz kazanın tam tamına 5. yılı. Sabahın erken saatlerinde uyandım. Bu hayatta ne kadar yalnız olduğumu vücudumun her bir köşesinde hissettim. Tavana bakarak daldığımı fark ettim. Sıcak yatağımdan kalkıp pencerenin yanına gittim. Çiseleyen yağmurun sesi kendimi rahat hissettiriyordu. Siyah kot pantolonumu ve kırmızı bluzumu giydikten sonra üzerime kabanımı geçirdim. Dağınık haldeki saçlarımı serbest bıraktım. Botumun fermuarını çekip dışarı çıktım. Yağmur çiselediği için kapüşonumu takmadım. O günü düşünüyordum. "On sekizime basmıştım artık reşit bir genç kızdım. Giydiğim haki yeşili elbisemin üstüne hafif bir makyaj yaptım. Siyah topuklu ayakkabılarımı giydim.

Ailecek gittiğimiz kutlama yemeğinde o kadar mutluydum ki ta ki o ana kadar. Son sürat gelen araç bizi, her şeyi tepetaklak edene kadar. Göz kapaklarım ağırlaşmış istemsizce kapanırken annemi, babamı ve daha 8 yaşındaki kardeşimi düşünüyordum. "N'olur onlara bir şey olmasın!" Kazadan sadece ben sağ çıkmıştım. Neredeyse her gün o kazayı her zerreme kadar hissettim. Aniden duyduğum bir fren sesiyle irkildim. Sağ tarafa baktığımda hemen dibimde bir araba gördüm. Adam sinirle dışarı çıktı. Kaşları çatık bir şekilde bana "İyi misin?" diye sordu. İyiyim deyip o anki travmayla hemen eve döndüm. Elimi yüzümü yıkadım. Tam üstümü değiştirecektim ki kapı çaldı. "Kim olabilirdi ki?" hemen kapıya yöneldim. Delikten bir adam ve bir kadın gördüm. Kapıyı tekrardan çaldıklarında kapıyı açtım.

-AçelyaDemirgüç siz misiniz?

-Evet, buyrun, dediğim an kapıdaki kadın aniden boynuma atladı

ve ağlamaya başladı. Yanağından süzülen gözyaşları omzuma düşüyordu. O anda uzun zamandır kimsenin bana bu şekilde -annem gibi- sarıldığını hissetmemiştim. Kadın kendine geldi gözyaşlarını elindeki mendille sildi ve geri çekildi. Şaşkındım. Ağlamaklı gözlerle:

-İçeri girebilir miyiz lütfen, anneni tanıyorum.

Dediği an nedensizce gözlerim doldu. Onları tanı mıyordum ama içeri davet ettim.

-Tabii buyrun.

İçeri girip camın hemen önündeki koltuğa oturdular. Ben de hemen yanlarındaki tekli koltuğa oturdum.

-Dinliyorum?

Meğer bu kadın benim teyzemmiş. Buna ben bile inanamıyordum. Annem bahsetmişti teyzemden anlatmıştı her şeyi aslında teyzemin anlattığı her şeyi biliyordum ama yinede ağlıyordum. Annemle nasıl ayrıldıklarını, nasıl beni bulduğunu, her şeyi tam 1 saat boyunca ağlayarak her şeyi anlattı. Sarıldık, yıllar sonra tekrar anne şefkatini teyzemin kollarında buldum. 10 dakika boyunca sarılarak ağladık. Daha sonra enişteme de sarıldım. Teyzem onlarda kalmamı teklif etti ama kabul etmedim. Bu evi, anılarımı, çocukluğumu bu evde tek başına bırakıp gidemezdim. Teyzeme ve enişteme benim yanıma taşınmalarını teklif ettim. Biraz düşündüler. Eniştem pek istemese de teyzemi kırmak istemedi ve teklifimi kabul ettiler. 2 hafta sonra her şey tamamdı. Teyzem ve eniştem tam olarak yerleşmişlerdi. Artık yalnız değildim. Tekrar bir ailem olmuştu...

Esra GÖRGÜLÜ

Gökyüzündeki Karanlık

Sıradan bir gün olarak başlamıştı oysaki her zamanki sırt çantama bir kaç atıştırmalık almıştım ve dışarı çıkmak için tam tekmil hazırdım. Ama dışarı çıktığımda çok farklı bir şey ile karşılaştım. Gökyüzünde benim beklediğim o adeta bir pamuk gibi duran bulutların yerini koyu ve karanlık bir gökyüzü almıştı. Maalesef, evden çıkmam ile dönmem bir oldu, diyebiliriz.

Hemen odama girip kendimi bilgisayara attım. Saatin nasıl geçtiğini bile fark etmemiştim. Mutfaktan bir ses geliyordu bu annemin sesiydi:

- Yemek hazır, ellerinizi yıkayıp sofraya gelin.

Bulutların gitmesi ve gökyüzünün kararması ile evde bir kardeşim olduğunu dahi unutmuştum doğrusu, kendi odamdan çıkıp üst kattaki kardeşimin odasına doğru yavaş yavaş çıkmaya başlamıştım. Kapıyı yavaşça araladım ve büyük bir hızla içeri girdim, kardeşim pencerenin yanındaydı. Fakat benim geldiğimi fark etmemişti oysaki ben çok yüksek bir sesle içeri girmiştim. Yavaş yavaş yanına gidip birden omuzlarına atladım. Şimdi her şeyin nedeni belli olmuştu kulağında kulaklık vardı ve şarkı o kadar yüksek sesteydi ki yanına gitmemle hangi şarkıyı dinlediğini anlayabilmiştim. Birden üzerine atladığım için irkilmişti, ona annemizin bize seslendiğini söyleyerek sanki çok mutluyum gibi büyük bir gülümseme ile odadan çıktım. Karnımı doyurur doyurmaz daha sofradan kalkmadan sofradaki herkese teker teker mutlu rüyalar dileyip, odama çıkmıştım. Oyalanmadan bir kaç kez daha penceremi açıp dışarı baktıktan sonra yatmıştım.

Niye mi bu kadar erken yatmıştım? Çünkü bir an önce bulutların gökyüzünde belirmesini görmek istiyordum. Sabah 08.30 civarı uyandığım gibi cam kenarına yapışmıştım, işte beklediğim şey olmuştu, çok güzel bir gün olacak gibi gözüküyordu ki bu düşünce bile beni

sonsuz bir enerji ile doldurmaya yetiyordu. Üst kata çıkıp kardeşimi uyandırmak için her zamanki taktiklerimi denemeye başlamıştım, evet o benim ikizimdi ama bu huylarımızın aynı olduğu anlamına gelmiyordu tabii ki. İlk önce yavaşça seslenmeye başlamıştım:

- Haydi, kalk bak sana sürprizim var!

- 5 dakika daha, servisi kaçırırsam söz. Lütfen anne!

Evet, beni annem zannetmişti, aslında bu benim işime gelirdi.

Biraz daha seslendikten sonra gözlerini açmadan yataktan kalktı ve odadan çıktı, ben de bu arada kendi odama gidip dün hazırladığım çantanın içindeki yiyecekleri tazelemiştim. Daha kahvaltı bile yapmamıştık, şarjdaki telefonumu çıkartıp daha açmadan ceketimin cebine koydum ve evden çıktım. Haber vermeden dışarı çıkmam ne kadar doğru bilmiyorum ama evimizin yanındaki dağın yamacında yeni açılan piknik alanına gidip çantamdakileri yerleştirdikten sonra kardeşimi aramıştım telefonu açar açmaz:

- Birinci, nerdesin? İkincisi, neden beni bu saatte uyandırdın?

Üçüncüsü, anneme sordum nerde olduğunu izin almadan çıkmışsın bunun cezası da büyük olacak küçük kardeşim benim ahahah!

-Bana soru sor diye aramadım, annemlere çaktırmadan piknik alanına gelirsen sana bir kahvaltı ısmarlarım, dedim ve telefonu direkt kapattım.

Evet, şimdi aklınıza bir soru takıldı, bana neden küçük kardeşim demişti, değil mi? Kardeşim benden 2 dakika önce doğmuştu çünkü. Ne kadar kötü bir duygu, bunu anlayamazsınız inanın bana. 5 dakika, sadece 5 dakika sonra yanımda bir araba belirdi, içimden düşündüğüm şey olmaması için o kadar çok dua etmişim ki arabanın kapısı açılmıştı içinden kardeşim ve annem çıkmıştı. Aslında, böyle olacağını anlamalıydım, kardeşim ise benim suratımın tam tersine büyük bir gülümseme ile hazırladığım masaya oturdu ve ben tam konuşmaya başlayacaktım ki birden annem konuşmaya başladı. Ama hiç de düşündüğüm gibi değildi, ağzından şu kelimeler dökülmüştü: “Bir daha

yapmayacağına söz verirsen bugünü yok sayacağım.” Daha tek kelime etmeden anneme sarıldım ve güzel bir kahvaltı sonrası yerdeki çimlere uzanıp saatlerce dünden beri beklediğim bulutlara bakıp oyunlar oynamaya başladık.

Yanıımızdaki masada bir aile oturuyordu, konuşmaları çok net bir şekilde duyuluyordu. İstemeden de olsa duyuyordum. Evet, yan masadaki adam bir fen öğretmeniydi. Daha 5.sınıfa gittiğim için bu konulara çok yatkın değildim açıkçası sormaya da çekiniyordum. ama cesaretimi toplayıp anneme hemen geliyorum deyip masanın yanına gidip ilk olarak sorumu sormuştum. İlk başta biraz tebessüm eden adam sonradan onların konuşmalarını yanlışlıkla da olsa duyduğumu söyleyince yanına oturmamı istedi, oturdum yavaş yavaş, dakikalarca konuşuştuk.

Bana su döngüsünden bahsetti ilk önce, daha sonra suyun nasıl yoğuştuğunu, nasıl bir araya geldiklerini hatta konuşurken bana bulutların içine girebileceğimi söyleyince daha büyük bir merakla dinlemeye başlamıştım. Artık, her şeyi biliyordum, bulutlar hakkında biraz daha konuştuğuktan sonra veda ederek hâlâ çimenlerde olan annem ve kardeşimin yanına gidip yere uzandım ve şöyle dedim:

- Artık, her şeyi bildiğime göre bulutların içine girebilir miyim anne?

Hiçbir şeyden haberi olmayan annem ve kardeşim, bana neler olduğunu anlatmamı istercesine bir bakış atıyorlardı. Dün geceden itibaren neler düşündüğümü, daha yeni nereye gittiğimi her şeyi anlatmıştım ve böylece yeni hedefimi belirlemiştim:
Bulutların içine girmek...

Fatih KURFALLI

Fedakârlık

Ayla yirmi yaşında bir üniversite öğrencisiydi. Ailesi elinde ne var ne yoksa Ayla'ya gönderirdi. Ayla da ailesine yük olmamak için yarım günlük işlerde çalışır harçlığını çıkarırdı. Ayla üniversiteden bir arkadaşının da ısrarıyla ajans seçmelerine katılmaya karar verdi ve şansını denemek için ajanslara resmini gönderdi. Yasemin ise yirmi bir yaşında, ailesinin tek çocuğuydu ve ailesi varlıklıydı. Annesinin de ısrarıyla eğlencesine resmini ajanslara göndermişti. Şans bu ya! Ayla oyunculuk seçmelerine kalmıştı.

Ayla o gün mutluluktan havalara uçmuştu çünkü aylardır beklediği oyunculuk seçmelerini kazanmıştı. Gelen mesajda 12 Haziran saat 10.00'da provanın olduğu yazıyordu. Ayrıca, tek kazanan Ayla değildi. Annesinin ısrarıyla seçmelere giren Yasemin de oyunculuk seçmelerini kazanmıştı. Yasemin de kazandığını öğrendiği için etekleri zil çalıyordu. Üç günün sonunda 12 Haziran geldi çattı. Yasemin, heyecandan bir saatte gideceği yere iki saat önceden çıkmıştı. Heyecandan adeta kalbi yerinden çıkacaktı. Ayla da aynı şekilde geç kalmamak için erken çıkmıştı. Yasemin saat 09.00'da ofise varmış, heyecanlı bekleyişin ardından Ayla ve Yasemin'i provaya almışlardı.

İki saat süren provanın ardından yirmi kişinin arasından Ayla ve Yasemin ünlü bir markanın katalog çekimlerine seçilmişlerdi. Bu, ileride ikisinin arasında güçlü bir arkadaşlık bağı olmasının ilk basamağıydı. Provanın çıkışında Yasemin ile Ayla kafenin birinde sohbete dalmışlardı. Konu konuyu açmış tesadüfen ortaokulu aynı okulda okuduklarını fark etmişlerdi. Ayla, saatin dört olduğunu görüp işe geç kaldığını fark edip apar topar yola koyulmuştu ama bilmiyordu ki artık gidebileceği bir işi yoktu. Patronu Ayla'nın geç kaldığını öğrenince hemen onu işten atmıştı. Ayla, her ne kadar işini iyi yapan bir eleman olsa da çalıştığı şirketin personel müdürü ona olmayacak işler verip onu zorlayarak işten attırmanın planlarını yapmaktaydı çünkü Ayla'nın yerine üniversiteyi

yeni bitiren yeğenini işe aldirmaktı amacı. Müdür, bunu yavaş yavaş başarmıştı. Ayla patronunun gözünden günden güne düştü, bu yüzden Ayla aylardır patronunun azarlarını dinliyordu, bu geç kalma işten atılmasının bahanesi olmuştu.

Ayla bu duruma çok üzüldü ağlayarak evine gitti düşündü ve bu dünyanın sonu değildi kendini toparlayıp bir sonraki gün toplantı olduğu için hazırlığını yapıp güzel bir uyku çekti Ayla sabah kalkıp güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra toplantı için yola koyuldu. Yasemin olanlardan habersiz Ayla'yı beklemeye başladı. Ayla gelince başından geçenleri Yasemin'e tek tek anlattı. Yasemin duydukları karşısında donakalmıştı çünkü Ayla'yı işte atan Yasemin'in babasıydı, bunu Ayla'ya söylemeye çekindi. Yasemin babasına gidip bunun hesabını sormayı düşündü ama babasının, işine karışılmasından hiç hoşlanmadığını bildiği için bir şey yapamadı ama Ayla için çok üzüldü .

Toplantının saati gelmişti. Ayla'yla Yasemin toplantıya girdiler. 1 hafta sonra çekimlerin başlayacağını söylediler. Ardından Yasemin ve Ayla ayrıldılar. Aradan bir hafta geçti ve büyük gün geldi. Ayla'yla Yasemin özenle hazırlanıp çekimin olacağı yerde buluştular. Ayla'ya göre çekim çok eğlenceli geçti ama Yasemin için durumlar farklıydı. Ayla'nın babası yüzünden zor duruma düşüp işsiz kaldığına üzülen Yasemin, annesinin üniversiteden arkadaşı olan ajansın sahibine Ayla'yı işe almasının daha iyi olacağını söyleyerek Ayla'nın yeni bir iş sahibi olmasını istedi. Ayla'ya, "Sen benden daha çok bu işi hak ediyorsun." diyerek işi onun almasını sağladı . Ayla buna çok üzülse de elinden gelen hiçbir şey yoktu. Ayla, düzenli bir şekilde çekimlere gidip geldi. Ayla'yla Yasemin'in arasındaki bağ hiçbir zaman kopmadı. Yasemin'in babasının iş durumu giderek kötüleşti. Yine bir gün Ayla ve Yasemin buluştu, Yasemin babasının durumunu üzülererek Ayla'ya anlattı ve Ayla önceden çalıştığı yerin Yasemin'in babasının mağazası olduğunu anladı. Aylanın adı, büyük markalar tarafından da duyulmaya başladı ve arkası kesilmeyen oyunculuk teklifleri geldi. Ayla uygun olanları kabul ederek

ilk başta üniversite parasını çıkarmaya çalışırken şimdi ailesine bile para gönderiyordu. Artık, Ayla ün sahibi zengin bir kızdı. Bu süreçte Yaseminlerin durumu iyice kötüleşti.

Ayla Yasemin'in onun için yaptığı fedakârlığı öğrenip çok duygulandı. Yasemin de, eğer oyunculuğu bırakmasaydı o da benim gibi zengin ve ün sahibi olabilirdi, diye düşündü. Yaseminlerin kötüleşen durumuna üzölen Ayla, Yasemin'in üniversite parasını karşılamaya başladı. Yaseminlerin durumu zamanla biraz daha düzelmeye başladı. Artık hem Ayla hem de Yasemin mutluydu ve sonsuza kadar süren iyi bir arkadaşlıkları oldu aralarındaki en güzel şey sağlam ve fedakâr bir dostluk oldu.

Ceyda BAŞARAN

Gargamel

Kuralcı bir çocuk olan Çınar bazı şeylerden nefret eder. Mesela, fazla parlak olduğu için mücevherler, rahatsız edici bir ses çıkardığı için topuklu ayakkabılar ya da çok korktuğu köpekler... Ama ne yazık ki annesi köpeklere bayılır. Hatta sadece annesi değil. Neredeyse tanıdığı herkes köpeklere bayılır.Çınar'ın diğer hayvanlarla bir sorunu yoktur. Diğer hayvanları sevmesine rağmen konu köpekler olunca kalp atışları birden yükselmeye başlar ve vücudunun adrenalinle dolup taşığını hisseder.

Bir gün annesipembe panjurlu,bahçeli evlerinepitbul cinsi bir köpek aldı.Köpek siyah renkli,küçük ve sıska bir köpekti.Uzaktan bakıldığında hiç de bir pitbula benzemiyordu hatta tatlı bile sayılabilirdi. Ama Çınar köpeklerden nefret ettiği fikrine o kadar alışmıştı ki köpeğin tatlı olabileceğini hiç düşünmedi ve ondan nefret etmeye başladı. Bu yüzden yine nefret ettiği bir karakter olan Gargamel adını ona layık buldu.Gargamel ilk başta Çınar'a yakın davransa da Çınar'ın onunla ilgilenmemesiyle o da Çınar'la ilgilenmeyi bıraktı.

Birkaç ayı böyle geçirdiler.Ama bir gün Çınar okuldan eve giderken buralarda takılan bazı başıboş köpeklerin Gargamel'le uğraştıklarını gördü.Her ne kadar Gargamel'i sevmese de onu hırpalamalarına göz yumamazdı ne de olsa artık o da ailedendi.Bu yüzden hemen eve girip bir sopa kapıldığı gibi Gargamel'e yardıma koştu ve diğer köpekleri kovalamaya başladı. Bazıları bu ani karşılık yüzünden hemen kaçarken Çınar'a saldırmaya çalışanları da Gargamel halletmişti. Gargamel her ne kadar sevinse de Çınar şuan oldukça tuhaf bir an yaşıyordu. Hiç bu kadar köpeği bir arada görmemişti ve çok korkmuştu.Bu yüzden hemen eve girdi. Gargamel arkasından koştu ama Çınar çoktan eve girmişti. Artık Çınar her eve gelişinde Gargamel ona sırnaşıyor ve kendince ona sevgisini göstermeye çalışıyordu.

Zamanla bu duruma alışan ınar bir gün ailesinin de yardımıyla korkusunu yenip Gargamel’le oynamaya karar verdi ve öyle de yaptı. İkisine göre de bu oldukça zevkli olmuştu. Artık ınar her eve geldiğinde Gargamel’le oynuyordu. ınar’ın ailesi bu durumdan dolayı çok mutluydu.

Aradan bir sene geçti. ınar, Gargamel olmadan hayatının eksiz kalacağını hissediyordu. Tabii aynı Şeyleri Gargamel’de hissediyordu.

Aralarındaki dostluk, ilahi gler tarafından onlara verilen bir ltuf gibiydi. ınar hayatı boyunca Gargamel’in onunla kalmasını istiyordu. Ama yle olmadı. Hayat acıydı. Gargamel köpek nezlesine yakalandı ve o yıl içerisinde hayatını kaybetti. ınar ve ailesi bu habere çok üzüldüler ve yaşadıkları o günler ınar için güzel birer anı olarak kaldı.

Beyza ŐAHİN

Gerçek Arkadaşlık

Okulun ilk günüydü.Miray artık liseye başlamıştı.Miray; çalışkan, her işini planlı yapan, yardımsever dürüst bir kızdı. Sınıfında önceden tanıdığı bir tek Zeynep ve Damla vardı. Miray; Zeynep ve Damla'nın yanına oturmayıp gidip başka sıraya oturdu.Miray'ın yanına Sena diye bir kız oturdu.Sena önceden tanıdığı yakın arkadaşları Can ve Öykü ile aynı sınıftaydı.Sena; sarı saçlı, süslü , havalı ,yalan söyleyen bir kızdı.Sena,Öykü ve Can Miray'a kendilerini ilk başta iyi biriymiş gibi tanıttılar.

Miray,çok başarılı bir kızdı.Onlar ise hiç çalışmazlardı, umurlarında bile değildi çalışmak.Miray onları çok sevdi,onlarla çok iyi arkadaş oldu.Her sırrını onlara anlatıyordu.Çünkü onları gerçek arkadaş sanıyordu.

Aradan bir ay geçti,iki ay geçti.İlk dönemin sınavlarının başlamasına çok az kalmıştı.Tabii öğretmenler ödev veriyordu.Sena,Öykü ve Can ödevlerini yapmıyorlardı.Miray çalışkan biri olduğu için yapıyordu ama Sena ,Öykü ve Can yapmadıkları için Miray'dan geçiriyorlardı.Yani, bir nevi Miray'ın emeğini alıyorlardı.İlk sınav günleri geldi çattı.Miray çalışmıştı.Onlar çalışmadığı için Miray'dan kopya çekiyorlardı.İlk sınav notları ne kadar çok düşük olmasada ikinci sınav notları öyle olmadı.Çünkü arkadaşları çalışmasını istemiyorlardı.”Boşver ya ne yapacaksın çalışıp, çalışmasanda olur,sen yaparsın.”diyorlardı.Mirayda onlara uyup çalışmayı bıraktı.Miray sınavlarda düşük aldığında arkadaşları gülüyorlar, onunla dalga geçiyorlardı.Ama Miray hâlâ ders çalışmıyordu.

Sena,Öykü ve Can diğer arkadaşları yüzünden kötü alışkanlıklara alıştılar. Miray'ıda alıştırmaya çalışıyorlardı ama Miray alışmamak için direndi ve alışmadı. Sena,Öykü ve Can Miray'ın onlar gibi kötü alışkanlığı olmadığı için dışladılar.Miray ilk dönem ortalaması düşük gelince ve onlara anlattığı sırlarını sınıftaki arkadaşlarından duyunca

anladı.Sena,Öykü ve Can'ın iyi birileri olmadığını ve gerçek arkadaş olmadıklarını biraz geç de olsa anladı.Miray da artık onların nasıl kişiler olduğunu anladı ve onlardan uzaklaştı.

Artık, Miray'ın en yakın arkadaşım dediği kişiler onlar değildi.Çünkü Miray gerçek arkadaşlığı Zeynep ve Damla'da görüp onlarla arkadaş olmaya başladı.Derslerine çok çalışmaya başladı.

Zaman geçtikçe ne kadar kötü kişilerle arkadaşlık kurduğunu anladı.Aslında Zeynep ve Damlanın gerçek arkadaş olduğunu farketti ve yaşadığı olaydan ders çıkardı.Artık Miray, Zeynep ve Damla çok iyi üç yakın arkadaş oldular. Bu arkadaşlıkları ömür boyu devam etti.

Aysu KÜÇÜK

Geyik

İlkbaharın ılık sabahlarından biriydi, saat 10 sularıydı o sıcak yatağında evlerinin yanındaki bahçesinde babasının çapa yapma sesleriyle gözlerini açar gibi oldu. Gözleri aralanınca yatağında doğruldu ve mutfaktan seslenen annesine

- Uyandım annem, diye cevap verdi.

Annesinin içinde o ilkbaharın verdiği neşe vardı. Ardından:

-Hadi gel sofraya annem, diye seslendi.'

Mustafa kalktı, elini gözünü yıkadı ve mutfığa o gözlemenin verdiği kokuyla enerjik bir şekilde ilerledi. Oğlunun geldiğini gören Hatice Hanım eşi Ali Bey'e seslendi.

-Bey, bey oğlan uyandı bırak şimdi çapayı da iki domatayla birkaç salatalık al gel, dedi. Ali Bey:

-Tamam, hanım tamam, dedi.

Ali Bey de geldikten sonra kahvaltılarını yaptılar Mustafa'nın aklına bugün Barış'la yapacakları piknik geldi, karnını fazla doyurmadan kalktı ve üstünü giyip babasından arabanın anahtarını alınca arabaya atladı ve Barış'ı aradı:

-Hadi Barış, ben evden çıktım hazırlan geliyorum almaya, dedi.

Barış ufak tefek bir kahvaltı yaptıktan sonra kalktı, hazırlandı ve Mustafa'nın korna sesiyle evin önüne çıktı. Arabaya bindikten sonra, nasılsın iyimisin muhabbeti oldu. Sonra kasaba gidip et aldılar. Zaten Mustafa mangal malzemelerini dünden hazırlamıştı.

Nevşehir in, o eşsiz dağına doğru çıkarken yolun kenarında bir yoğunluk gördüler. İnsanlar o konuma gelince yavaşlıyor, sonra yeniden ilerliyorlardı. Onlarda o konuma gelince yaralı bir geyik gördüler. Onlar diğerleri gibi yola devam etmeden, sağa çekip geyiğin durumuna baktılar. Mustafa hayvan sever bir insan olduğu için hemen gözleri yaşardı. Barış

-Bu hayvan vurulmuşa benziyor Mustafa, dedi. Mustafa:

-Evet Barış hemen veterinere götürelim, dedi.

Barış bir kavrayışta hayvanı arabanın arka koltuklarına koydu. Veterinere vardıklarında hekim, hemen hayvanı ameliyata aldılar. Üzerindeki 3 saçmayı çıkartmaları uzun sürmüştü. Dışarıda Barış ve Mustafa, heyecanlı ve korkulu gözlerle bekliyorlardı. Hekim, kapıdan çıkınca biraz süre konuşmadı ve ardından:

-Şu anlık durumu normale döndü. İki gün daha gözetim altında tutacağız, dedi.

Ardından Barış ve Mustafa, artık eve döndüler olanları ailelerine anlattılar. Yarın sabah erkenden kliniğe gittiler. İçeriden garip, hayatlarında hiç duymadıkları sesler geliyordu. Otomatik açılan kapının ardında, o gözleri şılamış geyiği gördüler. Doktor:

-Durumu gayet iyiye gidiyor, dedi.

Yarın sabah oldu tekrar kliniğe geldiler ve artık o geyiği ayakta görmüşlerdi. Klinik arabasıyla birlikte, geyiği buldukları yere geldiler. Geyik, arabadan atlayıp ormana doğru koşarken durdu ve son bir kez arkasına bakıp sanki teşekkür edermişçesine bir ses çıkartarak baktı ve sıçraya sıçraya ait olduğu yere döndü. Barış ve Mustafa da mutlu hislerle evvelki günden arabalarında kalan mangal malzemeleriyle iki gün gecikmiş mangallarını yapıp bu macerayı da atlattılar.

Mehmet AYDOĞAN

Bir Tomar Para

Her yaz olduğu gibi kuyumcu kuzenimin yanına yardıma gitmek içinsabahtanuyandım. Gri renkli yakalı tişörtümü giydim ve ilk düğmesini ilikledim. Altıma da siyaha yakın bir kot pantolon giydim ama kemerimi unutmuşum, n'apalım artık kemersizde idare ederim demiştim, demez olaydım. Daha köprüyü geçmeden kırk sefer düştü kahrolasıca.

Neyse, kemer askılarımdan çeke çeke zorla geçtim köprüyü, hemen altındaki durakta FK'yi bekliyorum (Faruk). Sinirlidir biraz kendisi ama sever benim gibi kardeşini -kuzenim ama kardeşi olarak görüyor canım ağabeyim-. Geldi aldı beni köprünün altındaki duraktan. Daha da yazın başları, şu saçma lise sınavından yeni atmışım kendimi e bir de basket maçları da vardı, onları da atlattık. Haziran 2.haftası falan işte, hâlâ gerginim gelecek kaygılarından öyle böyle derken işte başladık yine Faruk'un yanına. Ekmek aldık kahvaltı yapacağız dükkânda, Melih ağabeyim açmış sağ olasin dükkânı bayağı bir yerleştirmiş ürünleri. Bütün her şeyi düzene sokunca ben de iki üç bir şey aldım mutfaktan indim aşağıya. Son adımımı atacak iken n'oldu anlamadım, fırt diye gitti elimden tabaklar, ilk fiyaskoyu orda yaşadık zaten, dedim kendime "Bu gün var bir şeylik ama hadi hayırlısı." diye.

Yine de yaptık kahvaltımızı, ben de camları falan sildim işte. Antrenman vaktim geldi, izin istedim çıktım. Bisikleti dükkânda bıraktım şimdi bir şey olur falan, maazallah. Paranoyak gibi hissediyorum zaten kendimi günlerdir, bir türlü toparlanamıyorum. İlk dolmuşu kaçırmışım, 15-20 dakika arayla gidip geliyorlar, atladım ikincisine. 15 dakika kadargeç kalmışım salona, bir de antrenörden azar işittim "heeeeğh" dedim kendi kendime "Affffferin Rasim Affffferin".

Çıktık salondan, elim ayağım titriyor, bir de üstüne üstlük hava 38 derece mi neydi tam hatırlamıyorum, yanıyorum cayır cayır. Salonun karşısında cami var, iki su attım suratıma ama yine pişman oldum, bizimkiler dolmuşa binmiş gitmişler bile. Dediğim gibi işte 15-20 dakika

arayla gelip gidiyor dolmuşlar, ben yine diğerini bekledim. Dükkâna da geç kaldım 20 dakika falan. Öğle yemeğini de kaçırmışım, nasıl kazanıyor midem. İzin de isteyemedim kimseden, kalabalık dükkân. Tam yukarda kafamı kuruladım üstümü başımı değiştirdim aşağıdan bana bağıyorlar. Gittim baktım, toptancıya gidecekmişim, "İyi tamam." dedim. Bozdurulacak iki üç parça altın vardı işte, yürürken yolda temkinli yürürüm ben biraz, alışkanlık işte. Toptancı da taaaaaa çarşının sonunda, bizim dükkânda çarşının en aşağısında, yokuş yukarı 1 km yürüyorsun yani -800 metre falandır belki-. Sıra vardı biraz, Adnan ağabeyim verecek diye bekliyoruz parayı. Parayı Aldım koydum arka cebime, çıktım dükkândan.

Farklılık olsun biraz dedim, geze geze gideyim zaten dükkânda sakinleşmiştir, sıkıntı çıkmaz, dedim. Üst caddeye çıktım. İlerde köfteci var bir tane, hızlı hızlı köfte yapıyor, yiyeyim bari dedim. Girdim "3 çeyrek yap bana Abidin ağabey" dedim. Yaptı, verdi, yedim, çıktım. Hızlı yemek yerim zaten, daha toptancıdan çıkmalı 10 dakika olmuş ama yine de gideyim artık dükkâna bu kadar parayla gezilmez diye düşündüm.

Hemen yokuş aşağı iniş vardı indim, oradan tam köşeye döneceğim, bir baktım para cebimde değil, hâlbuki arka cebimde, ben bir telaş oldum ama soğukkanlı ve sakin bir insanımdır. Oturdum kaldırım kenarına, dükkâna gitsem mi gitmesem mi diye düşündüm. Gitmemeye karar verdim. Sonra ilk olarak yokuşu taradım, arabaların altında falan mı acaba yuvarlandı mı diye -parayı alırken lastiklerim ben, tomar haline gelir-. Yokuşta yoktu. Benim de sakinliğim bozulmaya başladı artık, 30 dakika oldu dükkâna dönemedim daha. Köftecide düşürmüşümdür belki diye gittim baktım, O da yok dedi, bir an şüphelendim ondan aldı mı almadı mı diye ama ispatlayamazdım. Ben de çıktım dükkândan. F.K. aradı, bir ıslaklık hissettim galiba altımda o sırada. Açtım telefonu, elimden düşüyordu telefon zor tuttum, o derece titriyorum yani. Dedim "A'bi Pardon, yeni çıktım toptancıdan, çok yoğundu, yemek yiyip gelsem

olur mu" dedim. Allaha şükür inandı, "Tamam canım." dedi kapadı telefonu. İlk kez sinirlenmedi şaşırđım.

Neyse, sonra biraz oturayım yine sakinleşeyim dedim. Tam oturacağım altımda bir sertlik hissettim ve bir baktım cebimde bir tomar para, ben nasıl seviniyorum anlatamam, görmeniz lazım, yani o derece. Neyse, bu sefer cebime koymadım, yine o dik yokuştan yardırdım bayır aşağı, nasıl koşuyorum, sanırsın köpekten kaçıyorum. Bir an araba çıktı karşıma, bir korna çaldı, bu sefer elimden kaçtı paracıklar, mazgala yuvarlandı tam dedim "Lan yine gidiyor, püh Allah kahretsin!" derken mazgaldan geçemeyecek kadar kalınmış, kaldı mazgalın üzerinde, hop kaptım parayı sımsıkı tutuyorum iki elimle. Döndüm, girdim içeriye. Kalbim küt küt atıyor, soluk soluğa kaldım.

F.K. "N'oldulan, bi sıkıntı var galiba he?" dedi. Hemen kıvırdım, "Yok ağabey bekletmeyeyim diye koştum ya, ondan hızlı nefes alıyorum." dedim. Şöyle bir şüpheli bakışlarla süzdü beni. Tam o sırada pantolonum düştü ayaklarıma kadar. Toparladım zorla yukarıya. "Ver abicim başı gözü sağken şu parayı da, sonra Melih abin gelince şuna bi kemer al gel, müşterinin yanında falan düşmesin." dedi. Ona da sanki biraz komik gelmiş olmalı ki giderken baktığımda yüzünde küçük bir tebessüm belirdi...

Eren Rasim DURA

Tatil

Henüz yazın ilk günleriydi, bir sabah erkenden kalktım. İçimde bir mutluluk vardı.Günlük rutin işlerimi yaptım. Daha sonra dışarıya çıktım ve biraz vakit geçirdim. Ardından annem aradı ve “Dışarıda yiyeceğiz.”dedi.Yani tüm aile birlikteolacaktık.

Daha sonra yemek yiyeceğimiz restoranagittim. Herkesgelmişti. Hep birlikte yemek yedik, kahve içtik. Yemekte kararverdik, tatile gidecektik. Hazırlanmak için bir hafta süremiz vardı. Ancak nereye gideceğimiz belli değildi, bunu bize yol gösterecekti. Herkeste bir telaş ve heyecanvardı, hemen hazırlanmaya başladık. Bir hafta su gibi akıp geçti.

Yola çıkmaya hazırдық ve sabah erkenden yola çıktık. Nereye gideceğimiz belli olmadığı için tam takım hazırдық. Yola üç araba ile çıktık, teyzemlerde araba olmadığı için bizim arabaya binmişlerdi ve biraz sıkışmıştık. Bir ara uykuya dalmışım ve uyandığımda Aydın’a gelmiştik. Gezmeye başladık, ilk olarak Zeus mağarasına gittik. Adeta saklı bir cennetti. Kalabalık olduğumuz için çok eğlenmiştik. Ardından Didyma tapınağına gittik. Tarihî ve çok güzel bir yerdi. Hava kararmaya yakın, ormanlık bir yere geldik ve kamp yapmaya başladık. Gece çadırlarda kaldık, çok güzel bir geceydi, huzurdoluydu. Ertesi gün erkenden yola çıktık ve Muğla’yagittik. Orada köyleri ve gezilecek yerleri gezdik. Akşam olunca Yeşilyurt köyünde durduk ve geceyi burada geçirdik. Eniştemin bir arkadaşı bize kalacak yer ayarladı. Geceyi orada geçirdik, tüm gece boyunca oturup yıldızları izledim.

Sabah olduğunda tekrardan yola çıktık. Hedefimizde Denizli vardı. Yaklaşık iki saatlik yolun ardından horoz kenti Denizli’ye geldik. Gezi muhteşem geçiyordu. Denizli’nin güzelliklerinden faydalandıktan sonra yola çıktık, istikamet Antalya idi. Üç saatlik bir yol geçirdik ve çok

yorgunduk. Güzel bir otel bulup yerleştik. Dinlendikten sonra akşam yemeğinde toplandık. Ardından 3 gün burada geçirdik.

Tatilde sonlara yaklaşıyorduk, otelden çıkışımızı aldık ve kısa bir Antalya turundan sonra dönüş yoluna koyulduk. Altı saatlik bir yolun ardından Manisa'ya geldik.

Tatilimiz bitti ama henüz yazın başındaydık daha çok fazla plan ve tatil bizi bekliyordu.

Eren BAYGIN

Sessizlik

Şehir çoktan gözden kaybolmuştu. Artık ormanın tam içindeydiler. Etraf yemyeşildi. Ayın ilkbahar olmasından dolayı her yer çiçeklerle kaplıydı. Çok sık gelmezdi bu ormana insanlar. Bu nedenle bitkilerinden hayvanlarına kadar çok çeşitli bir mekân olduğu için burayı seçmişlerdi. Fotoğraf çekmek, bu güzel yerleri, eşsiz manzaraları görmek kaçırılmayacak bir fırsattı bu ayda. Rengârenk çiçeklerin o muhteşem kokusu her yeri sarıyordu. Etrafta çok fazla ağaç vardı. İlkbahar olmasına rağmen hava biraz bunaltıcıydı. O sık ağaçlar ise gölge yapıyor bunaltıcı sıcağı biraz azaltıyordu. Sadece o değil uzaklardan gelen hafif fakat serin bir esinti de azalmasında rol oynuyordu. Aslında kafa dinlemek için, şehirden ve sorunlarından, gürültüsünden, kaygısından uzaklaşıp bir yerlere kaçamak yapmak için harika bir yerdi. Kuş cıvıltıları sanki bir melodi gibi geliyordu kulağa. Yerde çöpler yerine olması gerektiği gibi ağaçların yaprakları, kozalaklar, karınca yuvaları, böcekler vardı.

Akşama doğru ormana gelmişlerdi. Etrafı seyrederek geldiklerinden dolayı saat epey ilerlemişti. Güneş, yatağına yatıp aydınlatma görevini aya devretmek için hazırlanıyordu. "Burası çadırımızı kurmamız için çok uygun." diye bağırdı Enes. Enes, uzun boylu, koyu kahverengi gözlü ve kıvrırcık saçlı, iri yarı bir gençti. Diğerlerine göre daha zekiydi. Hep beraber aktivite yapılan ortamlarda genellikle ona göre hareket edilirdi. O görev verir, grubu toplardı. Böylelikle daha düzenli ve sorunsuz zaman geçirirlerdi. Diğerleri de Enes'in çok uzağında değildi. Enes, onlara seslenince konuşmayı bırakmış, Enes'in nerde olduğuna bakmış ve onu gördükten sonra muhabbetlerine devam ederek yanına gitmeye başlamışlardı. Oraya vardıklarında Enes çoktan çadırı açmış, kazıkları çakmaya başlamıştı. Samet de onu görünce diğerlerini bırakıp ona yardım etmeye başlamıştı.

Samet de Enes gibi uzun boyluydu. Fakat o, Enes'e göre daha zayıftı. Ela gözlü, kahverengi ve dalgalı saçlıydı. Samet çok yardımsever,

düşünceli biriydi. Kimin o an yardıma ihtiyacı olursa hemen her şeyi bırakıp onun yanına gider ve elinden geldiğince yardım ederdi. Eline bir kazık alıp o da çakmaya başlamıştı. Yaklaşık iki dakika sonra işleri bitmişti. Sıra çadırı kurmaktaydı. Hava kararmadan işi bitirmek isteyenlerse hızlı olmalıydılar. Onun için Elif ve Sena da yardıma gitmişlerdi. Elif balıketli, orta boylu tatlı bir kızdı. Kısa sarı saçlı, mavi gözlü biriydi. O da çok çalışkan ve azimliydi. Aynı zamanda dürüst ve cömertti. Grup buluşmalarını genelde o ayarlardı ve buluşulacak yer de çok güzel olurdu, o yüzden Elif'in ayarladığı buluşmalar genelde reddedilmezdi. Sena ise zayıf uzun boylu bir kızdı. Kahverengi, düz saçlı ve ela gözlüydü. Ağırbaşlı olmasının yanı sıra çok neşeli, akli başında, tatlı bir kızdı.

Hep beraber Enes'in komutlarıyla beraber çadırı kurmuşlardı. Bitirdikleri sırada onlar çadırı kurarken yakacak bir şeyler bulmak için giden Ebru geri gelmişti. Ebru onların yanına vardığında elindekileri yere bıraktı. Güneş nerdeyse batmıştı. Enes " Hadi ateşimizi hava kararmadan yakalım." deyince Ebru, odunları ayağıyla çadırın biraz daha uzağına itti ve ardından Sena çakmakla bir dal parçasını yakmaya başladı. Birkaç saniye sonra yanan parçayı hızlıca diğerlerinin üstüne attı. Artık her şey hazırды. Fakat Elif birden aç olduğunu fark etti. Yol boyunca bir şeyler yememişlerdi. Yani tahminince hepsi aç olmalıydı. Bu yüzden ateşin etrafında toplaşan arkadaşlarına " Ben acıktım. Hadi bir şeyler yiyelim." dedi. Kimse itiraz etmedi. Herkes cidden acıkmıştı. Çadırın içinden sadece yemekler için kullanılan çantayı aldı Ebru ve diğerlerinin yanına hızlı adımlarla gitti. Çantayı açtı. İçerisinde konserve, gofretler, abur cuburlar ve bolca kaşık, çatal, peçete vardı. Önce herkese açılmamış konserve ve kaşıkları verdi. Kendine de bir tane konserve kaşık alıp çantayı kapattı. Abur cuburları gece yeriz diye düşündüğünden çıkarmamıştı. Yanlarında bir müzik çalar vardı. Herkes hem müziği duyabilmek için hem de çok aç olduğu için kimse pek konuşmuyordu. Fakat Sena sessizliği bozdu ve "Of, çok acıkmışım!" dedi sonra etrafına

bir göz gezdirdi ve " Ama etraf mükemmel ." diyerek Elif'e doğru baktı. Elif kendisiyle övünürcesine, " E tabii mükemmel olacak, ben buldum." dedi ve hafifçe gülümsedi. O sırada Enes konserveyi bitirmiş ve " Of ben hâlâ doymadım." diye mırıldanmaya başlamıştı bile. Ebru, " Bu günlük konser ve hakkı bu kadar." diyerek daha fazla yiyemeyeceğini dolaylı bir şekilde söyledi. O an, Enes için de daha fazla almaları gerektiğini onlara söylediğini hatırladı fakat artık elinden bir şey gelmezdi. Herkes yemeğini bitirdikten sonra çöpleri bir poşete koyup çantanın içine geri koydular. Bu eşsiz yeri pisletmek hiç de iyi bir davranış olmazdı. Hem bu manzarayı bozar hem de hayvanlara zarar verirdi. Bunu kesinlikle kimse istemezdi.

Sena gitar çalmayı biliyordu o yüzden gitarını getirmişti. O çalıyor, diğer herkes söylüyordu. Bazen karıştırıyorlar ve garip sesler çıkarıp gülüyorlardı. Yaklaşık iki saat sonra Ebru ayağa kalktı ve abur cuburları çıkarmaya çantanın yanına gitti. Geri dönerken de elinde abur cuburları sallarken " Atıştırma vakti." diye bağırdı. Hepsi hep bir ağızdan "Oley!" diye bağırınca herkes kısa bir kahkaha attı. Abur cubur yerken de oyalanacak bir şey olsun diye şişe çevirmece oynamaya karar verdiler. Sonra Samet, elindeki metal suluğu çevirmeye çalıştı ama olmadı. "Bunlar demir olduğu için toprakta dönmüyor, en iyi herkes sırayla istediği bir kişiye soru sorsun." diye bir fikir attı ortaya. Sena "Bence de." dedi. Elif ve Ebru da kafa salladı, Enes de " E iyi madem, Samet başla." dedi. Samet:

-Imm, sorum, Enes sana. Lisede en düşük notu hangi dersten, kaç aldın? Enes sırtarak;

-Sanırım bir ara fizikten 2 almıştım. Herkes bir anda ona döndü. Hayır, yani fizik zordu ama üç beş kalem oynatsan bile en düşük 15 alırdın, diye düşündü Elif. Sonra Elif:

-Ha ha, yani sallasan en az 15 alırdın. Ne yaptın düşük almak için özen mi gösterdin? Ciddi değillerdi ve gülüyorlardı.

Sıra Enes'e gelmişti. Enes herkese tek tek baktı ve:

-Ebru, bize en rezil olduğun anı anlat. Ebru birkaç dakika dūşündü aklına o sıra bir Őey gelmiyordu ve ardından aklına aptalca bir olay geldi ve bunu anlatmaya karar verdi:

-Bir keresinde Şu anda hatırlamadığım bir nedenden dolayı hoca bizi fena bir Şekilde azarlıyordu. Çok konuŐtuđu için bir ara sustu. Yanımda oturan arkadaşım da bir anda hocanın duyamayacağı Şekilde geđirmiŐti. Bütün sınıf gülmemeyi başardı. Ben ise çok büyük bir kahkaha atmıŐtım. Bir ses "Ne yapıyorsun?" diye sormuŐtu ben de bunu arkadaşım sanmıŐtım ve "Anırıyorum." demiştim. Meğer bunu soran hocaymıŐ. "İyi, gel bir de tahtada anır." demişti. Ben de eŐek gibi anırmıŐtım. Bütün sınıf gülmüŐtü.

Ebru bunu hatırlayınca kahkaha attı ve "Benim için güzel bir anı oldu." dedi. Ardından Ebru Elif'e, Elif Samet'e, Samet Sena'ya sorarak devam etti. Herkes çok eğlenceli vakit geçiriyordu. Arada Sena gitar çalıyordu. Bazen hayvan taklidi yapıp ne olduğunu ya da öğretmenlerin taklidini yapıp kim olduğunu bulmaya çalıŐıyorlardı. Bayağı uzun bir süre sonra herkes yorgun olduğu için hepimizin uykusu gelmiŐti. Enes esneyerek "Hadi yatalım da sabah çok geç kalkmayalım." dedi. Zaten herkesin uykusu geldiği için kafa salladılar. Hava sıcak olduğu için dıŐarıda yatmak daha mantıklı olurdu. Fakat Elif böceklerden korktuğu için çadırda yatacaktı. Elif , "Herkes çantasını alsın oraya sığamam yoksa." dedi. Samet " Tamam, ŐiŐmansın anladık." dedi dalga geçerek. Elif göz devirdi. Göz devirirken az kalsın dūŐüyordu herkes gülmeye baŐlayınca o da güldü. Ebru "Off neyse, benim çok uykum var, biraz hızlı olun." diye çemkirdi. Herkes çadırın içinden çantasını aldı ve çadırı ateŐin arasına yerleŐti. Elif herkese el sallayarak "İyi geceler." deyince diğerleri hep bir ağızdan iyi geceler diledi. Enes yatmadan "Herkes yattıysa ateŐi söndürüyorum." dedi. Kimseden ses gelmeyince yerden demir suluğu aldı ve ateŐ sönmünceye kadar boşalttı. Sonra suluğu yere koydu ve o da hemen dibindeki yer yatağının içine girdi.

Gece etraf çok sessizdi. Burada şehir ışıkları veya araba farları yoktu; kocaman bir ay, bolca yıldız ve az da olsa renkli ateş böcekleri vardı. Burada sanki oksijen çok fazlaydı diğer her yerden. Nefes alınca sanki hayatına hayat katıyormuş gibi hissettiriyordu. O güzel geceden sonra güneş, ilk ışıklarını yaymaya başlamıştı. Güneş ışınları ağaçların içinden geçiyor, genç grubun yüzünü aydınlatıyordu. İlk kalkan Ebru olmuştu. Akşamın yanı sıra sabahın ilk saatleri gerçekten görülmeye değerdi. Etraf hafif serindi fakat bu bunaltıcı sıcaktan kat kat daha iyi diye düşündü Ebru. Ebru, zaten normalde de erken kalkan biriydi. Kahvaltıyı hızlıca yapar, ormanı gezmeye başlarız geç olmadan, diye düşündü. Onun için hemen solunda olan Sena'yı dürterek kaldırdı. İlk önce zorlansa da Ebru sarsmaya başlayınca "Tamam be kalktık bir dur." diye bağıınca Enes'le Samet de gözlerini açtılar. Ebru çoktan ayağa kalkmış ve "Hadi eşyalarınızı toplayın ve çadıra getirin." diye komut verdi. Onları bir on saniye bekledi sonra, bari ben gideyim onlar arkamdan gelir, diye düşündü. Yavaş yavaş çadıra doğru ilerledi. Çadıra yaklaşınca garip bir koku aldı. Önce biraz duraksasa da sonra bu kokunun bir hayvanın dışkısı olabileceğini düşündü ve çadırın fermuarını açmaya başladı. Fakat içinde anlayamadığı garip bir his vardı. Çadırı açasıya kadar bunun ne olduğunu anlamamıştı. Duyulan o tiz ve uzun bir çığlıkla diğerleri de Ebru'nun yanına gitti. Gittiklerinde Ebru kaskatı kesilmiş ve hareket etmeden ses çıkarmadan ağlıyordu. İlk gelen Sena olmuştu. Daha ne oldu diye soramadan o da çığlık atmış ve ağzını elleriyle kapatarak gözlerini kocaman açmıştı. İnanamıyordu. Elif bembeyaz bir renkle gözleri ve ağzı sonuna kadar açık nefes almadan orada öylece yatıyordu. Ölüm gibi kokuyordu. Geri dönüşü olmayan bir hata gibi. Açık gözleri sanki bu sizin suçunuz dermiş gibiydi. Sanki ağzı bunları demek isterken oynatma yeteneğini kaybetmiş gibiydi.

Samet onların yanından geçmiş ve nabzını kontrol etmişti. Atmıyordu. Bir hareket yoktu. Elini ağzının üstüne getirdi. Nefes almıyordu. Yaşadığına dair hiç bir iz yoktu. Samet başını olumsuz

anlamında sağa sola sallıyordu. Hayat pahalı bir nimetimizdi. Sandığımızdan çok daha değerliydi. Hayatını kaybetmek, en yakınlarımızın başından geçeceğini asla tahmin etmediğimiz acı bir gerçektir. Hayallerle yaşadığımız gerçeğin acılara ulaştığı en son noktaydı: Sessiz ve soğuk.

Zeynep Naz ÖZTÜRK

Karar

Mustafa, ilköğretim hayatında neredeyse hiç ders çalışmazdı. Ama hiç zayıf da getirmemişti. Okulda dersi güzelce dinlerdi, eve gelip çantasını önlüğünü fırlatıp doğru arkadaşlarıyla oynamaya sokağa çıkardı. Sınavlardan bir gün önce –hatta bazen sınav sabahı- sadece deftere şöyle bir göz gezdirir, ertesi gün sınava girerdi.

Evleri kalabalıktı. Bir ablası, bir ağabeyi vardı. Ablası beş yaş büyüktü Mustafa'dan, ağabeyi ise yedi. Babası başkomiserdi. Annesi ise evdeki yedi kişiye bakmaya çalışan, gün içinde mutfak ile diğer odalar arasında gidip gelen bir ev hanımı. Evlerinde bir de Mustafa'nın babaannesi ile dedesi kalıyordu. Evlerinde çok kişi vardı ama yeterli oda yoktu. Bu yüzden ne Mustafa'nın, ne ablasının ne de ağabeyinin bir odası vardı. Oturma odasında sabah kahvaltı yapılıyor, akşam yemek yeniyor, gece de çocuklar uyumaya çalışırken büyüklerden bazıları televizyon izliyordu.

Ders çalışmak için bir masaları yoktu. Yerde oturarak sehpa üzerinde ödevlerini yapıyorlardı. Onlara yardım eden tek kişi yaşlı babaanneleriydi. Yaşlıydı ama yetenekli bir kadındı. Mustafa onun sayesinde bir şiir yarışmasında dereceye girmişti.

Mustafa lisede Manisa Endüstri Meslek Lisesinde elektrik bölümü okuyordu. Okulu temsilen yarışmalara giriyor, başarıyla çıkıyordu. Lise sonunda kendi bölümünden 1. olarak mezun oldu.

Üniversite sınavına daha birinci girişinde Muğla Üniversitesi Elektrik Teknikerliği bölümünü kazanmıştı. Yakın arkadaşları kazanamamış, ikinci, üçüncü hatta dördüncü girişlerinde bir üniversiteyi kazanabilmişlerdi.

Kayıt yaptırmaya Muğla'ya gittiklerinde kalacağı yurt belirlenmiş sadece kayıt işlemi kalmıştı. Kayıt işlemi için gerekli olan bir evrak Manisa'da, evlerinde kalmıştı. Bu yüzden Mustafa ertesi gün otobüsle Manisa'ya gelip evrakı alıp Muğla'ya geri dönecekti.

Mustafa gece uyumadan önce düşündü. Kampüs ile yurt arası daha önce tek başına neredeyse hiç çıkmamış biri için çok uzaktı. Ayrıca ailesinden de uzakta kalacaktı. Bu yüzden Mustafa bir karara vardı...

Mustafa ertesi sabah kalktığına babasına okumak istemediğini söyledi. Babası için hava hoştu. Eğer Mustafa okusaydı ona her ay belli miktarda harçlık göndermek zorunda kalacak, ekstra masraf çıkacaktı. Bu yüzden zorluk çıkartmadan sen bilirsin, deyip geçiştirdi. O gün gezdiler, ertesi gün Manisa'ya geri geldiler.

Mustafa eğer o gün kararından vazgeçmemiş olsaydı hayatı şimdikinden daha farklı olabilirdi. Mesela, güzeller güzeli eşi Serpil ile hiç tanışmayabilirdi. Mesela, iki harika kızı Edanas ve Alya Burçe doğmayabilir, bu hikâyeye hiç yazılmayabilirdi...

Edanas SÖZEN

Ali'nin Hikâyesi

Kerem ve Ali adında iki arkadaşı vardı. Kerem Ali'ye her zaman kötü davranırdı. Bir gün mahalle maçı yapmak için dışarı çıktılar. Maçta ikisi farklı takımlardandı. Kerem, Ali'yi maçta bilerek sakatladı. Ali evine ağlayarak gitti. Günler haftaları, haftalar ayları, aylar yılları kovaladı. Ali üniversitede okurken babasını kalp krizinden dolayı kaybetti. Parasızlıktan, Ali üniversiteyi bırakıp ailesine bakmak zorundaydı. İş aramaya başladı. Her yeri gezdi ama hiçbir yerde iş yoktu. Bu yüzden kâğıt, karton toplayıp satmaya başladı. Kerem ise babasının şirketinin başına geçmişti.

Bir sonbahar sabahı Kerem toplantıya yetişmek üzere aceleyle evden çıktı. Kerem takım elbisesiyle toplantı çantası elinde hızlı bir şekilde yolda yürürken üstü başı toz, kir içinde, eski püskü kıyafetli genç bir adamla çarpıştı. Adamın yüzüne baktı, bu gözler ona tanıdık geldi. Bu bakış onu yıllar öncesine götürdü. Çantası yere düşmüştü. Kâğıt toplayan adam çantayı Kerem'e uzattı: “Çantanız.” dedi. Kerem: “Aaa, Ali sen misin? Gözlerime inanamıyorum çöplerden kâğıt mı topluyorsun? Sen üniversiteyi kazanmamış mıydın? Grafikerlik bölümünde okuduğunu duymuştum.” dedi ve alaycı bir tavırla “Yoksa kaldırımların grafik haritasını mı çıkarıyorsun?” dedi. Ali: “Hâlâ aynı Kerem'sin karşıdakini küçümseyen Kerem. Üniversiteyi burslu kazandım. İkinci sınıftayken babam kalp krizi geçirdi. Ameliyatlar, ilaçlar bir sürü masraf... Keşke kurtulsaydı ama kurtulamadı vefat etti. Borçlar, ailemin sorumluluğu bana kaldı. İş bulamadım kâğıt, karton toplayarak anneme, kardeşlerime bakmaya çalışıyorum” dedi.

Kerem'in yüzündeki alaycı ifade yerini ciddi, düşünceli bir ifadeye bıraktı. Kerem: “Gerçekten üzüldüm.” dedi ve telefonu çaldı. Sekreteri toplantıyı hatırlatıyordu. Ali: “Yoldayım, geliyorum.” dedi. Ali ile kısaca vedalaştı ve Kerem: “Kusura bakma, şirketten arıyorlar,

yetişmem gereken bir toplantı var.” dedi ve oradan uzaklaştı. Bu olay Ali’ye çok dokundu. Çöpleri karıştırmak yerine şimdi o da çalıştığı yerde toplantıya yetişiyor olabilirdi. Kerem’in olaya tavrı onu tetiklemişti. Daha güzel bir gelecek için önüne çıkan fırsatları bir daha gözden geirmeliydi.

Ali, üniversitede okuduğu 2 yılda ve lise zamanında çok iyi grafik izerdi ve resim çizmeyi çok severdi. Ancak, babasını kaybettikten sonra resmi bırakmıştı. Ali’nin kafasında hep aynı soru: “Ne yapabilirim?” Kâğıt toplamayı bitirmiş eve dönüyordu. Yere savrulmuş bir kâğıt gördü ve kâğıdı yerden aldı. Kâğıtta uluslararası bir grafik yarışması vardı ve kazanana ödülü tam 1 milyon dolardı. Yarışmanın bitmesine de 3 gün kalmıştı. Ali hemen eve koştu ve grafik çizmeye başladı. alışmasını iki gün içerisinde bitirdi ve çizimini yarışmaya gönderdi

. Sonuçlar 1 hafta sonra açıklanacaktı. Ancak 1 hafta su gibi akıp gitti. Alilerin evinde küçük bir televizyon vardı. Babası ölmeden önce almıştı. Televizyonun başına geçip ailesiyle sonuçların açıklanmasını bekliyorlardı. Sonuçlar açıklandı ve Ali birinci olmuştu, sevinçten havalara uçuyordu. Yıllar sonra kendisi için bir şeyler yapmıştı. Attığı bu adım Ali’nin ve ailesinin hayatını değiştirmişti. Artık o dünyaca tanınan bir platformda adını duyurmuş bir grafikerdi. Bir sürü iş teklifleri aldı. Bu tekliflerden birini değerlendirdi. Yarım kalan eğitimi tamamladı ve üretmeye, çalışmaya devam etti. Yabancı dilini geliştirdi, yurt dışı bağlantılı işler yapmaya başladı. Kardeşlerini okuttu.

Bir gün önemli bir iş toplantısına giderken köşe başında bir dilenci dikkatini çekti ve o zor günleri aklına geldi. Para çıkarttı, dilenciye uzattıve dilenciyle göz göze geldi ve dedi ki: “Kerem! Bu sen misin? Ne oldu? Sen bu hâle düşecek adam mıydın?” dedi. Kerem, iflas ettiğini, bu durumu kabullenemeyip eski zengin yaşantısını devam ettirmeye çalışırken borç batağına düştüğünü ve borçlarını ödeyemeyince mal varlığına el koyulduğunu anlattı. Kerem: “Yıllar önce sana acımıştım. şimdi ben acınacak hâle düşüm arkadaşım.” dedi. Ali de:

“Sen de benim gibi küllerinden doğabilirsin. Benim reklamcılık ve grafikerlik üzerine bir Őirketim var orada işe başla, ben senin gibi yapmayacağım. Sen beni yıllar önce orada,  p kontenyarının yanında k ğitlerin arasında bıraktın. Bana bir çıkıŐ yolu g stermedin. Vicdanım seni burada bırakmama izin vermiyor. Tatlı hatıralarımız oldu çocukluğumuzu paylaŐtık, bir dilim salça ekmeği paylaŐtık.” dedi ve cebinden kartını çıkardı: “Adresim, telefonum burada var, bekliyorum, mutlaka gel.” dedi. Kerem titrek, üşüyen elleriyle kartı aldı ve kendi kendine: “Geleceğim, mutlaka geleceğim, benim yapmadığımı sen yaptın yürekli arkadaşım.” dedi ve kartı yamalı pantolonunun cebine koydu. Hafiften başlayan yağmurun altında sokak aralarında kayboldu.

Ahmet Eren YAVAŞ

Küçük Patiler

Ağaçlar sararmış, yapraklar usulca yere düşerken havadaki bulutlar belirginleşmiş ve etraf kuru bir soğuklukla sonbaharın habercisi olmuştu. İnsanlar tatilden işlerinin başına geçmiş, öğrenciler okula başlamış ve yeni bir mevsimle yeni bir döneme adım atmışlardı.

8. sınıfa başlayan Bora ve Merve okulun ilk günü için çok heyecanlıydılar. Çünkü yeni gelen öğretmenler ve sınıflarının bu sene karma olması onları iyice heyecanlandırmıştı ve meraklandırmıştı.

Bora sarı saçlı, uzun boylu, zayıf ve bir o kadarda çok merhametli; Merve ise esmer, orta boylu, zayıf ve merhametsiz biridir. Aynı mahallede oturan yedi senelik arkadaşlırlar. Sabahın ilk saatleri, güneş ufuktan göz kırparken sert ve soğuk hava canlıları zorluyordu. İnsanlar işlerinin peşine düşmüş yine kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Öğrencilerin kahkaha sesleri, okul servislerinin korna sesleri Eylül'ün 17'si olduğunu belli ediyordu. Bora, alarmın çalmasıyla beraber sıcacık yatağından kalktı. Annesinin hazırladığı mis gibi kahvaltıyla karnını doyurdu ve formalarını giyerek çantasını alıp Mervelerin kapısının önünde Merve'yi beklemeye başladı.

Annesinin: “Geç kaldın kızım, acele et!” demesiyle Merve apar topar formalarını giyip çantasını da alarak aşağı indi. Daha kahvaltı bile yapamamıştı. Onun için sıcacık yatağından kalkmak, özellikle de erken saatte bir çekilmez bir durumdu. Bora ile buluşup sohbet ede ede yolu yarılardılar. Bora:

-Bugün çok heyecanlıyım, umarım aynı sınıfta oluruz. Merve:

-Evet, ben de heyecanlıyım. Bir de aynı sınıfta olsak iyi olacak.

- 8.sınıf olduğumuz için bir de bu sene sınavımız var ya. Artık daha sıkı çalışalım Merve. Okul çıkışlarında kütüphaneye gidebiliriz. Ödevlerimizi ve tekrarlarımızı orada yaparız olur mu?“

-Bence de gidelim Bora. Hem anlamadığımız dersleri birbirimize sorar öğrenmiş oluruz.

Derken hızla gelen bir sürücü karşıdan karşıya geçmek isteyen bir kediyi arabanın ön tarafından savurarak umursamaz bir tavırla yoluna devam ediyordu. Bora ve Merve ilk başta şaşırıp sadece oldukları yerde kalsalar da sonradan farkına varıp kedinin yanına koşmaya başladılar. Zavallı kedi hareketsiz olduğu yerde acı acı miyavlıyordu. Acaba canı çok mu yanıyordu? Merve:

-Bora, geç kalacağız. Zaten bak kediye bir şey olmadı. Bir yeri kanamıyor, hadi gidelim.

-Ne diyorsun Merve? Kediye bu hâlde bırakıp gitmem ben. Sen gideceksen beni bekleme. Baksana belli ki canı çok yanıyor. Çünkü çok miyavlıyor. Bir de durup “ Neyi var, bir şey olmuş mu? “ demeden yoluna devam etti. Ne kadar merhametsiz insanlar. Bu hayvanlar da birer canlı, doğanın bir parçası. Neden öyle kötü davranıyorlar. Merve sen burada zavallı kedinin yanında kal. Ben ilerideki veteriner kliniğine gidip kediye bakması için çağırayım.

-Tamam, ama çabuk gel yoksa okula ilk günden geç kalacağız. Bora koşarak ilerideki sokakta veteriner kliniğine girdi. Bora içeri girer girmez Veteriner Ali Bey’i görüp:

-Abi, lütfen yardım et. Az aşağıda sürücü kediyi arabanın ön camından savurdu ve yoluna devam etti. Kedi hareketsiz bir şekilde miyavlıyor. Arkadaşım yanında, dedi. Veteriner Ali Bey:

-Dur! Sakin ol evlat. Çantamı alıp hemen geliyorum, diyerek beraber aşağı sokaktaki kedinin yanına gittiler. Kedi ölecek, diye Merve tüm merhametsizliğini bir yana bırakıp kediye çok üzülmüştü. Hava soğuktu ve bu soğukta belki de sakat kalabilirdi ya da ölebilirdi.

Veteriner Ali Bey kediye dokunarak sadece bacaklarının incindiğini söyleyince Bora ve Merve her şeyi unutup birbirlerine sarıldılar. Bora:

-İyi ama ne olacak şimdi? Veteriner Ali Bey:

-Kediye kafese koyup kliniğe götüreceğim. Orada tedavi olacak. Tedavisi bitince de hayvan barınağına götüreceğim. Zaten bu kedi çok zayıf. Kilo alması, kemiklerinin gelişmesi gerek. Yavru bir kediye bu

kötülüğü yapacak kadar acımasız insanlar maalesef ki var çocuklar. Sizin gibi anlayışlı, merhametli insanlar da iyi ki var. Yoksa insanlar sadece acımasız olsa bu dünyanın geleceği nasıl olurdu, hayvanlara kim sahip çıkardı? Aferin size çocuklar. Bu arada sizin okulunuz bugün başlamıyor muydu? Sizi okula ben götüreceğim. Yoksa ilk günden de geç kalmak istemezsiniz değil mi? Bora:

-Çok teşekkür ederiz. İlk günden tabii ki geç kalmak istemeyiz.

Merve:

-Sağ olun. Bu arada, adım Merve. Tanıştığımıza memnun oldum, dedi. Veteriner Ali Bey de:

-Adım Ali, ben de. Acele edelim o zaman geç kalmayın.” dedi ve kediyi de kafese koydular. Arabaya binip okula sohbet ede ede geldiler. Tam zamanında gelmişlerdi. 8. Sınıf öğrencileri bahçede okul kapısında asılı olan kâğıda bakıyorlardı. İsimler ve hangi sınıfta oldukları asılıydı.

Veteriner Ali Bey, yavru kedinin bacaklarına krem sürmüştü ve kediye dinlendirici iğne vurarak rahatlamasını sağlamıştı. Ardından Bora ve Merve, Veteriner Ali Bey’e teşekkür ederek arabadan inip okulun bahçesine doğru yürüdüler. Bora kapıda yazılı olan kağıda bakınca Merve ile aynı sınıfta olduklarını gördü. Merve de çok sevindi ve biraz olsun heyecanları azalmıştı. Müdür konuşma yapmak için mikrofonu aldı ve “Yeni öğretim yılımız hayırlın olsun çocuklar. Bu sene yeni gelen öğretmenlerimiz oldu.” diyerek İstiklal Marşı okundu. Sınıflarına gittiler. Bora ve Merve’nin eski sınıfından arkadaşları da onlarla aynı sınıftaydı. Yeni gelen bir Türkçe öğretmeni sınıfa girdi. Öğretmen: “Merhaba çocuklar. Ben Deniz. Yeni Türkçe ve sınıf öğretmeninizim.” Öğretmen bütün öğrencilerle tanıştıktan sonra:

-Kimler tatilde neler yaptı bakalım, eğlendiniz mi? Bu sene önemli bir sınava gireceksiniz. Aynı zamanda ders çalışmayı da unutmuyorsunuz, değil mi?” diye sordu. Bora söz isteyerek:

-Evet, biz Merve ile birlikte yazın hem çalıştık ailelerimizle birlikte denize gittik. Ayrıca bugün yaşadığımız olayı da anlatabilir miyim? Öğretmen de:

-Elbette, seni dinliyoruz Bora, dediğinde başladı anlatmaya. Anlattıktan sonra öğretmen:

-Aferin size. Hayvanı orada kötü halde bırakmadığınız ve anlayışlı davrandığınız için tebrik ederim, demesinin ardından sınıfta herkes Bora ve Merve'yi alkışlamaya başladı. Daha yeni tanışsalar da sınıfa uyum sağladılar ve birbirleriyle anlaşabiliyorlardı. Okul bittiğinde ilk günde kütüphaneye gidip ilk konulara çalışıyorlardı. Çalışmaları bittikten sonra veteriner kliniğine kedinin durumunu öğrenmek için gittiler. Ali Bey:

-Hiç merak etmeyin. Kedi gayet iyi ve şu an uyuyor. Dediğim gibi bacakları incinmiş. Allah'tan daha kötü bir durumu yok. Bir haftaya iyileşir, dedi .Bora:

-Aklım almıyor. İnsanlar neden bu kadar vicdansız? Ali Bey:

-İnsanlar hep kendini düşünüyor. Belki o adam işe gidiyordu ve geciktiği için aceleyle arabayı kullandı. Bu da kedinin kötü durumuyla sonuçlandı. Bu yüzden çocuklar vaktinde işlerinizi gerçekleştirin ki başkaları sizden kötü etkilenmesin, dedi. Bora:

-Evet, haklısınız. Sizinle tanıştığımızı çok memnun olduk. Biz geç kalmayalım. Her şey için çok teşekkürler, dedi ve Merve ile beraber evin yolunu tuttular. Eve gittiklerinde ailelerine bugün yaşadıkları olayı anlattılar ve aileleri de bu olaydan sonra çocuklarıyla gurur duyduklarını dile getirdiler.

Fatma Huri KUTLUAY

Üç Yaramaz Çocuk

Günlerden bir gün üç yaramaz çocuk kampa gitti ve bütün olaylar da o gün başladı. Çocuklar çok yaramaz olduklarından biraz başlarına bela aldılar. Kamp başladı, herkes çadırını kurarken bu çocuklar yaramazlık yapıyor, hiçbir kurala uymuyorlardı. Öğretmenleri de çok sinirli biriydi. Cevdet Hoca, susun, diye bağırdı mı herkes korkardı. Bu yüzden çocuklar Cevdet Hoca'yı hiç sevmezlerdi.

Bu çocuklar hep kamptan kaçmaya çalışıyorlardı ve bir gün Cevdet Hoca, çocukları gezintiye çıkarmıştı ama çocuklar bu gezintiden çok sıkıldılar, kaçmak için planlar kurdular. Hoca arkasını dönünce kaçmayı planladılar ama tam istedikleri gibi olamazdı çünkü Cevdet Hoca çok uyanık biriydi. Onu kandırmak çok zor, deyip vazgeçtiler. Gezi de sonunda bitmiş herkes çadırına dönmüştü. Mert:

-Akşam olunca kesin kaçmalıyız, dedi. Murat:

-Nasıl olacak bizim sesimizi duyarlar, diye ekledi. Enes de:

-O zaman sessizce kaçmalıyız, diye yöntemi açıkladı.

Yavaşça çadırdan çıktılar ama çok sessiz olmaları gerekirdi çünkü Cevdet Hoca duyarsa çok kötü bir ceza onları beklerdi. Ama her şey tam istedikleri gibi oldu ve sonunda kamptan kaçtılar. "Evet, artık özgürüz." dediler. Maceralar da böylelikle başladı. Ormanda tek başlarına, yanlarında bir büyük olmadan ilerlediler. Mert, bir süre sonra korkmaya başladı ama Enes ve Murat onu cesaretlendirdi. Ormandan gelen sesler onları çok korkutuyordu ama hiçbiri bozuntuya vermiyordu. Ormanda yürürken bir kulübe gördüler, hava soğuk olduğundan da içeri girdiler. İçerisi çok ürkütücü olduğundan birbirlerine korkulu gözlerle baktılar. Murat:

-Buranın sahibi var mı acaba, diye korkuyla sordu. Enes:

-Bilmiyorum ki terk edilmiş bir yere benziyor, dedi. Mert:

-Hayır, burada biri yaşıyor olmalı çünkü buradaki şömineyi yakmışlar, dediği sırada kapı açıldı. O anda çocuklar korkuyla sağa sola kaçışmaya başladı. Mert'in ayağı takıldı. Arkadaşları onu kurtarayım, derken adam onları da yakaladı ve kulübeye geri götürdü.Çocukların korkudan dilleri tutulmuştu ve Mert aniden:

-Bizi niye buraya getirdin, ne istiyorsun bizden,dedi. Adam:

-Merak etmeyin ben burada yaşıyorum, benden size zarar gelmez, derken adam Mert'in ayağını burktuğunu fark etti ve ayağını tedavi etmeye çalıştı.

Artık çocuklar adamın onlara bir şey yapmayacağını anlayınca rahatladılar ve birbirleriyle tanıştılar. Çocuklar adamın burada ne yaptığını sordu, adam onlara burada yalnız yaşadığını ve geçim kaynağının odun olduğunu ve bir de köpeğinin olduğunu söyledi. Sonra çocuklar başlarından geçenleri anlattı ama Mert adama hâlâ güvenmiyordu, kaçmaya fırsat arıyordu. Mert, boş bir an bulup kaçmayı başardı.Kimse fark etmedi. Biraz sonra köpeğin havlama sesi geldi. Adam Mert'in kaçtığını anladı ve hemen onu bulmaya gittiler. Onu bulamayacaklarını düşündüler ve o anda bir ses geldi bu Mert'in sesiydi, acı içinde ağlıyordu zaten ayağını da burkmuştu bu da oldu, tam oldu. Eh artık büyük sözü dinlememenin nelere mal olacağını anlamıştı.Mert:

-Özür dilerim beni affedin lütfen, size karşı şüphe duymamalıydım. Adam:

-Seni affediyorum ama bir daha olmasın, dedi. Mert:

-Tamam,artık dersimi aldım,bir daha yapmam, dedi.

Akşam olmuş, adam onlara kulübede kalmaları gerektiğini söylemişti. Çocukların da başka şansı yoktu zaten, bu geceyi orda geçireceklerdi. Adam:

-Siz niye kamptan kaçtınız ki? Murat:

-Biz de bilmezdik böyle olacağını! Enes:

-Bu bizim hatamız. Mert:

-Biz hiç eğlenmeyelim diye hoca böyle yapıyor sandık. Adam:

-Olur, mu hiç, hocanız sizi düşündüğü için böyle yapıyor. Başınız derde girmesin, size bir şey olmasın diye.

Çocuklar da biliyorlardı adamın haklı olduğunu çünkü hocaları sırf onların başına bir şey gelmesin diye öyle davranıyordu. Uyudular, sabah oldu ve kalktılar. Ailelerini bulmak için yola koyuldular. Hızlıca kampın yolunu bulmaya çalıştılar, neyse ki Cevdet Hoca da onların kaçtığını fark etti ve AFAD' a haber verdi. Her yerde çocukları aradılar ama çocukları ancak şimdi bulabildiler. Bulduklarında ise üçü de iyiydi ama yanlarında adamı görünce çok şaşırdılar ve başlarından geçeni adam, onlara anlattı. Çocuklarla vedalaştıktan sonra çocukları öğretmenine teslim ettiler. Cevdet hoca öğrencilerine sarıldı ve çocuklar hüngür hüngür ağladılar. Cevdet Hoca hatalarını anladıklarını fark etti ve onlara ceza vermedi. Zaten onlar cezalarını kamptan kaçtıktan sonra aldılar. Kendi kendilerine " Bir daha büyüğümüzün sözünü asla dinlemezlilik yapmayacağız." diye söz verdiler.

Merve UĞUR

Mısır Savaşı

Yıl 1508. Mısır'ın kavurucu sıcağı, stresli bir bekleyiş. Cihan 30 yaşında tecrübeli bir Osmanlı akıncısıydı. Babası İstanbul'un fethinde şehit olmuştu. Annesi ise çeteler tarafından öldürülmüştü. Diğer akıncılarla beraber Nil Nehri'ne sefere çıkacaklardı. Bu yüzden de padişahın izin bekliyordu. Biraz sonra kapı çaldı. Kapıda Osmanlı postacılarından biri dikiliyordu. Kapıyı açınca fermanı kendisine uzatarak "Padişahın mektup var." dedi ve uzatarak gitti. Mektupta şöyle yazıyordu:

Ey Akıncılarım,

Nil'i sefere çıkmanıza izin verilmiştir. Durumu en kısa sürede mektupla gönderin. Dönün. Gazanız mübarek olsun.

Kısaydı ama açıktı. Padişah 50 yaşında boylu poslu tecrübeli biriydi. İçi hiç rahat değildi. Bu kadar az kişiyle pusu yeme ihtimali aklına gelmiyor değildi. Ama mecburdu.

Cihan diğer akıncılarla toplanıp yola koyuldu. Nil buldukları yere uzak değildi. Atlarla yola çıktılar. Yarım saat ile bir saat arası bir zamanda vardılar da. Etrafta kimse görünmüyordu. Aralarında konuşmaya başladılar ki biri sırtından vurularak yere yığıldı. Etraflarını Mısırlı askerler sarmıştı. Pusu yemişlerdi. Aşağı yukarı 80 kişilerdi. Daha kılıçlarını çekmeden 10 kişi vuruldu. Cihan bir, iki takla atarak hem oklardan kurtuldu hem de çemberin dışına çıktı. Müthiş hareketlerle iki askeri kılıcıyla kesti. Diğer askere koştu, okuna vurup yere düşürdü. Kılıcıyla onu da kesti. Üç aşağı beş yukarı, 80 kişilik asker grubundan 30 kişi kalmıştı. Ama kendileri de bayağı azalmışlardı. Cihan, ufukta Mısırlı askerleri görünce "Takviye geliyor, kaçıyoruz." diye bağırdı. Kalan beş altı kişi zar zor kurtuldu.

Kurtulanlar aynı eve yerleşti ve derhal mektup yazmaya başladılar. Mektup bitince Cihan mektubu gönderdi. Ertesi gün padişah

okuyunca çok sinirlendi ve Mısır'a takviye ordusu gönderdi. Ancak Mısır'a varmaları çok vakit alırdı. Birkaç gün dayanmak zorunda idiler.

Cihan dışarı hava almaya çıkmıştı. Saat 04.30'du. Çok zor bir gün atlatmışlardı. Güneş doğmak üzereydi. Cihan eve geldiğinde şoke oldu. Biri, kalan arkadaşlarını öldürmüştü. Üstüne üstlük silahlarını etkisiz hâle getirmişti. Birden o kişiyle göz göze geldi. Gözlerine inanamadı. O kişi onun medreseden arkadaşı Dimitri Chadrov'du. 26 yaşında beceriksiz, düzenbaz, hilekâr herifin tekiydi. Cihan karnında bir acı hissetti. Bıçaklanmıştı. Acı içinde yere yığıldı. Chadrov ise kaçıyordu. Aklına dışarı çıkmak geldi. Zaten başka çaresi yoktu. İçerde kan kaybından ölebilirdi ama dışarıda birileri görüp yardım edebilirdi. Sürünerek dışarıya çıktı. Umduğu gibi de oldu. Bir kervan geçiyordu. Sürünerek kervana yaklaştı. Kervandaki Mısırlılar yaralı birini görmüşlerdi. Hemen yardıma koştular. Cihan'ın dayanacak gücü kalmamıştı. Daha fazla dayanamadı. Bilincini kaybetmişti.

Gözlerini bir revirde açtı. Kurtulmuştu. Yanı başında doktor vardı. Cihan "Ne oldu bana ?" dedi. Doktor:

-Seni buraya bir kervan getirmişti. Bilincini yitirmiştin. Böbreğinde hasar vardı ama hallettik. Cihan kervanı görmesinden sonraki şeyleri hatırlamıyordu. Mektubu göndereli bir hafta olmuştu ama takviye ordu anca Konya'ya varmıştı. Daha Mısır'a varmaları vakit alırdı. Saatler saatleri, günler günleri kovaladı. Cihan'ın durumu iyiye gidiyordu. Neredeyse birhafta olmuştu. Cihan artık tamamen iyileşmişti. Osmanlı ordusu da Mısır sınırına varmıştı. Cihan revirden çıkacağı sırada mısırlı bir çete reviri basmıştı. Cihan kurtuldu ama doktor...

O yaralanmıştı. Cihan okunu çekti , bıraktı. Doktoru yaralayanı alnından vurdu. Diğerine hançer fırlattı. Kalbine isabet etti. Adam yere yığılarak can verdi. Kılıcını kapığı gibi koştı. Adamın boğazını kesti. Diğerine atıldı. Onun da karnını ve göğsünü yardı. Bir kişi kalmıştı ki o da kaçıyordu. Okunu çekti. Adamı sırtından vurdu. Adam yere yığıldı. Doktorun yanına gidiyordu. Doktor can çekişiyordu. Yapacağı bir şey

yoktu. Kaçmayı tercih etti. Tek başına beş kişilik çeteyi dağıtmıştı. Bu olanlardan sonra kendine gelmişti. İlerlerdeki dağın eteklerinde bulunduğu tarafa doğru baktı. Mısır'a gelen bir ordu gördü. Bu Osmanlı ordusuydu. Koşturarak oraya gitti. Başından geçenleri anlattı. Orduya katıldı. Ordu Nil Nehri'ne bayağı yaklaşmıştı. Bir saat ya var ya yok akıncıların pusu yediği yere geldiler. Onlara doğru koşan Mısırlıları gördüler.

Savaş başlamıştı artık. Cihan önde Dimitri Chadrov'u gördü. Ona atıldı. Kılıcıyla kılıcını düşürdü. Acımadan kılıçla kesti. O andan itibaren Dimitri Chadrov diye birisi yoktu. İçinden ” Merak etmeyin kardeşlerim kanınız yerde kalmadı.” dedi. Ordu çok az bir kayıpla zafer kazanmıştı. O an,hilekârlığın Türk'e sökmediği bir tarih olarak tarihe altın harflerle yazıldı.

Arda PARAKAL

Ön Yargı

2014 yılının ortaları, havanın güzel mi güzel olduğu bir gün. Güneşin daha insanların yüzünü yakmaya başlamadığı sıralar saat sabahın yedisi. O gün Bersu'nun içi daralmıştı. Bersu, bu içindeki histen nasıl kurtulacağını düşünüyordu. Aklına sonunda bir fikir gelmişti. Resim çizmeye karar verdi çünkü Bersu resim çizerken kendini mutlu ve huzurlu hissediyordu. Bir de baktı ki hava çok güzel bu yüzden gerekli olan malzemeleri alıp evinin yakınlarında olan bir parka gitmek için yola koyuldu.

Bersu, düşünceli bir şekilde ilerlerken parka nasıl geldiğini anlayamamıştı. Orada boş bulunduğu bir banka hemen oturdu ve resmini çizmeye başladı. Her şey yolunda gidiyordu ta ki yanına biri gelene kadar. Bu kişi uzun boylu, esmer, koyu kahverengi gözleri ve kirli sakalları olan yirmili yaşlarda bir erkekti. Bu erkeğin ismi Kerem'di. Kerem Bersu'nun yanına oturdu ve şunları söylemeye başladı:

-Merhaba. Resmini çok beğendim. Ben de resimle alakalı çalışmalar yapmaya başlıyorum.

Bersu Kerem'in konuştuğunu anlıyordu çünkü ağzının kıpırdadığını ve ona bakarak bir şeyler söylediğini görüyordu. Bersu, hiçbir şey olmamış gibi resmini çizmeye devam ediyordu. Kerem, onun kendisini duymazlıktan geldiğini ve onunla konuşmak istemediğini düşünüyordu fakat yine de bir daha şansını denemek istedi. Kerem:

-Profesyonel olarak mı resim çiziyorsunuz, diye sordu. Bersu'dan yine çıt çıkmıyordu. Kerem artık küplere binmişti, bir hiddetle bağırmaya başladı:

-Ben sizinle sadece konuşmak istedim. Kötü bir amacım yoktu. En azından benimle konuşmak istemediğini söyleyebilirsin.

O an herkesin gözleri Kerem ve Bersu'nun üzerindeydi. İnsanlar anlamsızca onlara bakıyorlardı. Kerem çantasını oraya bıraktı ve spor yapmak için uzaklaştı. Kerem sporunu bitirdi ve çantasını almaya gitti.

Bir de baktı ki orada kız yoktu. Çantasının altına sıkıştırılmış bir kâğıt gördü. Bersu'nun çizdiği resimdi ve altında da bir cümle yazılıydı.

Cümlede şunlar yazıyordu:

Ben işitme engelliyim.

Kerem'in gözünden bir yaş süzüldü ve olduğu yerde oturup kaldı.

Merve PİLAV

Resim

Bir zamanlar, her şeyden sürekli şikâyet eden, her gün hayatının ne kadar berbat olduğuna yakınan bir kız vardı. Çünkü annesi o küçükken ölmüştü. Hayat, ona göre çok kötüydü ve sürekli bir sorun çıkıyordu. Bu sorunlarla mücadele etmekten ve birilerinden emir almaktan yorulmuştu. Kendi içine kapanıktı. Babası da bunun farkındaydı fakat yapacak bir şeyi yoktu. Resim yeteneği vardı. Tüm duygularını günlüğüne resmediyordu.

Bir gün resim öğretmeni onun bu yetenekli olduğunu fark etti. Resim öğretmeni onun içindeki cevheri bulmalıydı. Bir sonraki resim yarışmasına katılması sağlamalıydı. Ertesi gün kızın yanına gidip ona:

-Resimlerin çok güzel, bana her hangi bir çiçek resmi yapabilir misin, diye sordu, oda:

-Evet, dedi.

İstemeyerek fakat resmini yapmaya başladı. Resim yaparken ne kadar eğlenceli olduğunu anladı. İlk defa renkleri kullanmıştı. Siyahın aksine. Bittiğinde çok güzel duruyordu.

Arkadaşları da çok beğendi. Okul çıkışı Derin resmini alıp resim öğretmenin yanına gitti. Resim öğretmeni resmini çok beğendi. Artık anlamıştı resmin ne kadar güzel bir şey olduğunu. Öğretmeni ise Derin'in kesinlikle bir resim yarışmasına katılması gerektiğini düşünüyordu. Öğretmeni Derin'in babasını aradı ve ona şu sözleri söyledi:

-Merhaba beyefendi, ben Derin'in resim öğretmeniyim. Kızınızın büyük bir resim yeteneği var. Onun okuldaki resim yarışmasına katılmasını istiyorum. Umarım kızınızın bu yeteneğinin devam etmesi için yardımcı olursunuz.

-Peki hanımefendi. Bu konuda kızımın gelişmesini ve özellikle eğlenmesini istiyorum. Çünkü kızım annesi öldüğünden beri içine kapanık ve genellikle üzgün oluyor. Eğer gerçekten eğlenerek yapacaksa neden olmasın, dedi.

-Kızınızın resme devam etmesi sağlayacağınız için teşekkür ederim. Emin olun ki kızınızın mutlu olması için elimden geleni yaparım. İyi günler, dedi

-İyi günler, diyerek telefonu kapattı.

Ertesi gün öğretmeni Derin'i yanına çağırdı v: "O çiçek resminde senin ne kadar yetenekli olduğunu anladım. Resim senin için ne ifade ediyor ve resim yaparken ne kadar mutlu oldun?"

-Normalde resmi sadece üzüntülerimi anlatmak için kullanırdım fakat iyi bir şey için kullanırken çok eğlenceli hatta hayatımdaki sayılı mutluluklardan bir tanesi olduğunu anladım.

-Anladım peki önümüzdeki resim yarışmasına katılmak ister misin? Konusu serbest." dedi. Derin çok heyecanlanmıştı ne diyeceğini bilemiyordu. Bir an aklına babası geldi. Kendi kendine acaba babam ne der, diye düşünüyordu. O sırada öğretmeni:

-Hadi Derin ne düşünüyorsun, dedi.

-Babam izin verir mi bilmiyorum.

-Ben babanı aradım izin verdi.

-O zaman ben bu yarışa katılmak istiyorum öğretmenim.

-Yarın kaydını yaptırırım.

-Derse geç kalmadan gideyim, dedi Derin ve sınıfına doğru ilerledi. Bütün gün boyunca nasıl bir resim yapacağını düşündü. Sonunda karar verdi bir manzara resmi yapacaktı.

Eve gidince bir araştırma yaptı. Manzara resimlerine ve resminin nasıl daha güzel yapabileceğine baktı. Bir taslak çizdi, fikirlerini yazdı ve hayalindeki resmini yapmaya başladı. Hayalinde kırmızı, ahşap güzel bir kulübe, yanında göl ve karşısında dağlar. Her taraf yemyeşil, şen şakrak. Çizimini yapmaya tam başlayacaktı ki kapı çaldı. Gelen babasıydı.

Elinde bir sürü poşet vardı. Derin hemen babasına:

-Poşetlerde ne var, diye sordu.

-Kızım sana bir sürü boya aldım, dedi. Derin çok mutlu oldu ve babasının elinden poşetleri alıp odasına gitti. Poşetleri açtı ve boyaları gördü hepsi iyi markaydı. Hemen resmini yapmaya başladı.

Ertesi gün okulda öğretmeninin yanına gitti ve ona resmi bitirdiğini söyledi. Resmini gösterdi. Resim öğretmeninin azı açık kaldı. Derin'e bir şey söylemeye çalıştı ama hâlâ üzerindeki şoku atlatamadı. Kendine gelince Derin'e:

-Bu muhteşem olmuş, söylemek için kelimeler yetmiyor. Hemen yarışmaya katılalım, dedi.

-Evet, öğretmenim, dedi ve resmini yarışma kuruluna gönderdiler.

Bir kaç gün sonra yarışma sonucu açıklandı. Derin birinci olmuştu. Okulda Derin'e madalya taktılar. Çok mutlu oldu. Bundan sonra resme devam etti ve büyüyünce ünlü bir ressam oldu.

Rabia KARAKAYA

Yolculuk

Her gün olduğu gibi yoldayım yine. Ama ne yol aynı yol ne ben aynı benim. Tabii ben bilmiyorum bunu başta, sadece yürüyorum. Ne yol farklı dünden, ne de ben farklıyım yarın olacağımdan, fütursuz yürüyorum. Dünkü kaygılarımın izleri sokaklarda, üstümde ise unutulup tekrardan şeker atılmış çayın sarhoşluğu... Düñ bükülmüş omuzlarıma, havadaki soğuşun içinde giz olup giden gözyaşlarıma inat gülümsüyorum, hâlâ gülümseyebiliyor olmak tuhaf değil mi? Kim bilir belki henüz demek gerekli. Bir büfe var oralarda bir yerlerde tam da durup okunabilecek özlü söz panosu var. Her gün yenilenmekte olmalıydı ama kimi sözlerde var ki haftayı geçiyor silmiyorlar; beni iğneleyici sözleri bilerek mi seçiyorlar bilmiyorum, belki herkesin ihtiyacı aynı zamanda beliriyordur.

Ben hiçbir zaman gerçek anlamda gitmedim korkularımın üzerine, belki de asıl korkum bu idi. Ama asli korkaklığın bu olmadığı garantisini kim verebilir ki ya da kim emin ki kurtulmak isteğimden korkularımdan, beni ben yapan şey, yapabildiklerim değil de yapamadıklarım...

Beni gerçekten sevenler korkularımla, beceriksizliklerimle, hatalarımla ve hatta yanlışlarımla seven, dahası bunlara değer verenler değiller miydi? Mükemmelliği kim istemez ki çevresinde? En başta evet kusursuzluk! Ama sonraları kusursuzluğunda en büyük kusur olduğu muhakkaktır. Kusursuz olmak için bu denli çırpınıp durur ve hayatımı resmen bunun için kurgulamışken çevremde yalnızca tek bir kusursuzun olması bile benim için büyük bir dert! Ben kusursuz olsaydım eğer çevremde kusursuzları isteyecek olduğum muhakkak ya beni istemeseydiler...

Benim aklımdan bunlar geçmekteyken her gün köşe bucak kaçtığım kedilerden birisinin de karşı yola geçmesi lazım gelmiş olacak ki aniden önümden koşarak geçti. Kedilerden biri diyorum çünkü gerek

kedileri sevenler gerekse kendisini seven kedilerin sayesinde kedi evine dönüşmüş olan parkın yanındaydım. Bunca şeyi bu iki dakikalık bir yol süresince mi düşündüm sahiden? Bu kısa fiziksel ve uzun ruhsal yolculukta yeni bir şey daha öğrenmiş oldum böylece, zihnin ve bedeninin zamanı bambaşka... Duygusal korkulardan fiziki korkulara ani bir geçiş, gerçeklerden gerçek dünyaya yine yeni bir merhaba... Yine diyorum çünkü hemen hemen her sabah yaşıyorum bunu ben, her öğlen ve her akşam...

Şu an bir bakıyorum da etrafıma herkes ne de çok sıradan ve aynı o anlamsız şeyler peşindeler. Birinin hüznü naif ve yalın, birininse mutluluğu yabani ve hantalca, pek çoğu bu mutluluğu o hüzne tercih eder. Belki de doğrusu budur ama dediğim gibi hata değil de yanlışlarımız değil midir bizi biz yapan? Doğru olduğu söylenenlerin tamamını kabul etmemek de karakterin bir parçası değil mi? Bile isteye yanlışı seçmek. Benim böyle olmadığım tabii yakın çevremce...

Bu esnada gözüm takılıyor yerdeki kuru yapraklara; onca yazarın, şairin hüznü dolu bulunduğu yapraklara...

Küçükken üstüne basınca çıkardığı sesler cezbetti önce beni; sonra en sevdiğim havada serin hava ve ılık rüzgâr, biraz da yağmur tüm bu şeylerden beni mahrum edecek olan şemsiyeyi uzak tutuyorum kendimden. Bu ağaçlar ve yapraklar renkleri ile tamamladılar benim bu ahenkli resitalimi...

Şu aralar ise yaprakların dökülmesine seviniyorum. İnsanlar birer ağaç olsaydı eğer çiçekler emeklerimiz olurdu, meyvelerini beklediğimiz sabırla; yapraklarsa dertler sararıp kuruyacak kadar uzun ömürlü ise eğer bilmek gerekir ki muhakkak düşecek bir gün toprağa ve besin olacak yani iyi bir deneyim gelecek fırtınalara; dallar ise taşıyor bunları yaşanmışlıklardır, anılardır... Yeşil hâlde düşen yapraklar da gördüm yerlerde, tek ben mi varım kurutup toz halde iken kurtulabilen dertlerinde?..

Yapraklardan bu denli yakınmak da doğru değil esasında, ne olsa ağacı ağaç yapan şey bu. Küçükken bu kadar çok değer verdiğim şey sonrasında yeni bir korku olmamalıydı olamazdı belki de...

Gelelim dallara, onlar taşır tüm yükü ama bilirim budanması gerekir kimilerinin hasta etmemesi için ağacı. Yaşamak yaşayabilmek için yaşanmamış varsayılması gerekir kimi yaşanmışlıkların...

Şimdi sıra geldi asıl soruya, hangi dalları kesmeliyim hangi dertleri yok saymalı hangi umutları çürütmeliyim? Umutları çürütmek pek doğru olmadı eritip birer kalıpta şekillendirmek gerek, bence kalıplar umutlara değil de umutlar şekil verir kalıplara... Sıra kafamdaki soruları boşaltmakta: Kendimi suçlamakta haklı mıydım? Yoksa haklılığımın farkında değilsem en büyük haksızlık bu değil midir kendime? Nedendi bu tarafsızlığım? En büyük taraf değil miydi bu yoksa korkulara dâhil mi edilmeliydi? Bu kaçış kimdendi? Kendimden, gerçekten, geçmişten?

Her kesinlik aynı zamanda bir zamanların hipotezi değil miydi? Öyleyse niyeydi ki bu zoraki kabullenme, sorgusuz sualsiz? Niyeydi bu korkular? Mantık mı, mantıksızlık mı? İçgüdü mü, yönetilemeyen bir sezgi mi?

Asıl yalnızlık insanların içindeki değil mi idi? Kendinle baş başa iken korkmak mı yoksa? Hakikat bilinmez bir gerçek mi? Yoksa bilinen bir boşluk mu?

Ruhsal yolculuğumda olmasa da fiziksel yolculuğumda ulaşmam gereken noktaya varmıştım. Yolun sonuna demiyorum, diyemiyorum; ulaşmak istediğim yer demiyorum, diyemiyorum.

Dönüş yolundayım şimdi; aynı rotadan, cevabı olmayan sorularıyla, hatta yeni sorularıyla ve sorunlarıyla dönmekteyim. Yeni ve yine yaşanmamış bir günün ağırlığıyla, her köşe başında tebessümlerimden birini bırakıyorum gerimde, bu zorlu yolda ihtiyaç duyanlar alsın diye, tebessümlerim dışında atabileceğim başka bir yüküm olmamasının etkisi de büyük tabii ki...

Evet, iŖte döndüm yolun baŖına. Yeni bir soru, son bir soru kafamda. Her yolun sonu baŖına çıkıyorsa aslında bu fırtınalara, bu yağmura çamura katlanmak gneŖte erimek, kavrulmak neden? Bu çaba neden?

Tüm bunlar olup bitmiŖken son gücümü, yarınımın da bugün gibi olacağını idrak için harcadım. Aynı dn olduğu gibi...

Her gün olduğu gibi yoldaydım yine. Ama ne yol aynı yol ne ben aynı benim. Tabii ben bilmiyorum bunu baŖta, sadece yürüyorum. Ne yol farklı dünden, ne de ben farklıyım yarın olacağımdan, fütursuz yürüyordum. Dünkü kaygılarımın izleri sokaklarda, üstümde ise unutulup tekrardan Ŗeker atılmıŖ çayın sarhoŖluđu...

Sena SUBAŖI

Çocuk

1980'lerin başlarıydı. Daha 7 yaşındaydı. Hava çok soğuktu. Burnu kızarmış, delinmiş eldivenleri ile ellerini ısıtmaya çalışıyordu. Yaşlıları okula gidip sıcağı evlerinde keyif çatarken o sabahları, okula gidip akşamları ise harçlığını çıkartmak için çalışıyordu. Eve geldiğinde, harçlığını ayırıp kalanı da ailesine veriyordu. Annesi, çocuğun verdiği parayı sobaya atıyordu. Çocuk parayı sobaya atıldığını görünce gözlerinden birkaç damla süzöldü. Evet, her gün atıyordu ama bugün daha çok çaba sarf etmişti.

Aradan yıllar geçiyordu. Çocuk her gün daha da büyüyordu. Büyüdükçe umudu yeşermeye devam ediyordu. Babası geçen yıl ölmüştü. Annesi hastaydı. Ama isyan etmedi. Bu da yaşanacakmış, dedi. Ankara'da üniversite okuyordu. Burs paraları ne kadar rahatlatırsa da yetmiyordu. Bir iş daha bulmalıydı. Aynı zamanda okulu da aksatmamalıydı. Bir yıl boyunca fabrikalarda gece vardiyalarında çalıştı. Her gün gözleri mosmor olurdu. Neredeyse hiç uyumuyordu. Daha sonra inşaat işçilerinin çok zor olduğunu fakat daha fazla kazandıklarını öğrendi.

Artık daha iyi kazanıyordu. Bölümünde ilk sene ikinciydi, ikinci sene birinciliğe yükseldi. Hayallerinin üzerine her yıl bir şeyler katmayı amaçlıyordu. Öğrenmek istediğı iki dil vardı. İngilizceyi zaten biliyordu. Fransızcaı da zor da olsa öğrendi. O zamanlarda iki dil bilmek çok şey bilmek demektir. Adı üstünde : “Bir dil bir insan, iki dil iki insan.” demişler.

Üniversiteyi bitirmişti. Annesine müjdeyi vermek için yola koyuldu. Eve vardığında, evin önünde büyük bir kalabalık vardı. Çocuk anlamıştı. Birden “Anne!” diye bir çığlık duyuldu. Cenazede, annesinin üzerine bir toprak da o attı. Elleri titriyordu ama attı. Her şeyini kaybetmişti. Önce babasını sonra annesini kaybetti ama o hiçbir zaman

umudunu kaybetmedi. “Umut insanı ayakta tutan direktir. Sağlamsa yıkılmaz.” Onunki sağladı, yıkılmadı.
Hedefine ulaştı.

Sevgi ASLAN

Sınav

Bir sabah. Güneş ilk kez doğuyormuşçasına ışıklarını saçıyor etrafa. Haliyle merak ediyor insan bu büyük ateş parçasının nereye kadardır şu dünyaya sabrı? Bu dünyada milyarlarca yıldır yaşanagelmiş vahşetlerin sorumlusu olan insana yardımcı olmak o kadar da kolay olmasa gerek.

Daha ağarmakta olan güne baktı Fadıl; yaprak döken birkaç kuru ağaca, geceki yağmurla ıslanmış olan toprağa baktı. Dünün bir yansıması gibiydiler; Fadıl onlara baktıkça geçmiş günleri hatırlıyordu, ileriki günler de daha farklı olmayacaktı.

Yürüdüğü yol, eğitim gördüğü liseye giden yoldu ve bu yolda yalnız değildi. Az ötesinde ilerleyen iki genç kızın konuşmaları, sabahın sessizliğiyle çok net bir şekilde anlaşılıyordu. Biraz ilerde ise matematik öğretmeni sessiz bir hâlde, ara ara da duraksayarak yol alıyordu liseye doğru. Elinde taşıdığı büyük siyah çantada sınav kâğıtlarının olduğu barizdi ancak öğretmen öylesine bir sıklıkla sarmalamıştı ki bu çantayı, banka çıkışı çektiği parasını kapkaççılardan korumaya çalışan emeklileri andırıyordu bu hali.

Öğretmenin çantasından gözlerini alamayarak derin bir iç geçirdi Fadıl. Sınava hazır değildi, kaldı ki çalışmamıştı bile. Hadi öğretmen şıklı sorsaydı gene bir şekilde doldururdu o kâğıdı ancak gıcıklık değil mi, klasik sorulara sevdalı biriydi bu adam. O güzelim simsiyah saçlarını öğrencilerin sınavlarındaki serzenişleriyle ağartmış, gözünde derman kalmamıştı. Hele o bakışları yok mu o bakışları! Daima bir kuşku gizlenirdi gözbebeklerindeki karartıda. Kulakları ise adama gençliğinden kalan tek hediye olacaktır ki en küçük bir fısıltıyı bile net duyabilecek düzeydeydi. En çok da bu adamın yaptığı sınavlar gözünü korkutuyordu galiba Fadıl'ın, güne bile sınavın bir şekilde iptal olmasını umarak uyanmıştı. Çalışmadığı bir sınavdan yüksek bekleyemezdi sonuçta.

Ama nasıl çalıştı? O bir gençti ve bu yaşları bir daha yaşamayacağı su götürmez bir gerçektir. Yıllarını mutlu ve eğlenceli geçirmek istiyordu, güzel anılar yazmak istiyordu gelecek defterine. Ders notlarından fedakârlık yapması gerekebilirdi birazcık, ama değerdii.

Yürüyen kızların attığı kakhaha düşünce âleminden aniden çıkarmıştı Fadıl'ı. İster hazırlıklı olsun ister olmasın bugünkü sınava girecekti işte ve ailesinin de bu “fedakârlık” fikrine arka çıkmayacağı açıktı. En azından idare eder bir not getirmeliydi şu sınavdan, ailesi ile karşı karşıya gelmek istemeyeceği bir durumdu.

Gözlerinin önüne bir anda olası sınav kâğıdı geldiğinde ürperdi birden, hayır sınav öncesi bunu düşünmek onu strese sokmaktan başka bir işe yaramazdı. Bir anlığına da olsa sınav gerçeğini unutmak istemiş olmalı ki geçen hafta sonu arkadaşlarıyla gezerkenki anılarını canlandırdı kafasında. Herkesin harıl harıl matematik çalıştığı o saatlerde, o ve arkadaşları basketbol sahasıyla kafede ne de güzel eğlenmişlerdi öyle! O dakikalardaki kakhahası kulağında yankılanır gibi olmuştu, bu da Fadıl'ın istemsizce tebessüm etmesini sağladı. Yaptıkları basketbol maçında kazanan takım olarak kafedeki hesabı diğer takımın üstüne yığmış, büyük bir keyifle de önüne geleni yemişlerdi, biraz kilo bile almış olabilirdi Fadıl. Kaybeden takımın serzenişlerine inat yapmışlardı aslında bunu ama bu güzel vakit geçirmedikleri anlamına gelmezdi, kesinlikle muhteşem dakikalardı, en azından şu ankine kıyasla.

Okulun demirlikleri göz açısına girdiğinde o güzelim anıları, bir veda bile etmeden yerini gireceği sınava bırakmıştı. Sınav gerçeğini bir kez daha aklından kovduğu sırada arkadaşlarının hâlini düşünmeden edemedi Fadıl, farklı lisede oldukları için sınavları haftaya başlayacaktı onların. Sınav çıkışı onlarla basketbol oynamaya giderim, diye düşündü. Ne de olsa sınavlarına daha vardı, zaten çok da çalışacaklarını sanmıyordu. O sırada matematik öğretmenin gözden kaybolduğunu fark etti, büyük ihtimalle öğretmenler odasına daha yakın olan arka çıkışı kullanacaktı.

Yorgun adımlarla sınıfa çıkan merdivenlerde yürüdü bir süre, düşüncelerin arasında boğulurken okula girdiğini bile fark etmemesine şaşırılmamalıydı. Ayaklarından gelen isyanla kafasını kaldırdı birden, daha kaç merdiven vardı sabah sabah önünde yürütmesi gereken? Her sabah sırf geleceği için katlanıyordu şu merdivenlere, gerçi geleceği de pek parlak olacağı benzemiyordu.

Sınavdan dolayı olup olmadığını çözemediği bir huzursuzluk vardı içinde. Şimdi de olup kurtulamayacaktı ki bundan, bu hafta art arda sınavları vardı. Her seferinde bu huzursuzluğu yaşamasına gerek var mıydı gerçekten?Boğulur gibi hissettiğinden ceketinin fermuarını hafif açtı ve kafasını dağıtmak istercesine arkadaşını aradı, sesini duymanın iyi geleceği düşüncesindeydi:

- Kanka günaydın nasılsın ya?

- İyiyim kanka, sen?

- İyiyim ben de, diyorum ki okul çıkışı basketbol oynamaya gidelim geçen haftaki gibi. Nasıl olur?

- Kanka ders çalışmam lazım, sınavlar haftaya başlıyor bizim ya, hani anlarsın.

- Ama..

- Hoca geldi bizim şimdi, kapatıyorum ben, sonra ararım seni, görüşürüz.

Bir anda yüzüne kapanan telefonla bakıştı bir süre Fadıl. Kendini istemsizce kötü hissetmişti. Zaten birkaç ders sonrasındaki sınavın bir baskısı vardı üzerinde bir de şimdi böyle bir his kaplamıştı zihnini.

Sınıfa varmıştı sonunda. Sırasına geçtiği gibi düşünmeye başladı arkadaşının bu davranışını, sorguladı. Bencillikti bu Fadıl'a göre. O sınav gerçeğini umursamadan kabul etmişti maç teklifini, o zaten her eğlenceli teklifi kabul ederdi, karşılığı bu mu olacaktı yani?

Bir anda olacağı bu sınavdan her türlü düşük not alacağı düşüncesiyle, arkadaşının o kadar eğlendikten sonra bir de çalıştığı için sınavlardan yüksek alacağı gerçeği bir araya geldi zihninde. Yediremiyor

olabilirdi birazcık bu gerçeği, kabul ediyordu. Fadıl, eğlence ile başarının bir arada olmayacağı düşüncesindeydi, olur da arkadaşı yüksek not alırsa haksızlıktan sayılmalıydı bu. Nitekim kıskançlık yaptığını fark etti ve bunu da kendine yakıştıramadığından kendi zihninde kapattı bu konuyu.

İki ders geçmişti okula gelmesinin üzerinden ve bu ders de sınavdı. Aklına belki de bin defa gelmiş olan sınav kâğıdı görüntüsünü enemkonam bir daha kovalasa da 10 dakikalık teneffüs sonunda önünde bulacağından emindi, bu yüzden hiç girmede bu uğraşa.

Sınavda gerekecekleri hazırladı sırasının üstüne, derken işte sınıf kapısının önünde görünmüştü celladı. Gözleri dudaklarındaki o hınzır gülümsemeye eşlik edencesine kara kara parlamakta. Uçarcasına öğretmen masasına ilerleyişine bakılırsa pek de hazır bu sınava.

Kâğıtlar dağıtılmaya başladı beklendiği gibi. Ölüm fermanı, hocanın her bir adımında daha da bir yaklaşıyordu Fadıl'a artık kaçıışı da yoktu.

Derken işte gelmişti önüne. Derin bir nefes alarak inceledi şöyle bir soruları ancak hayır, konularını bile seçemiyordu. Boğulurcasına ceketinin önünü tamamen açtı bu sefer de bir işe yaramamıştı.

Çalışmamış olabilirdi fakat en azından bir iki kez dinleseydi şu dersleri en azından bir şeyler karalayabilirdi değil mi? Ancak şu an bu bile imkânsızdı, özellikle de sorulara bu kadar yabancıyken.

Fenalaştığını hissettiği an kalemi istemsizce düştü ellerinden. Sorulardaki bütün o sayılar, kavramlar başını döndürüyordu şimdi. Geçirdiği son bir ayı hafızasında tekrar etti, daima eğlence peşinde koştuğu o zamanları. Arkadaşı bile sınav söz konusu olunca kendi canının derdine düşmüştü, bu fedakârlık kimin yararınaydı o zaman?

Çaresiz bir halde kâğıdı aynen aldığı gibi bomboş bir şekilde uzatırken hocaya karman çorman olmuş olan bütün o düşünceler yerini sadece bir düşünceye bırakmıştı: Yarınki sınava çalışsa mıydı?

Zeynep Baysal

Feribot Kazasından Sonra

Yine oradaydı işte. Tek başına öylece oturuyordu. Oysaki söz vermişti kendine bir daha oraya gelmeyecekti. Söz konusu eşi ve çocukları olunca... Eşi ve çocuklarını geçirdikleri bir feribot kazasında kaybetmişti Ümit. O günden bu yana hep kendini suçlar denizlerden nefret ederdi. Adeta denizlere karşı kin beslerdi. Ümit, feribot kazasından sonra doğru dürüst gülemedi, neşelenemedi ve hatta uyuyamadı bile. Oturdıkları ev, ona bakıp onu büyüten anneannesinden kalan tek hatıraydı.

Bu ev Ümit için oldukça önemliydi. Şehre biraz uzak düşüyordu. Denizi gören ıssız bir yerdeydi. Etrafında çok ev yoktu. Varsa bile yaşlıların oturdukları ya da terk edilmiş sahipsiz evler vardı. Evin etrafında bir sürü yeşil yapraklı, kuru ve kahverengi gövdeli, sanki içinde dünyaları saklayan devasa çam ağaçları vardı. Şehre inerken geçtikleri yolda onlarca kuşun yuvası olan bu devasa çam ağaçlarıyla karşılaşırlardı. Evleri bu devasa çam ağaçları arasında kaybolurdu. Ümit ikinci kattaki oturma odalarının penceresinden büyük ağaçların arasından denizi izlerdi. Evleri iki katlıydı ve ahşaptandı. En son bu eve feribot kazasından bir ay kadar sonra eşyalarını toplamaya gelmişti. Evin her ne kadar manevi değerinin yüksek olduğunu bilse de evden ayrılma kararı almıştı. Çünkü evde her kalışında anıları gözünün önüne gelir aklınca kendini suçlar ve vicdan azabı çekerdi. Bu yüzden evden ayrılma kararı aldı. Denizi olmayan bir şehre gidecekti. Bu karar onu yiyip bitiriyordu, kendini korkak gibi hissediyordu.

Aradan uzun zaman geçmişti. Yeni evinde gazetesini okurken önüne bir feribot kazası haberi geldi. Haberi gördükten sonra gazeteyi birden elinden attı. Ne kadar feribot kazasından kaçsa unutmak istese karşısına çıkıyordu. Kendini kötü hissediyordu. Tam bir korkak olduğunu düşünüyordu. Çünkü artık feribot kelimesini duymak bile istemiyordu. Böyle yaparak hiçbir yere varamazdı..Daha nereye kadar kaçacaktı böyle,

nereye kadar mutsuz olacaktı. Nereye kadar acı, vicdan azabı çekecekti. Tüm cesaretini toplayarak eski evine dönme kararı aldı. Deneyecekti çünkü her geçen gün evi ve ailesini düşünmekten kendini alamıyordu. Eşyalarını bir iki güne topladı. Aslında çok da eşyası yoktu, zaten doğru dürüst yatağı bile yoktu. Eve yeni eşyalar almayacaktı çünkü manevi değeri onun için yüksek olan şeyleri bir kenara atıp tozlandıramazdı. Sürekli evden işe işten eve gelip giderdi. Bu tekdüzelik onu daha da mutsuz yapıyordu. Adeta hayatın kölesi olmuş gibiydi. Şimdi ise yeni bir adım atacaktı. Ümit, bir iki güne o eski, yaşlı çam ağaçlarının arasında kaybolan, ailesiyle yaşadığı, anneannesinden kalmış tek hatıra olan eve geri döndü.

Devasa çam ağaçlarının arasından geçerken bir süre durdu. Kuşların cıvıltılarını dinledi. O kadar güzel ötüyorlardı ki sanki Ümit'e bir şeyler anlatmaya çalışıyorlardı. Kendinden geçmişti. Bunu fark ederek hemen toplandı. Adeta bir iki dakikalığına ruhu dinlenmişti. Ağır adımlarla kapıya yöneldi. Değişik şeyler hissediyordu. Kapıyı açtığı an içeriden eski, terk edilmiş ev kokusu aldı. Her yer örümcek ağı olmuş ve tozlanmıştı. Merdivenlere doğru birkaç adım attı ve merdiven kollarının tozlandığını fark ederek hemen elini çekti. İkinci kattaki oturma odasına girdi. Pencereden büyük ağaçların arasından yıllarca kin beslediği denize meydan okurcasına uzun uzun baktı. Sonra arkasındaki o değerli, çok sevdiği kitaplığında ellerini gezdirdi . Onlarında çok tozlandığını fark ederek hemen işe koyuldu. Akşama doğru evin bütün işlerini hemen hemen bitirmişti. Yorgun bir şekilde kanepeye yığıldı. Yorgun, morarmış gözlerle etrafı izlemeye koyuldu. Dışarıdan garip sesler geliyordu. O kadar yorgundu ki kalkmaya mecali kalmamıştı. Biraz kulak kabartarak yağmurun yağdığını fark etti. Gökyüzünün ne de güzel ağladığını düşündü. Keline hâkim olamıyordu. O da gökyüzüne eşlik etmeye başlamıştı. Bir süre sonra farkına varmayarak uyuyakalmıştı. Sabah kuşların cıvıltıları eşliğinde uyandı. Her yeri ağrıyordu. Zar zor yattığı yerden kalktı ve elini yüzüne götürdüğünde

yüzünün nemli olduğunu fark etti. Cama doğru yöneldiği an kuşları gördü. Kuşlar sanki ona bir şey anlatırcasına ötüşüyorlardı. Gözlerini denize uzattığı an feribotu gördü ve içinden bir şey kopar gibi oldu. Tekrar kuşlara baktığında yüzünde yıllar sonra ilk defa tebessüm oluştu. İçinden bu evin ona iyi geldiğini düşündü.

Birden sahile inme kararı aldı. Hava biraz soğuk gibiydi, ince bir hırka alarak dışarı çıktığı an kapısının tokmağına alelacele sıkıştırılmış bir kâğıt gördü. Kâğıtta " Mutluluk, hayatın bir yerinde var olan ve bulunmayı bekleyen bir duygu değildir, onu elde etmek için çaba sarf etmemiz gerekir. " yazıyordu. Şaşkındı. Bunu kim onun kapısına bırakırdı ve neden bırakırdı diye düşünmeye başladı. Bunu kim ve neden getirmişti.? Merak ediyordu. Ama sözden gerçekten çok etkilenmişti. Büyük, yaşlı çam ağaçlarının arasından sahile doğru yürürken bir de bu gizemli kâğıdı düşünüyordu.

Sahile vardığında yaşlı, bembeyaz pamuk gibi saçları olan bir amcadan simit alarak boş bulduğu bir banka oturdu. Karşıdan feribotun geldiğini gördü, birden kendine hâkim olamayarak ayağa kalktı ve sanki yıllara meydan okurcasına yaklaşmakta olan feribota yöneldi ve bindi. Bir elinde simidi, bir elinde kâğıdıyla beraber bir süre martılara simit attıktan sonra uzaklara daldı.

Sudenaz PARLAYAN

Gözyaşı

Bir gündü, güzel bir gün. Işıl ışıl olan güneş yine içime kadar ısıtmıştı beni. Dünden kalan yorgunluk gitmiş yerine güzel güneş, güzel sabah almıştı. Dışarıdan gelen kuş sesleri, denizin dalgalarıyla bir melodi yapmıştı sanki. Çocukların seside içine girince bir beste oluverdi. Ardından biraz mutluluk, biraz huzur...

Sabahın ilk saatlerinde yatağında kendimi dışarıdan gelen seslere kaptırılmış, dalmıştım. Annemin “Hadi kızım kahvaltıya.” sesiyle irkildim. Kahvaltı için hazırlandım ve aşağı indim. Annemin ağlamış olduğu her ne kadar saklasa da yüzünden belliydi. Bugün onun için hâlâ minik olan oğlu vatandaşlık borcunu ödemeye askere gidecekti. Annemin nemli yanaklarından bir öpücük aldım ve her zamanki gibi abimin odasına daldım. “Uyan küçük asker!” diye kahvaltıya kaldırdım abimi. Abimle son kahvaltıydı bugün. Annem kahvaltı boyunca bir lokma yemedi. Nemli gözleriyle abimi izledi. Kahvaltıda sessizlik hâkimdi. Abim annemin gözlerinin nemlendiğini fark etmiş olacak ki “Anne artık üzülme lütfen. Sağ salim geleceğim inşallah.” Abim bunu söylerken çok zorlanmıştı. Titreyen sesiyle ve gözlerinin dolduğunu her ne kadar belli etmemeye çalışsa bile annem ve ben bunu anlamıştık.

Kahvaltı bittikten sonra abim valizlerini arabaya taşıdı. Annem ve bende sofrayı topladık. Birazdan terminale doğru yola çıkacaktık. Teyzemler, amcamlar, dayımlar herkes terminale gelecekti. Ben odama gidip hazırlandım. Odanın camından baktığımda sanki düğünde konvoy yapılacak gibi arabalar dizilmişti. Abimin arkadaşları, patronu herkes abimi uğurlamaya gelmişti. Kimi burada veda ediyor, kimi de terminale gidilmesini bekliyordu. Annemin sesiyle irkildim. “Kızım hadi çıkıyoruz.” Hemen aşağı indim ve arabaya bindik. Gerçektende sanki düğün konvoyu gibi arabalar arkamızda sıralanıyordu. Amcamlar ve dayımlar da bu konvoyu katılmıştı. Terminale geldiğimizde herkes

arabalardan indi. Annemin gitgide hâli kalmıyordu. Yüzü beyazlamış, rengi atmıştı. Yaklaşık bir saat oturup otobüsün gelmesini bekledik. Teyzem anneme moral veriyordu. Sonunda otobüs geldi. Abim arkadaşlarından başlayarak herkese sarıldı. Abime sarılma sırası bana geldiğinde istemsizce gözlerimden iki yaş döküldü. Abim titrek sesiyle “Güzelim sakın ama sakın ağlama. Annem sana emanet.” dedi. Ozaman işte kendimi tutamadım. Hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladım. Teyzem elimi tuttu. “Annen de üzülüyor, yapma canım abin gelecek sağ salım.” diyerek moral vermeye çalışıyordu. Abim ve annem sarıldığında ise işte o zaman terminal tam anlamıyla sarsıldı. Annem bütün biriken gözyaşlarını döküyordu. Sadece annem değil. Abimi ilk defa bu kadar ağlarken gördüm. Onlar ağladıkça bende ağladım. Abim anneme “Annecim ağlama, hasta olacaksın, aklım sende kalacak.” dedi. Bunları derken bile gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Halamlar annemi sandalyeye oturturdu. Abimin otobüsü kalkıyordu. Abim herkese el sallayarak koltuğuna oturdu ve otobüs hareket etti.

Yaklaşık on dakika sonra dayım bizi eve bıraktı. Eve geldikten hemen sonra anneme ilacını verdim. Annem ilacını içtikten sonra koltukta uyuyakaldı. Üstüne battaniye örttükten sonra bende koltuğa gömüldüm. Kısa bir süre sonra bende uykuyadaldım. Annemle ne kadar yorulduysak sabaha kadar aralıksız uyumuştuk. Ben uyandığımda annem hala uyuyordu. Gidip kahvaltı hazırladım ve annemi uyandırdım. Annem bir iki lokma bir şey yedi.

Günler böyle geçiyordu. Abimin askere gidişinin ardından bir hafta geçmişti. Yine güzel bir sabaha uyandım. Annemin o pamuk yanaklarından öptüm. Tam kahvaltıya oturdum ki kapı çaldı. Koşarak kapıyı açtım. Postacı gelmişti. Heyecanla verdiği kâğıdı imzaladım. Tahmin ettiğim gibi abimdendi mektup. Koşarak annemin yanına gittim ve mektubu okumaya başladım. Abim yerini beğendiğini, onu merak etmememizi, rahat olduğunu falan yazmıştı. Anneme baktığımda

gözlerinden iki yaş süzölmüştü. Ama bu sefer mutluluk ve gurur gözyaşlarıydı.

Günler günleri, aylar ayları kovaladı. Abimin askerliğinin bitmesine bir hafta kalmıştı. Çok heyecanlıydık. Annem abimin sevdiği meyvelerle, sebzelerle donatmıştı evi. Mutluluğunu ve heyecanını herkesle paylaşıyordu. Yine bir gün annemle abimin odasını düzenliyorduk. Kapı çaldı. Koşarak açtım. Kapıyı açtığımda yeşil üniformalı biriyle karşılaştım. Asker olduğu belliydi. Annemi çağırdım. Annem “Buyurun beyefendi.” dedi. “Merhaba ben oğlunuz Emre’nin komutanıyım. “ Annem telaşlı bir şekilde “Yoksa süresi mi uzadı?” dedi. Komutan ise “Yok efendim. Ben size Emre’nin eşyalarını vermeye geldim.” O anda annemin gözlerinden iki yaş süzöldü.”Oğlum nerde komutan? Bir şey mi oldu ona” Ben hâlâ ne olduğunu anlamamış, donup kalmıştım sanki. Komutan “Oğlunuzu dün çıkan çatışmayla şehit verdik” dedi. İşte o zaman her şeyi anlamıştım.

Şeyma Nur TAŞGIRAN

Tekne Gezintisi

2015 yılının güzel bir yaz günüydü. Ben, annem, babam ve ablam Foça'da yazlığımızdaydık. Annemin iki arkadaşı, onların eşleri, birinin bir kızları ve diğerinin bir oğulları Foça'ya bizim yazlığımıza geleceklerdi. Sabah evi düzenledik, hazırlıklarımızı yaptık ve gelmelerini bekledik. Bir süre geçtikten sonra geldiler. Onları karşıladık, biraz oturduktan sonra kahvaltıya geçtik. Güzel bir kahvaltı yaptık. Ardından oturduk sohbet ettik ve biraz televizyon izledik.

Bu arada bizim Foça'da küçük bir teknemiz vardı. Misafirlerle beraber teknemize binip gezip yüzmeye ve balık tutmaya karar verdik. Ancak şöyle bir problem vardı. Tekne küçük olduğu için hepimiz tekneye sığmazdık. Sıgsak bile ağırlık fazlalığından sıkıntı yaşırdık. Dolayısıyla sadece erkekler olarak tekneye gitmeye karar verdik. Ben, babam, İbrahim amca, İbrahim amcanın oğlu Ali Emre ve Ziya amca gitmek üzere hazırlandık; eşyalarımızı hazırladık ve deniz kıyısına gittik. Ardından teknemizi kıyıya yanaştırıp eşyaları yükledik. Bizden kısa süre sonra bayanlar yani annem, annemin iki arkadaşı, arkadaşının kızı ve ablam da deniz kıyısına gelmişler. Tabii biz o sırada teknedeydik, eşyaları yüklüyorduk, dolayısıyla onları görmedik. Neyse, eşyaları yükleyip motor ve tekne ile ilgili kontrolleri yaptıktan sonra yerlerimize oturduk, motoru çalıştırdık ve yola çıktık.

Yola çıktığımızda güzel bir hava vardı, ne çok sıcaktı ne de soğuktu. Güzel, hafif bir yaz sıcaklığı ve hafif bir rüzgâr vardı. Bir yandan tekneyle geziyor, bir yandan sohbet ediyorduk. Oldukça keyifliydi. Ardından bizim koyun önünü açık denize karşı kapatan "Orak Adası" ve onun uzantısının arasında bir yere geldik, orada durduk. İbrahim amca çapa atmak için hazırlandı, babam tekneyi sürüyordu, motorun başındaydı ve uygun zamanda "At İbrahim!" (çapayı at anlamında) dedi. Babamın adı "Bülent"bu arada. Ziya amca bunun üzerine: "Bülent neden

İbrahim'e hakaret ediyorsun?" dedi. Ben (Barış) ve Ali Emre: "Ziya amca gerçekten mükemmel bir espri anlayışın var çok komiksin(!)" dedik. Babam ve İbrahim amca Ziya amcanın bu sözüne hiçbir cevap vermediler, yorum yapmadılar. Ardından babam motoru durdurdu. Biraz sohbet ettikten sonra tekneden denize atladık, yüzdük. Özellikle ben ve Ali Emre bayağı yüzdük, denize daldık ve yorulduk. Babam, İbrahim amca ve Ziya amca bizim kadar yüzmese de onlar da yüzdüler. Ardından tekneye çıkıp kurulanıp biraz dinlendikten sonra oltalarımızı hazırladık. Sonra içeceklerimiz çay, kola, gazozları koyduk. Cips ve çerezlerimizi hazırladık. Ardından oltalarımızı attık ve hem balık tutup hem yiyip içerek hem de sohbet ederek oldukça keyifli vakit geçiriyorduk.

Bazen güzel ve büyük balıklar tuttuk bazen de bekledik, bekledik balık gelmedi. Ben de dedim ki: "Hadi biraz daha denize girelim." Onlar da: "Sen gireceksen gir, biz balık tutmaya devam edeceğiz." dediler. Ben de tek başıma tekrar girmek istemedim ve balık tutmaya devam ettim. Daha sonra sohbet ederken Ziya amca: "Ben gelmeden önce hava durumuna baktım 1 saat sonra burada adam boyu dalga olacak, hazırlıklı olun." dedi. Babam: "Ben de baktım dediğin doğru, hava biraz kötü ama geldik işte." Ali Emre: "Ziya Amca abartma, o kadar da değil adam boyu dalga olacakmış(!) Olmaz o kadar." dedi. Ben de: "Tamam sakin olun, abartılacak bir şey yok, keyfinize bakın." dedim. Ziya amca: "Ali Emre, şimdi böyle konuşuyorsun ama görürsün hava bozulunca. Aynı şekilde Barış sen de hava bozunca böyle diyebilecek misin?" dedi. İbrahim amca: "Tamam artık tartışmayı bırakın ve balık tutmanıza odaklanın. Hava bozarsa o zaman duruma göre bakarız." deyince babam da: "Katılıyorum İbrahim." diyerek onu onayladı.

Yaklaşık olarak bir saat geçtikten sonra gerçekten de güzel olan hava bozulmaya başladı. Bulutlar çoğaldı, karardı ve rüzgâr şiddetlendi. Ardından hafiften yağmur çiselemeye başladı. Bu arada, oltalarımıza da hiç balık gelmiyordu. Etrafımızda teknelerinde olan komşularımız, yavaş

yavaş geri dönüyorlardı. Hava, daha da kötüleşiyordu. Yağmur iyice artıyor, çok daha şiddetli ve sert rüzgâr esiyor ve soğuk bir hava oluşuyordu. Artık etrafımızdaki balıkçı tekneleri de gidiyorlardı. Hatta tanıdığımız bir balıkçı olan Kadir’i görür gibi olduk. Babam: “Kadir mi şuradaki?” deyince ben de ardından: “Evet o galiba.” dedim. İbrahim amca da: “Evet sizin balıkçı Kadir’e benziyor.” dedi. Babam: “Valla o, Kadir ve dönüyor; hava iyice bozdu ya.” Ziya amca: “Bakın sizin balıkçı Kadir bile dönüyor, ben demiştim, görün birazdan neler olacak.” dedi. Ardından hava iyice bozdu, yağmur sağanak halinde yağmaya başladı, rüzgâr çok şiddetlendi, hava soğudu ve fırtına çıktı. Bu sırada biz, hâlâ Orak Adası açıklarında oldukça derin ve kıyıya uzak bir noktadaydık. Komşularımızın teknelerinin, balıkçıların ve balıkçı Kadir’in de gitmesinin ardından bizim koydaki otelin sörfçüleri, yelkencileri de otele geri döndüler. Şimşekler çakıyor, gök gürlüyordu. Çok şiddetli rüzgar esiyor, sağanak yağmur yağıyordu. Ali Emre: “Şuna baksanıza, denizin içinde küçük tsunamiler oluşuyor!” diye bağırınca ben de hayret ettim: “Oha, harbiden bu ne böyle?” Ziya amca: “Ben demedim mi size ha ha ha, ne oldu çocuklar korktunuz mu?” diyerek gülmeye başladı. Bu sırada babam ve İbrahim amca çok sessizdi. Islanmaktan, rüzgârdan dolayı üşümekten ve kocaman dalgalardan dolayı teknenin sallanmasından dolayı nihayet dönmeye karar verdik.

Babam motoru çalıştırdı, çapayı çekin dedi. Teknenin burnundaki (ucundaki) Ziya amca zar zor çapayı çekti, bu arada tekne çok kötü sallanıyordu eşyalarımızı uçmaktan kurtarmaya çalışıyorduk. Bu arada büyük gürültü vardı: yağmur sesi, dalga sesi, rüzgâr sesi, motor sesi, bağırılmamız, eşya hışırtiları, takırtıları. Ziya Amca: “Bülent, kıyıya dönemezsin, adaya yanaş; Bülent, orada fırtınayı atlatabiliriz!” diye bağırıyordu. Babam: “Yok kıyıya dönelim.” dedi. İbrahim amca: “Ziya, yok yok, dönelim; olmaz öyle şey, hadi Bülent, dönelim.” dedi. Ben de: “Bence de dönelim ne adaya yanaşması?” diye İbrahim amcaya katıldım.

Bu sırada şlappp slaappp dalgalar vuruyor, Ali Emre: “Hadi dönelim artık!” dedi. Bu arada, biz büyük sıkıntı aksiyon ve korku içindeyken otelden gelip derinlerde kalan bir sörfçü, sörfün yelkenini yatırmış sörfte oturmuş gülerek bize bakıyordu. Biz orada canımızı, eşyalarımızı kurtarmaya çalışıyor, birbirimizle tartışıyor dalgalarla boğuşuyorken adam dalga geçer gibi bize bakıyordu. Gerçekten garipti. Tam babam geri dönmek için tekneyi sürmeye başladı ki Ziya amcanın şapkası uçtu. Teknenin birkaç metre ötesine gitti. Benim oturduğum tarafa doğru geldi. Ziya Amca: “Şapkamm, Barııış şapkamı al, Barış hadi!” dedi ben de var gücümle uzanıp şapkayı almaya çalıştım ama olmadı, alamadım. Ziya amca: “Barış nasıl alamadın?! Bülent bekle! Barış, Ali Emre atlayın şapkamı alınnnn! Çabuk!” diye sağa sola direktifler veriyordu. Ben ve Ali Emre: “Saçmalama kolaysa sen atla da al! Bu mümkün değil!” dedik. İbrahim amca: “Ziya, bırak şimdi şapkayı, hadi gidelim Bülent.”

Artık babam gitmeye başladı kocaman dalgalarla boğuşuyorduk. Ziya amca: “Bülent geri dönnn Bülenttt! Ali Emre ile Barış şapkamı alsınlaaarrrr! Barış, Ali Emre hadiiii şapkamı alın, şapkamm, şapkam gitti, alın onuuu! Bülent geri dönsene!” diye şapkası için herkesi seferber etmeye çalışıyordu. Babam da çıtını çıkarmadan tekneyi sürmeye devam ediyordu. Sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi. Ziya amca: “Bülent geri dönnnn! Ali Emre, Barış şapkamı alın, hadii şapkam gidiyorrrr!” Ben de: “Saçmalama artık alamayız gitti o şapka!” dedim. Ali Emre: “Ziya amca, eğer sağ salim dönersek sana şapkaların en güzelinden alacağım ama ne olur, şimdi dönelim!” dedi. Ziya amca: “Şapkam kaldı Bülent, dönnnn şapkamı alsınlar!” Babam tek kelime etmeden yoluna devam etti. Dev dalgalara karşı, küçük 4-5 metrelik bir tekne ile boğuşuyorduk. Foça’daki en büyük fırtınaların birini yaşıyorduk. Ya canımızı kurtarırdık ya da Ziya amcanın şapkasını. Babam ilerlemeye devam etti. Şapka iyice uzaklaştı ve Ziya amca nihayet şapkam diye bağırmayı kesti. Ama dev dalgalarla boğuşuyor, zıplıyor, sağa sola dönüyorduk. Bu sefer de Ziya

Amca: “Bülent adaya geri dön, adaya yanaşmalıyız, öyle kurtulabiliriz! Kıyıya dönemezsin, devirirsin Bülent! Geri dön Bülennt! Büyük sözü dinle Bülent, devirirsin Bülennt! Büyük sözü dinlee! Devirirsin! Bülennttt!” diye bağıyordu. Ben bir iç çektim, çünkü çok sıkıntılı durumdaydık. Babam Ziya amcaya tek kelime cevap vermemişti ciddi ve soğukkanlı bir şekilde tekneyi sürmeye devam ediyordu. Ali Emre soğuktan ve çok şiddetli rüzgârdan çok üşümüştü, kaskatı kesilmişti, iki kat havluya sarılmıştı ve konuşmadan bekliyordu. İbrahim amca ise Ziya amcanın şapkası uçtuktan ve ardından geri dönmeye başladığımızdan beri tek kelime etmeden sessizce oturuyordu. Tabii, herkes canının derdindeydi. Dalgalarla boğuşa boğuşa kıyıya doğru ilerledik. Ancak yol hâlâ bitmemişti, dalgalar çok fena vuruyordu, buz gibi sular üstümüze geliyor, çok fena ıslanıyorduk. Çok üşüyen Ali Emre ıslanıp buz gibi oluyor, daha da üşüyordu. Suların tuzu gözümüzü yakıyordu, tuzlu deniz suyunu yutuyorduk, birkaç saat önce yediğimiz yiyecek ve içeceklerin tüm tadı kaçıyordu. O dalgaların içinde bazen tekne yan dönüyor gibi oluyordu. Öyle ki ben teknenin yanında otururken vücudumun neredeyse yarısı suyun içine giriyor, teknenin diğer tarafı havaya kalkıyordu. Vücudum suya girer tekne yan döner gibi oldukça “Aaa n’oluyo laan naahahaahaaa!” diye bağıryordum. Belki de hayatımdaki en aksiyonlu ve korku dolu anlardı. Bir süre benim bağırmalarım dışında kimseden çıt çıkmadı. En çok denize düşme tehlikesi yaşayan da bendim zaten.

Nihayet kıyıya çok yaklaştık. Hâlâ yaşadığımızı inanamıyorduk çünkü teknenin dalgalarla beraber şiddetli bir şekilde kıyıya vurma tehlikesi vardı. Çok dikkatli olmalıydık. Kıyıya çok yaklaştık ve bizim şamandırayı gördüm. Herkes sessizdi ve dalgındı. Teknenin burnunda Ziya amca vardı. Ona dedim ki: “Ziya amca, şamandırayı tutman lazım.” Ziya amca arkasını döndü ve şamandıraya doğru dikkatlice bakmaya başladı. Babam tekneyi yavaşlattı ve şamandıraya doğru yöneldi. Nihayet şamandıraya vardık ve Ziya amca şamandırayı tuttu, babam motoru

durdurdu. Tekneyi bağladığ. Allah’a çok Őukur ki sağ salim bir Şekilde kıyıya varmış olduk. O sırada bir telefon sesi duyduk. Babamın antadaki telefonu çalıyordu. Annem arıyordu. Bayanlar biz teknede iken kıyıdaydılar, orada denize girmiŐlerdi. Tabii fırtına çıkınca bizi, tekneyi gorememiŐler. Bizim için endiŐelenmiŐler, merak etmiŐler. Biz de o gürültüde ne telefonu duyabildik ne de aklımıza geldi. Anneme Ziya amcanın Şapkası hariç hepimizin ve eŐyaların iyi olduğunu söyledim Şimdi tekneyi bağladığ, geldik, dedim. Telefonu kapattıktan sonra konuŐtuklarımızı teknedekilere anlattım. Babam, Ziya amca ve İbrahim amca eşyaları topluyordu. Ali Emre çok uŐümüŐtü. Üst üste 2-3 havluya sarınıp direkt tekneden indi kıyıya çıktı ve eve gitti. Ben de 2-3 eşya alıp kıyıya çıktım ve eve gittim. Bizim arkamızdan babam, Ziya amca ve İbrahim amca da geldiler.

Eve dönünce sırayla duŐ aldık, çok yorulmuŐtuk. Biraz dinlendik. Bir süre geçtikten sonra hava açıldı ve güneş ıktı. İbrahim amca ve Ziya amca babama: “Hava düzeldi bugün bir daha bozulmaz, tekrar tekneye gidelim, balık tutalım.” dediler. Babam da normalde onca fırtına, macera, olay, yorgunluktan sonra bir de duŐ almıŐken tekrar gitmezdi ama misafirleri, dostları kırmamak için tekrar gitmeyi kabul etti. Ben ve Ali Emre tekrar gitmedik o kadar deli değiliz çünkü. Neyse, sonra biz dinlendik, bayanlar yemekleri hazırladı. Sonra akşam oldu.

Babam, Ziya amca ve İbrahim amca da tekrar geldiler. Yine tutmuŐlar biraz balık, heveslerini atmıŐlar. Sonra onlar tekrar duŐa girdiler. Sonra biraz daha dinlendikten sonra hep birlikte güzel bir akşam yemeği yedik. Bayanlara yaşadığımız olayları ayrıntılarıyla anlattık. Bayanlardan nasıl döndünüz? Sorusu gelince İbrahim amca: “ocuklar korktuğu için döndük. Ben Barış’a ve Ali Emre’ye baktım yüzleri beyazdı, özellikle BarıŐı yle görünce Bülent’e dönelim dedim” dedi. Aslında olay öyle olmamıştı. İbrahim amca da korkudan dönelim dönelim, demişti. Ben ve Ali Emre de İbrahim amcaya itiraz ettik ve İbrahim amca geçiŐtirmeye çalıştı, pek bir Şey diyemedi. Sonra Ali Emre

de: “Ama Barış, sen de tekne sallanırken bağırp duruyordun.” dedi ve bayanlara da anlattı. Ben de dedim ki: “Benim sallanıp denize istemsizce girdiğim ve düşer gibi olduğum kadar size bir şey olmadı.” Sonra Ziya amca: “Olan benim şapkaya oldu, Barış ve Ali Emre bir türlü alamadılar, Bülent’e de geri dön dedim dönmedi. Yani şapkam boşu boşuna gitti.” Ben de dedim: “Uzandım alamadım, yetişemedim daha ne yapayım, canımızı mı kurtarsaydık senin şapkanı mı?” Ziya amca: “Alırdınız şapkayı da siz korktunuz, diye Bülent de dönmedi alamadık işte.” Tabii, Ziya amca böyle diyerek hoş bir şey yapmadı. Hikâyede okudunuz biliyorsunuz. Ali Emre de dedi ki: “Ziya amca, sağ salım döndük sana söz vermiştim, şapka alacağım merak etme.” Buna benzer birçok muhabbet geçti. Sonrasında yemeğimizi bitirdik, çayımızı içtik. Bu konu hakkında bolca sohbet ettik, güldük, eğlendik. Bizim için gerçekten çok aksiyonlu, korku dolu bir anı ve tecrübe oldu. Saat geç olunca hepimiz çok yorulduğumuz için yattık ve rahatça uyuduk.

Babam o günden beri denize tekneyle çıkmadan önce hava durumunu kontrol eder ve havanın bozma ihtimali varsa kesinlikle denize açılmaz.

Barış KİREZCİ

Gizli Not

Güneşli, ılık rüzgârların estiği bir bahar sabahında Esin, uykusundan uyanmış, hazırlanmış ve ılık sütü, bir parça peyniri ve kızarmış ekmeği ile kahvaltısını yapıyordu. Annesi kızına günaydın diyerek saçlarını okşadı ve kızının yanağına bir buse kondurdu. Esin de annesine gülümseyerek günaydın, dedi. Kahvaltısını bitiren Esin, çantasını alarak okul servisine yetişmek için evden hızlıca çıktı.

Okul servisi Esin’i bekliyordu. Okul servisine bindiğinde her zaman oturduğu yerde başka birini gördü. Oturan kişiye orasının kendi yeri olduğunu, başka koltuğa geçmesini kibarca söyledi. Esin’in yerine oturan Serdar ise ona, “Git, başka yer mi yok?” diyerek kaba bir şekilde karşılık verdi. Aralarındaki tartışmayı gören okul servisinin görevlisi onları listede ayrılan yerlerine göre oturmaları konusunda uyardı. Daha sonra ikisi de listede belirtilen yerlerine oturdu ve yolculuk başka bir tartışma çıkmadan son buldu. Okula gelen Esin’in yaşadığı tartışma yüzünden morali bozuldu. Bu yüzden matematik dersinde sürekli dikkati dağıldı, dersi dinleyip yeterli bir şekilde not alamadı. Ayrıca haftaya matematik sınavının olacağı duyuruldu ve Esin, konuyu anlayamadığı için bu duruma çok üzüldü.

Evine dönen Esin akşam ailesi ile güzel yemeklerin olduğu sofraya oturdu. Yemeği bitirdikten sonra Esin ve annesi birlikte sofrayı topladı. Daha sonra odasına geçti ve en yakın arkadaşını arayıp bugün yaşadığı tartışmayı anlattı. Arkadaşı ile konuştuktan sonra dersteki konuyu anlayamadığı için endişeli olan Esin yine tüm dikkatini kaybedip konu üzerine çalışmadı. Ayrıca bu sorunu ailesi ile paylaşmıyor ve bu sorun onu çok olumsuz etkiliyordu.

Günler çabuk geçmişti ve matematik sınavının olacağı gün gelmişti. Esin yine okula geldi ve biraz endişe ile sınava girdi. Esin sınavda anlayamadığı konulardan çıkan sorular yüzünden sınavını başarı

ile tamamlayamadı. Sınav sonuçları açıklandığında düşük bir not almıştı ve aldığı bu notu ailesinden sakladı.

Ertesi günlerde yakında bir veli toplantısı olacağı söylendi. Esin, toplantı tarihini ailesine söyledi ama ailesinden sakladığı düşük sınav sonucunu ailesinin bu toplantıda öğrenebilme ihtimalini düşünmemişti. Toplantı günü geldiğinde Esin'in ailesi toplantıya gitti ve Esin'in sınav notu hakkındaki bilgiyi öğrendiğinde çok şaşırdılar ve biraz öfkeleniler ama aslında öfkelenedikleri şey sınav notunun düşük olması değil bu bilgiyi onlardan saklamasıydı. Daha sonra bu durumu Esin ile konuşmaya karar verdiler.

Toplantının olduğu günün akşamı Esin eve geldiğinde durumu utançla açıkladı çünkü ailesinin ona olan güveni sarsılacaktı. Onlardan sakladığı bilgi her ne olursa olsun onların aile ilişkisini etkileyebileceğini anladı. Ama ailesi, bu duruma başlangıçta sert yaklaşmış olsa da daha sonra Esin'e yaşadığı ne olursa olsun aileden saklanmaması gerektiğini çünkü onun her zaman yanında olduğunu söyledi. Bu konuşma sonunda Esin ailesinden özür diledi ve bir daha böyle bir şey yaşanmayacağına söz verdi.

Tuğba TUTAL

Eskişehir Hatırası

Berfin ve Ege aynı mahallede büyümüş çok iyi iki arkadaşlardı. Aile dostlukları da iyice pekişmişti. Bu sene üniversite kazanıp aynı şehre, aynı üniversiteye gitmişlerdi. İlk günler çok hızlı ve heyecanlı geçiyordu. Eskişehir Osmangazi Tıp Fakültesi ikisinin de hayalimdi çünkü. Bundan dolayı çok mutluydular. Dersten arta kalan zamanlarında şehri tanıyıp geziyorlardı. Zaten beraber hep güzel vakit geçirirlerdi.

Üniversiteye başlayalı iki ay geçmişti. Bu arada Berfin kafeterya da Tusem adında yeni bir arkadaş edinmişti. Ama bu arkadaşlık Ege'nin pek hoşuna gitmiyordu. Sebebini bilmiyordu ama Ege bu kızdan pek hoşlanmıyordu. Bunu Berfin'e de söylemişti, Berfin bunu pek dikkate almadı. Artık sınavlar yaklaşmıştı. Berfin ve Ege çok çalışıyorlardı. Sınavlara hazırlanmışlardı. Ama bu Tusem için geçerli değildi. Çünkü Tusem her zaman derslere katılmıyor, bunun yanında, daha ilk yılımız, diyerek bol bol geziyordu. Tusem'in unuttuğu şey, tıp fakültesine çok fazla çalışması gerektiği idi. Ege bu konuda Berfin'i uyarıyordu, gerçi Berfin de Ege'yi kıramıyordu. Derslerine gayet güzel çalışıyordu. Ara ara Tusem Berfin'in kafasını karıştırıyordu. Kafeteryada ikisi buluşup baş başa konuşuyorlardı.

Sınav zamanı geldi, geçti. Berfin ve Ege için her şey yolundaydı. Tusem için aynı şeyi söylemek zor. Hocaları haftaya sunum yapmaları için ödev vermişti. Berfin buna çok heyecanlandı. Hızla çalışmaya başlamalıyım, diye düşünüyordu. Aklında bir sürü şey vardı. Ders çıkışı hemen kafeteryaya indi ve bir kahve aldı. Bu arada, aklındakileri not etmeye başlamıştı. Birazdan yanına Tusem geldi. Ne yaptığını sordu ve Berfin anlattı. Karşıdan Ege olanları izliyordu Tusem de bu ödevi sunum yapmak için çalışacağını söylemişti. Sunum günü gelmişti. Berfin çok güzel bir dosya hazırlamıştı. Sunum için her şey hazır. Dersten önce Tusem ile Berfin birer kahve içmek için buluştular. Berfin bu arada hemen lavaboya gidip gelecekti. Sunum dosyasını Tusem'e emanet edip çantasını da bırakıp gitti. Derse son on dakika kalmıştı. Berfin lavaboda sıra beklerken derse geç kalmıştı. Tusem ise derse geç kalmasını fırsat bilip sunum dosyasını da alıp çoktan derse girmişti bile. Berfin büyük bir hışımla derse girmişti ki bir de ne görsün Tusem Berfin'in sunum

dosyasını alıp anlatmaya başlamıştı. Berfin olduğu yerde dondu kaldı. Birden Ege'nin söyledikleri aklına geldi. Tusem bütün sınıfın önünde kendi hazırlamış gibi çok rahat anlatıyordu.

Gidip sessizce yerine oturan Berfin olup bitenlere inanamıyordu. Nasıl olurdu böyle bir şey, arkadaşları onlar, bunu nasıl yapabilir de kendisine? Aklında bir sürü soru vardı. Ders çıkışında Tusem gayet soğukkanlı bir şekilde gelip kusura bakmamasını, derslerinin kötü olduğunu, bu ödevde ihtiyacı olduğunu söylemişti. Böylelikle notunu yükseltebilecekti. Berfin olayın şokundaydı. Tusem onunla konuşup derdini anlatsaydı beraber ders çalışabilirlerdi. Ama olanlar olmuştu artık. Berfin'in aklı başına geldi. Ege, Tusem'e güvenmemekte haklıydı. Berfin doğruca olanları anlattı. O kadar üzüldü ki Eski dostuna sarılıp ağlayarak rahatladı. Bütün emeğinin boşa gittiğini söyledi. Kendisini dinlemediği için özür diledi. Ege de ona sarıldı. Üzüldüğünü görünce ben sana söylemişim, bile diyemedi.

Aradan uzun zaman geçti. Yaz tatili için memlekete gittiler. İki de çok mutlu bir şekilde tatile başladılar. Bu geçen zamanlar en çok Berfin'e yaramıştı. Her insana güvenilmeyeceğini öğrendi. Arkadaşlarını daha dikkatli seçmeye başladı. Ama Ege ile hiç ayrıldılar. Gel zaman git zaman üniversite bitti. İki arkadaş artık iki genç doktor olmuşlardı. Şimdi hayalleri Anadolu 'ya gidip görevlerini yapmak olacaktı.

Yağmur OK

Yalan

Her zamanki gibi sabah o güzel uykumdan kalkmış, kahvaltımı yapıp okulun yolunu tutmuştum. Hava daha karanlık ve yan mahallelerden köpek sesleri geliyordu. Okula giderken arkadaşım Selim'i gördüm. Selim, benim en iyi arkadaşlarımdandır. Daha bu zamana kadar kimseyi üzmemiş, dürüst bir kişiliğe sahiptir.

Fakat o da ne? Selim, hayatımda inanacağım en son şeyi yapıyordu. Acaba ben mi yanlış görüyordum? Yoksa o gerçekten Selim miydi? Yanına yaklaştım. Evet, maalesef o Selim'di. Elinde dünyada en nefret ettiğim şey olan sigara vardı. Yaklaşık otuz saniyelik bir şoktan sonra Selim'e:

-Selim ne yapıyorsun sen, deyip elindeki sigarayı bir hamlede alıp yere attım. O kadar sinirlenmişim ki sigaraya ayağımla basıp paramparça hâle getirmiştım.

Sonraki gün de aynı olayla karşı karşıyaydım. Bu sefer Selim benim yanıma geldi ve:

-Oo! Emre nasılsın, sigara ister misin?

-Benimle dalga mı geçiyorsun Selim?

-Hadi be oğlum bir kereden ne olur ki, hem ne demişler, “Her şeyin bir ilki vardır.” dedi.

Hayatımın en büyük hatasını yaptım ve ilk defa sigara içtim. Gün geçtikçe alıştıyordum sigaraya. Resmen bırakamıyordum. Bir gün okuldan geldikten sonra rahatsızlandım, annem ve babam bana iyi misin, dedi. Ne kadar kötü de olsam iyiyim ben, dedim. Fakat yaklaşık bir saat sonra çok fenalaştım, annem ve babam beni hemen hastaneye götürdüler. Allahtan doktor, halsiz kaldığımı ve başımın döndüğünü söylemişti. Durum nasıl buralara kadar geldi ben de bilmiyordum.

Yine bir gün elimde sigarayla okula giderken öğretmenimiz beni görmesin mi? Şaşkın şaşkın bana baktıktan sonra hemen benimle konuştu:

-Emre ne yapıyorsun sen?

-O kadar kibar olan Matematik öğretmenimiz bile sinirlendiyse durumum kötüydü. Çok kötü bir şey yapıyordum fakat farkında değildim. Öğretmenim:

-Hemen aileni arıyorum, okula gelecekler, dedi. Ne kadar onu ikna etmeye çalışsam da olmadı. Annem ve babam okula gelince hocam her şeyi bir bir anlattı. Çok pişmandım. Ailemin beni hayatım boyunca affetmeyeceğini düşünmeye başladım. Ama annem ve babam büyük bir kızgınlıktan sonra:

- Bir daha böyle bir şey yapma, sıkıntın olduğu zaman bizimle paylaş ve bize asla yalan söyleme oğlum, dediler ve ben ondan sonra ne ailemden bir şey sakladım ne de aileme yalan söyledim...

Berkant ÇİÇEK

Hasta Şehirlerin Hasta İnsanları

Sonbaharın ilk günlerinde, yapraklar yeni yeni sararıp içimdeki huzuru da alıp dökülürkenyağan yağmurlar dereleri taşırmaya, gri bulutlar gökteki yerini almaya başlayınca düşüncelerim her şeyden ve herkesten uzak kendi yolunu bulup bağımsız olmak için uğraşıyordu. Gecikmiş, yorgunluktan bitmiş birkaç arabanın uğultusundan başka bir şey duyulmuyordu artık. Engin bir gök altında yolsuz, çimensiz ve dikensizdi her şey. “İnsan gittiği yola benzer” demişler ve ben sonbaharın bu ılık günlerinde kendimi gittiğim yola benzetiyorum. İnsanoğlunun yazgısıydı bu, geldiği yere gidiyordu...

Oturduğum ev, bir kibrit kutusunu andıran küçük ama sevimli, bakınca insanın içini ısıtan bir sokakta bulunuyor. Odamın penceresinden gökyüzünün alabildiğine uçsuz bucaksız maviliğini seyreder, kuş seslerine karışan çocuk seslerini dinler, "domatees! Bibeer! Patlıcaan!" diye bağırان satıcıya her defasında bildik o şarkıyla eşlik ederim. Zaman zaman bu güzellikleri kaybetmekten, dünyanın artık eskisi kadar bizi mutlu etmeyeceğini düşünüp umudumu yitiririm.

Sanırım büyüklerimiz “ah o eski günler” derken çok haklılar. Bu düşüncelerle boğuşurken diğer taraftan önümdeki bir ayağı kırılmak üzere olan ama vefasından asla şaşmayan masamın üzerindeki gazeteleri fark ettim. Her biri bana hesap sorarcasına neden hâlâ okuyamadın, diye bakıyordu sanki. Hele şiir kitaplarımı hiç söylemiyorum bile! Hayallerimin sınır tanımaz duraklarında, ruhumun coğrafyasında gezinebilir, hatta pankart açabilirim gökyüzüne şiir kitaplarımın arasında.

Dağınık olan masam da aynı yaşadığım şehir gibi, şehirlerimiz gibi... İçselleştirdikçe içimizde çoğalan ve bizi kendimize yabancılaştıran şehirlerimiz. Sevecenlikten uzak, hayal kırıklıklarıyla yorulmuş, artık sokaklarından taze ekmek kokusunun gelmediği şehirlerimiz, tam da 21 Mayıs 2017 tarihli bir gazete haberinin başlığındaki gibiydi. Başlıkta “Hasta şehirlerin hasta insanları”

yazıyordu. İnsanın hasta olduğunu bilirdim de şehirlerin hasta olduğunu ilk defa duymuştum. Haberi okuduktan sonra yazara hak vermemek mümkün değildi zaten. Şehre yabancılaşan insanlar, fabrikalarda insanların yerini alan robotlar, sanayileşmenin getirdiği tabiata karşı vurdumduymazlık, üst üste yapılan beton yığınlarını andıran gecekondular ve insanları bu gecekondularda yaşamaya mahkûm eden hayatlar...

Bu haberi yazan ne kadar da haklıydı! Maalesef şehirlerimiz hasta ve o şehirlerde de hasta insanlar yaşıyor. Ne yazık ki çok az insan, bu gerçeklerin gözbebeklerine korkmadan bakabiliyor.

Zeynep Kübra ŞİMŞEK

Yapılan Yanlışın Bedeli

Üniversitenin ilk günüydü, bu yüzden Mehmet çok mutlu ve heyecanlıydı. Çünkü Ağrı'da istediği üniversitede eczacılık bölümünü kazanmıştı.

İlk gün okulun nasıl geçtiğini bilemedi. İkinci gün ise birkaç tane arkadaş edindi. Onlarla arasını iyi tutmak istiyordu çünkü bu zamana kadar hiç güvendiği arkadaşı olmamıştı. Hep arkadaş çevresinde onu dışlamışlar, istediklerini ona yaptırmışlardı. Mehmet ise onların her istediklerini yapmıştı çünkü o da dostluk kurmak, onlarla eğlenmek ve gezmek istemiş ama başaramamıştı.

Üniversitenin ikinci gününde ise tanıştığı Can, Kadir ve Erdem ile sohbet ediyorlardı. Konu birden spora gelince Can altı yıldır, Kadir ise yedi yıldır profesyonel kış tırmanışı yaptıklarını söyledi. Erdem ise birkaç kere denediğini ama başaramadığını dile getirdi. Mehmet de altta kalmamak için iki yıldır amatör kış tırmanışı yaptığını söyledi. Ama hayatında kış tırmanışını ne denedi ne de yapmayı aklının ucundan geçirdi. O an, tekrardan dışlanırım korkusuyla ağzından kaçırmıştı ama iş isten geçmişti artık.

Aradan üç ay geçtikten sonra bu dört arkadaş iyice birbirlerine alışmışlardı. Artık beraber bir şeyler yapmak istediler. Aralarından Can, kış tırmanışı yapabileceklerini söyledi. Kadir ve Erdem ise bu fikri desteklediler. Mehmet hâlâ yalanını onlara anlatmadığı için onaylamak zorunda kaldı ve birden kendine aşırı çok güvenmeye başladı. En fazla ne olabilir ki tırmanacaksın sadece, diye düşündü ve onun için pazar gününün uygun olabileceğini söyledi. Birlikte pazar günü Ağrı Dağı'nda buluşmaya karar verdiler.

Ağrı Dağı'na geldiklerinde tırmanışa ilk önce Kadir başladı. Onun arkasından ise Can ve Erdem geliyordu. Yaptıklarını görünce Mehmet çok korktu ama yapmalıyım diye düşündü. Başlayıp biraz ilerledikten

sonra dengesini kaybetti ve yuvarlanarak kayaya kafasını çarptı. Mehmet orada hayatını kaybetti. Arkadaşları hemen yanına gidip ambulansı aradılar ama Mehmet için geri dönüş yoktu. Arkadaşları Mehmet'in yalan söylediğini ve arkadaş edinmedeki şanssızlığını ailesinden öğrendiler. Ama artık, ne yapacak bir şey ne de Mehmet vardı.

Sıla CEBECİ

Dost Kazığı

Rüya, havaalanının kapısından hızla girdi. Artık bir süre bu şehre gelmeyi düşünmüyordu çünkü büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Kalkış anonsu verildiğinde ayağa kalktı ama arkadan tanıdık bir ses geldi ve o tarafa döndü. Onu dinlemek istemiyordu çünkü o bütün emeklerini ve kendisini hiç düşünmeden harcamıştı. Tam arkasını dönüp gidecekken kolundan tuttu ve gitmesini engelledi. Çok pişman olduğunu gitmemesini, ondan başka kimsesi olmadığını söyledi. Rüya, ona acımayacaktı çünkü o büyük bir hata yapmıştı; kolunu ondan kurtarıp yüzüne bile bakmadan ilerlemeye başladı. O nasıl kendisine ihanet ettiyse o da ona acımayacak ve pişman olacağı bir şey yapmayacaktı. Arkadan ağlama sesi geliyordu ama aldırış etmedi. Rüya bundan sonra yeni bir hayat kurmaya kararlıydı. 1 hafta öncesi aklına geldikçe sinirleniyor ve yaşananları kendisine yediremiyordu.

Rüya ve Ezgi moda tasarımcılığı yapıyordu. Ancak alanlarında fazla tanınmıyorlardı ve ikisinin de hedefi işlerinde ilerlemek ve ün kazanmaktı. Çok yakın arkadaşlardı ama aralarında ister istemez rekabet oluyordu. Ezgi, Rüya'nın daha iyi tasarım yaptığını düşünüyor ve onu çok kıskanıyordu. Bir gün yine iki arkadaş otururken Rüya, Ezgi'ye ünlü bir modacının bir tasarım aradığını ve en beğendiği tasarımı bir sonraki defilesine çıkaracağını ve kariyerleri için bunun önemli olacağını söyledi. Ezgi, umutsuz olsa da Rüya'dan geri kalmamak için o da bu yarışmaya başvurdu.

Rüya, gece gündüz tasarımlar çizip duruyordu. Ezgi ise bir tane tasarım çizip bırakmıştı. Teslim günü geldiğinde Rüya'nın bazı çizimlerini tamamlaması gerektiği için tasarımları Ezgi'ye vermişti. Ezgi, Rüya'nın tasarımlarına baktığında çok güzel olduğunu gördü. O anda aklına tasarımları değiştirmek geldi. Rüya'nın tasarımının üstüne kendi ismini yazıp kendi tasarımının üstüne de Rüya'nın ismini yazdı ve moda

evindeki sekretere tasarımı verdi. Ezgi, bundan pişmanlık duymuştu çünkü önünde sonunda Rüya, bunu yaptığını öğrenecekti.

Ertesi gün iki arkadaş otururlarken Ezgi'ye bir telefon geldi. Ezgi çok şaşırmişti çünkü moda evinden arıyorlardı. Seçilen tasarımcının kendisi olduğunu ve hemen gelmesini söylemişlerdi. Rüya, bu haberi duyunca arkadaşı adına çok sevinmişti Ezgi'ye sıkıca sarılmıştı. Ezgi, Rüya'nın onu kıskanacağını sanmıştı ama tam aksine Rüya çok sevinmişti. O anda kendisinin ne kadar bencil ve nankör olduğunu anlamıştı. Ezgi ondan ayrılıp moda evine gitti. Sekreter onu ünlü modacının yanına götürdü. Modacı artık onun burada çalışmasını ve böylece tanınabileceğini söyledi. Ezgi, tanınmayı çok istediği için kimseyi düşünmeden bu teklifi kabul etti ve modacının yönlendirmesiyle gelecek defile için çalışmaya başladı. Ama hiçbiri Rüya'nınki gibi olmuyordu. Rüya, Ezgi için seviniyordu çünkü namı dilden dile dolaşıyordu. Kimse o tasarımların Rüya 'ya ait olduğunu bilmiyordu.

İki arkadaş buluştuklarında Ezgi yarınki defileye Rüya'yı davet etmemişti ama Rüya'nın bu modacının defilesini kaçırmayacağını çok iyi biliyordu. Rüya, defileye geleceğini Ezgi'ye söylemişti. Ezgi paniğe kapılmıştı ama çok geçti. Defile günü geldiğinde Rüya ön sıralarda oturuyordu. Ezgi de içerde mankenleri kontrol ediyordu. Birazdan olacaklar için kendini hazırlıyordu. Defile başlamıştı. İlk manken çıktığında Rüya bunun kendi tasarımı olduğunu gördü. İkinci manken çıktığında tasarımlarının çalındığını anladı. Ezgiden hiç şüphelenmemişti. Modacının kendi tasarımlarından esinlendiğini sanmıştı. Hemen Ezgi'ye danışmak için yanına gitti. Ezgi Rüya'yı görür görmez her şeyi anlatmaya başladı. Rüya duyduklarıyla şoka girmişti. Ezgi onu hayal kırıklığına uğratmıştı, Ezgi'yi daha fazla dinlemeden ağlayarak oradan ayrıldı. Ezgi de yaptığının ve arkadaşını kırmanın verdiği pişmanlığıyla defileye çıkıp her şeyi itiraf etti. Bütün tasarımların Rüya'ya ait olduğunu ve çok pişman olduğunu söyleyip oradan hızla uzaklaştı.

Rüya, bir süreliğine yurtdışına çıkmaya karar verdi. Arkadaşlarına ve ailesine bir süreliğine yurtdışına çıkacağını söyledi. Ailesi biraz karşı çıksa da kendini geliştirmek amaçlı olduğunu söyleyince bu fikre saygı duymuşlardı. Ezgi, Rüya'nın arkadaşlarından yurtdışına gideceğini öğrenmişti. "Keşke arkadaşıma ihanet etmeseydim." diye düşündü. Ama son pişmanlığın bir işe yaramayacağını biliyordu. Yine de şansını denemek için Rüya'yı kararından vazgeçirmeye çalışacaktı.

E. İrem MARUL